

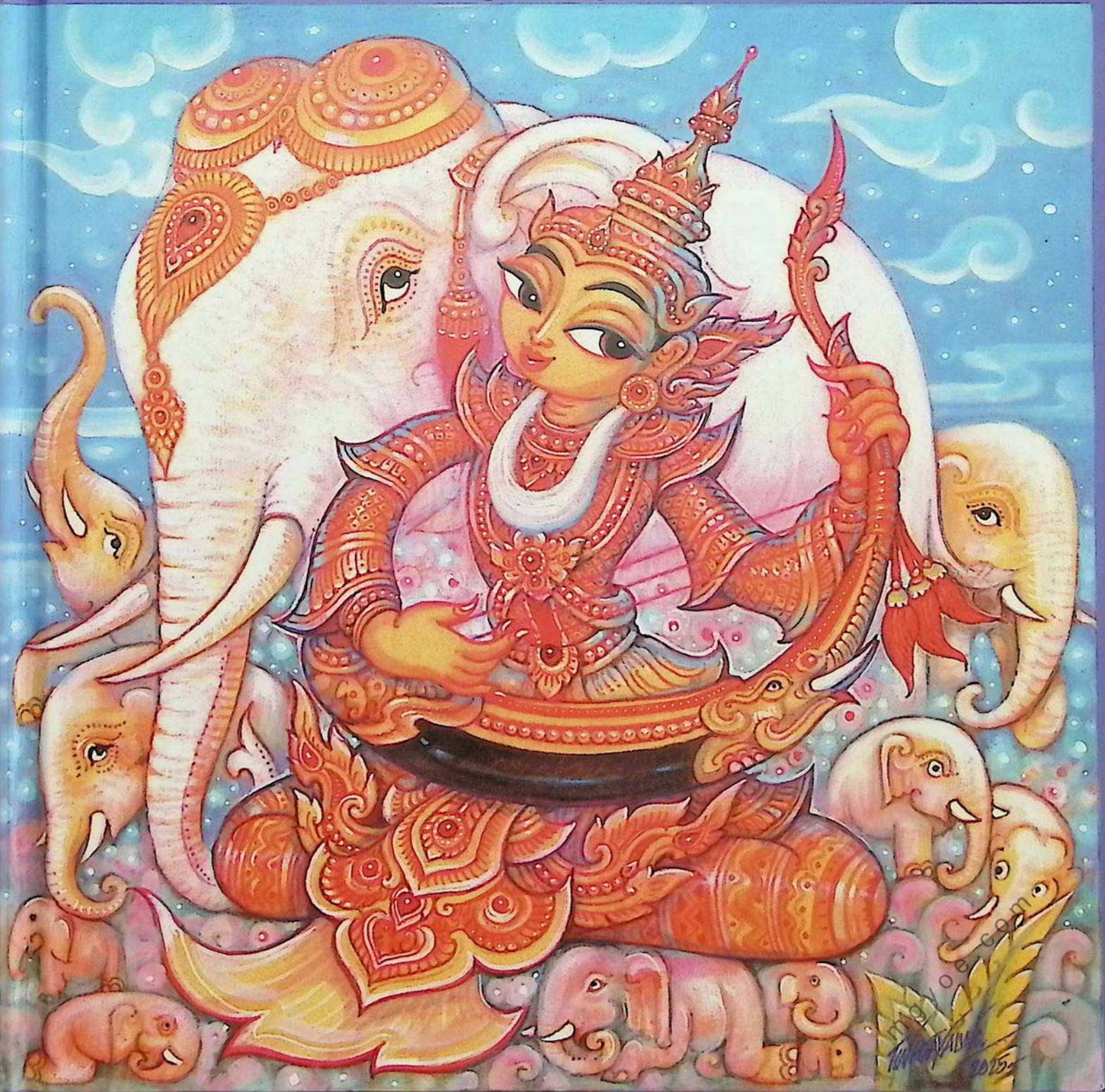

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်

www.panchang.com

SAMPLE BOOK

ဇေယျဒေါင်း ပဒေတပန်ချီ (ဒုတိယတွဲ)

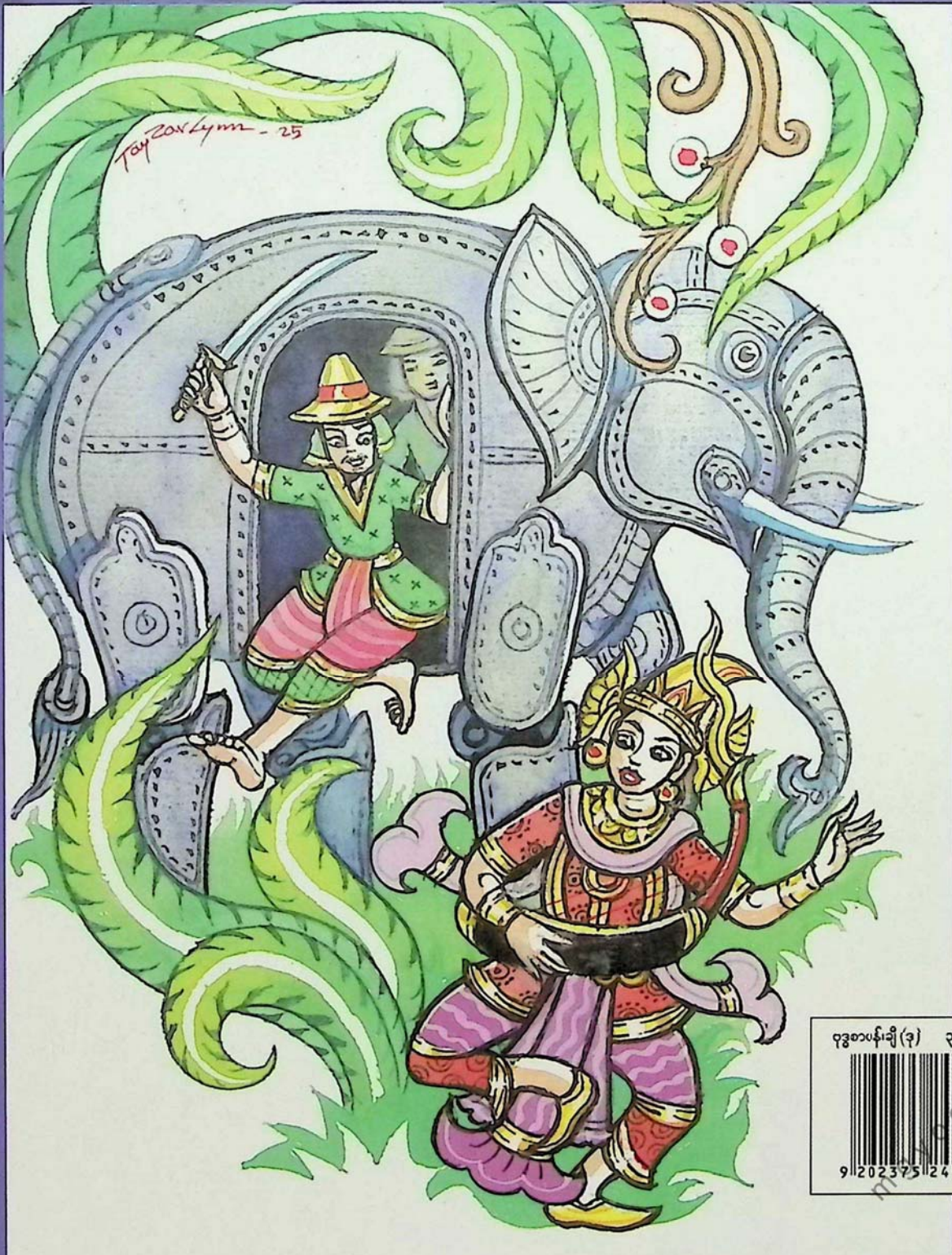
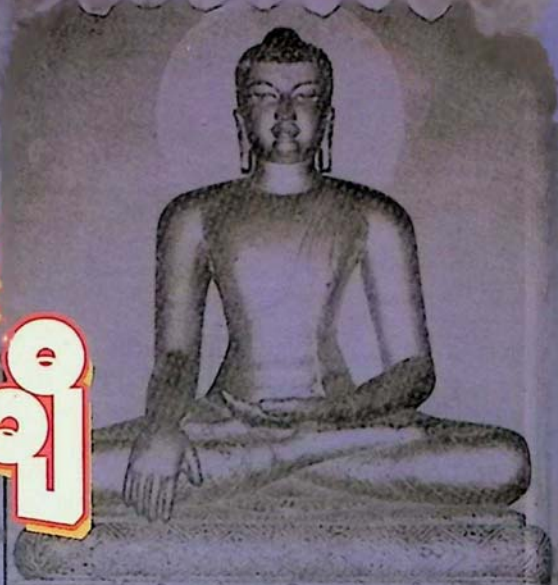

mytype.com

SAMPLE BOOK

လွှဲလှဲငါး ပုဒ်စာပန်ချီ

(ဒုတိယတွဲ)

ပုဒ်စာပန်ချီ (၃) ၃၀၀၀၀ ကွပ်

9 1202375 249485

mg yoe . com

SAMPLE BOOK

(၅၀၀၀၀) ပြန်လေ့
:၆၆၆၆၆

ကံစမ်းစာပေ

မြန်မာ့အလင်းစာပေတိုက်-အထွေထွေ (၆)လမ်း - ကို

၉၀၅ ၈ ၉၅၅၀၆၆၆၆၆၆၆၆

mob: ၈၅၅၀၆၆၆၆၆၆၆၆

mg yoe . com

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ
(ဒုတိယတွဲ)

မွေ့ဒေါင်း

[ဆရာငွေဥဒေါင်း၏ (၁၁၀) ပြည့်နှစ် အမှတ်တရ]

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ပန်းချီတင်ဌေးအောင်
နောက်ကျောဖုံးပန်းချီနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ
ပန်းချီတေဇာလင်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပန်းချီတင်ထွက်

စာစီ
လူမော်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်မိုးစိန် (အောင်သာပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၆၉၀)
အမှတ် ၃၆၂၊ ရွှေနှင်းဆီလမ်း ၅ ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဆန်းအောင်သူ (ပဉ္စရံစာအုပ်တိုက်-၀၀၀၆၇)
အမှတ် - ၁၆၇(A)၊ ၃၅-လမ်း(လယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။	အနုပညာရှင်	၁၃
၂။	မာယာရှင်	၂၅
၃။	စောင်းတော်ရှင်	၃၇
၄။	အကျိုးတော်ဆောင်	၄၇
၅။	စောင်းတော်သခင် ဆင်များရှင်	၅၉
၆။	ပရိယာယ် စက်ကွင်းဝယ်	၆၈
၇။	ကုဋ္ဌ နှင့် ကန်းမ	၇၈
၈။	လှဂုဏ်ဝင့်သူ	၈၉
၉။	ပုလဲမြိုင်	၉၉
၁၀။	ရွှေတံခါးကြီး ပွင့်လေပြီ	၁၁၁
၁၁။	အပြိုင်အဆိုင်	၁၂၃
၁၂။	မိုက်မှောင်ကင်းသော ည	၁၄၃
၁၃။	လက်စားချေလိုသူ	၁၄၇
၁၄။	ဆိပ်ကမ်းသာဝယ်	၁၅၇
၁၅။	မယ်တော်ကြီး	၁၆၅
၁၆။	ဥပဒေရှင်	၁၈၂
၁၇။	သုန္ဒရီ	၁၈၉
၁၈။	ထုလွှာနန္ဒာ	၁၉၇
၁၉။	ရွှေယောက်ဖ	၂၀၅
၂၀။	နေညိုညို	၂၁၇
၂၁။	သတ္တိ	၂၂၇
၂၂။	တောင်ကြီး ပြုချိန်	၂၃၆

၂၃။	စန္ဒာမရီ	၂၄၅
၂၄။	အမှောင်ရိပ်ဝယ်	၂၆၂
၂၅။	သူတော်ချင်းချင်း	၂၇၅
၂၆။	အင်ကြင်းမြိုင်ဝယ်	၂၈၁
၂၇။	အဖေရို့ အမေရို့	၂၈၉
၂၈။	မြို့တော်သခင်	၂၉၉
၂၉။	အနားပျာ	၃၀၈
၃၀။	မကောင်းကြံ မကောင်းဖြစ်	၃၁၉
၃၁။	ဦးကတ်ဖဲ	၃၂၅
၃၂။	လူမိုက်ပွဲတော်	၃၃၅
၃၃။	မြေမ	၃၄၄
၃၄။	ထုတိမင်္ဂလာ မဟာပွဲတော်	၃၅၇
၃၅။	တန်ခိုးရှင်	၃၆၇

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’ နှင့် ‘ပန်းချီ’တည်းဟူသော ဝေါဟာရသုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည် ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိမျိုးစုံကို ပန်းချီ ပန်းရုပ်ကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လှလှပပ ရေးခြယ်ထားသောစာဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘သံဃာစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တစ်ဖန် ‘ပန်းချီ’ ဆိုသည်မှာ ပကတိရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန်တွင် ပန်းချီဆရာ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခြယ်ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်များလည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝံသာ၊ နိကာယ၊ ဝိနယ စသော ထိုထိုကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို မူတည်ကာ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့်သံဃာတော်များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို ပန်းချီကား တစ်ခုစီ၊ တစ်ချပ်စီပမာ ရေးခြယ် ဆွဲထောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထုများဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစကားကိုဆိုရသည်မှာ ဤ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာအချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အား ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော် မူရင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကဲ့သို့ မယူဆစေဘဲ ဤစာ၊ ဤအဖွဲ့များကိုဖတ်၍ ရတနာသုံးပါးသို့ ကြည်ညိုရုံညွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာကို ရရှိခြင်း၊ ဤစာ ဤအဖွဲ့များမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ တော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲကြီးများမှာ မူလ ဆန်းညွန့်ဦးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အတွဲသုံးတွဲကို စုပေါင်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း

mgyoe.com

ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလထုတ်တွင် မပါသော နောက်ရေးသည့် အချို့အပုဒ်များကို အစီအစဉ်ကျစေရန်အတွက် ထပ်ဖြည့်ထားပါသည်။

တစ်ဖန် မူလထုတ်ဝေခဲ့သော ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များမှာ အစီအစဉ်ကျကျမဟုတ်ဘဲ ရေးပြီးသမျှတို့ကိုသာ တန်းစီ၍ ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ ဤအတွဲများတွင်မူ ဖြစ်နိုင်သမျှ အစီအစဉ်ကျအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်စဉ်တော်များအတိုင်း ရေးသားခြင်းမဟုတ်မူဘဲ စိတ်ကူးတွေ့ထိသမျှ တို့ကိုသာ ခုန်ကျော်ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲတွင် မပါဝင်နိုင်သေးသည့် အခြား ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ စာတမ်းများလည်း ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။ ဆက်လက်၍လည်း မပြတ် ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ချိန်သောအခါတွင်မူ ရှေ့နောက် အစီအစဉ် ကျသော စာပန်းချီ ဗုဒ္ဓဝင်ပမာ ဖြစ်လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရှိကြရပါမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်းစာမှ စတင်၍ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်၊ လ ကြာမြင့်သောကြောင့် ထပ်၍သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင် ထပ်၍ရေးသည် လည်း ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ‘တရားဦး’ (၁၉၆၂) ကို ရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာ နေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလိုအားမရ ရှိခဲ့သည်ကို ၁၉၇၉ တွင် ‘သစ္စာအမွန်’ အမည်ဖြင့် ထပ်၍ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ဘဲနှင့် မှားသည့် အချို့သော အချက်များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြခြင်းဖြင့် ကူညီကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား လည်းကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသားကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင်နှင့် မောင်စိန်ထွန်း (အမရပူရ) တို့အားလည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျမ်းဂန်အချက် အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ထောက်ပြဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ငွေဥဒေါင်း

ရှုခင်းသာခြံ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်ကွက်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဌေးဥဒေါင်း

[၁၉၁၅ - ၁၉၉၇]

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဟင်္သာတစီရင်စု အဖျောက်ရွာ ဇာတိ။ ၁၉၁၅ ခု ဇွန်လ ၂၃ ရက်တွင် ဖွားသည်။ အဖ ပန်းပဲ ဆရာ ဦးဒေါန၊ အမိ ဒေါ်သက်တင်။ မိခင်ဘက်အဖိုးမှာ လှေသူကြီး ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်တွင် အကြီးဆုံး၊ အမည် ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်က အိမ်တွင် သင်ပုန်းကြီး နှစ်ခေါက် စာသင်ပေးခဲ့သည်။ ၇ နှစ်အရွယ်တွင် ဆရာဦးထွန်းရင်၏ မြန်မာစာ သင်ကျောင်း ပထမတန်း တက်ရသည်။ ၆ လခန့်အကြာ ဖခင်ကွယ်လွန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ပညာ သင်သည်။ ၁၂ နှစ်တွင် သာမဏေဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် အတန်းပညာ ဆက်သင်သည်။ မြန်မာ ခုနစ်တန်းကို အလွတ်ဖြေဆို အောင်မြင်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းရှိ စာနယ်ဇင်းများနှင့် စာအုပ်မျိုးစုံ ဖတ်ခွင့်ရရာ စာဖတ်စာရေး ဝါသနာ ထက်သန်လာသည်။ ကောဇာသစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဆင်းရဲသား ကလောင်အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ပထမဆု ငွေ ၁၅ ကျပ်နှင့် ဖောင်တိန် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။

၁၆ နှစ်တွင် ဦးလေး ဦးပဉ္စင်း သီတင်းသုံးရာ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင် ဆားလင်းကျောင်းတိုက် ရောက်သည်။ မဟော်သခင် သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးပို့ရာမှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသည်။ လစာငွေ ၁၅ ကျပ်ရသည်။ မင်္ဂလာအမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများ ရေးရသည်။ ဗန္ဓုလဂျာနယ်တွင် “မာနနှင့် ကာမ” ဝတ္ထုတိုကို ဉာဏ်မြင့် ကလောင် အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ထိုစဉ် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းနှင့် ဆုံတွေ့ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက “ကောင်အိုလေး” ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းအချို့တွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို ရေးသည်။ ဘီလပ်ပြန် ပန်းချီကျော် ဦးဘဉာဏ်၏ ရွှေတောင်တန်း ပန်းချီသင်တန်းကိုလည်း ခေတ္တ အစမ်းတက်ကြည့်သည်။ ဘားနဒ်ပီဋကတ်တိုက်မှ စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံ ငှားရမ်း ဖတ်ခွင့်ရသည်။

ပြည်သူ့မျက်လုံးဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် လေးလခန့်လုပ်ပြီး ဈေးသည်၊ ဆိပ်ကမ်းတာလီစာရေး၊ သစ်တောဌာနအမှုထမ်း ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဆိုက်ကားထောင်၊ စာအုပ်ကုန်သည်၊ စစ်ပြီးစ ကုန်လှေသမား၊ အဝေးပြေးကုန်ကားသမားအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ ကုန်ကားနှင့် မန္တလေးရောက်စဉ် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းထံ စာရေးသူအဖြစ် တပည့်ခံ၍ ဌေးဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ယူပြီး စာပေလောက၌ ပြန်လည်ကျင်လည် ခဲ့သည်။ ဌေးဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “မောက်သာမောက်” ဆောင်းပါး စတင်ရေးသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်မှစ၍ ရှုမဝ၊ စာပေဗိမာန်၊ ဖဆပလစာစောင်၊ ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ မန္တလေး ဟံသာဝတီသတင်းစာတို့တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး ဟံသာဝတီသတင်းစာမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ကြီးမောင် အမည်ဖြင့် စာကြေးမုံ၊ မဏ္ဍိုင်သတင်းစာတွင် စာကြမ်းပိုး အမည်ဖြင့် စာအုပ်စဉ်ကဏ္ဍ၊ သမာဓိ၊ ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် မောင်ဝိဇ္ဇာအမည်ဖြင့် စာအုပ်ဝေဖန်ရေးများ ပင်တိုင်ရေးခဲ့သည်။ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် စာဝင်္ကပါ လစဉ် ခန်းဆက်ရေးခဲ့ရာ စာပေသမားများ၏ နှစ်သက်မှုခံရသည်။

စာဝင်္ကပါ - သုံးတွဲ (၁၉၆၃ - ၆၄)၊ သီးခြားစာဝင်္ကပါ (၁၉၆၅)၊ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ - ခြောက်တွဲ (၁၉၇၆-၉၃) တို့မှာ ထင်ရှားသော လုံးချင်းစာပေလက်ရာများ ဖြစ်သည်။ သီးခြားစာဝင်္ကပါနှင့် ၁၉၆၅ ခု အမျိုးသားစာပေ၊ စာပဒေသာ စတုတ္ထဆု၊ ကြီးမောင် ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေဗိမာန်က ပထမဆုံးထုတ်ဝေသည့် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် အမျိုးသား စာပေ၊ စာပဒေသာ တတိယဆုများ ချီးမြှင့်ခံရသည်။

အငြိမ်းစားယူပြီး တောင်ကြီးမြို့တွင်နေထိုင်နေစဉ် ၁၉၉၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဇနီး ဒေါ်နန်းရွှေခင် ကျန်ရစ်သည်။

စာအုပ်တိုက်၏အမှာစာ

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာရေးသူ ဆရာဌေးဒေါင်း ကိုယ်တိုင်က “ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော် များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သရွေ့ စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားသည်” ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) သည် ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကိုလွန်၍ တပည့် ရဟန်းသံဃာများ၏ ဖြစ်စဉ်ကိုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးဖွဲ့ထားရာ စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ရသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ” သည် စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်ခံရသည်သာမက စာရေးဆရာ ဌေးဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟုလည်း သတ်မှတ်ခံရသည်။ စာပန်းချီဟူသော အသုံးကပင် တစ်မူထူးလှပါ၏။ စာအကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်လှသည့် အသုံးဟုပင် ဆိုချင်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် ဝတ္ထုဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အကြောင်းအရာ (ဇာတ်လမ်း) ကို ရသပါပါ ဝတ္ထုဟန် ရေးဖွဲ့ထားသည့် စာဖြစ်သည်။ စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် စာပဒေသာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀၊ ဆရာဌေးဒေါင်း ၄၆ နှစ်အရွယ်က စတင်မွေးဖွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာဌေးဒေါင်း ကြေးမုံသတင်းစာ ရောက်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာသတင်းစာများသည် ဘာသာရေး ရက်ကြီးနေ့ကြီးများတွင် ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ ဝေဝေဆာဆာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ထို့အတွက် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် ဆရာဌေးဒေါင်းသည် ဘာသာရေးဆောင်းပါးရေးရန် တာဝန်ကျလာသည်။ ဆရာသည် ရေးရိုးရေးစဉ် ဘာသာရေးဆောင်းပါး မရေး၊ အများနှင့်လမ်းခွဲပြီး ဗုဒ္ဓဝင်လာ ဘုရားလောင်း သုမေဓာနှင့် သုမိတ္တာ အကြောင်းကို ဝတ္ထုဟန် “မေတ္တာပန်းပွင့်” အဖြစ် စာပန်းချီ ရေးခဲ့သည်။ ကြေးမုံသတင်းစာတွင်သာမက မြဝတီ၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း များတွင်လည်း ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အရေးအဖွဲ့များ ဆက်လက်ရေးခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ရေးခဲ့သည့် မေတ္တာပန်းပွင့်၊ အနော်မာသို့၊ တရားဦး၊ မဟာကရုဏာရှင် ဗုဒ္ဓ၊ မိုက်မှောင် ကင်းသောည၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းပါ အောင်နိုင်သူ၊ လယ်မှူးကြီးဗုဒ္ဓ၊ တောင်ကြီးပြိုချိန်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းပါ အိုးစရည်းနှင့် လက်ငင်အိုး၊ ယက်ကန်းမယ်၊ စုစုပေါင်း စာပန်းချီ ၁၀ ပုဒ်ကို စုစည်း၍ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အမည်ဖြင့် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကလောင်အမည်မှာ အမည်ရင်း ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် ၁၉၆၆ ခု အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပဒေသာ တတိယဆု ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်သည်။

ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆက်လက်ရေးသား၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (ပထမတွဲ) တွင် စာပန်းချီ ၃၉ ပုဒ်၊ ဒုတိယတွဲ ၃၅ ပုဒ်၊ တတိယတွဲ ၃၁ ပုဒ်၊ စတုတ္ထတွဲ ၃၆ ပုဒ်၊ ပဉ္စမတွဲ ၂၃ ပုဒ်၊ ဆဋ္ဌမတွဲ ၂၂ ပုဒ် ပါဝင်ရာ စုစုပေါင်း ၁၈၆ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ကို ဆရာငွေဥဒေါင်း၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဤ သတ်မှတ်ချက်သည် ဆရာဘဝနှင့်ယှဉ်ကြည့်လျှင် အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဘာသာရေးစာပေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ပိဋကတ်ဘိဒိုများမှ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ တထာဂတ ဥဒါနဒီပနီ၊ ငါးရာငါးဆယ် စသော ဗုဒ္ဓစာပေများ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အောင်မြေဘုံစံဆရာတော်၏ ဓမ္မပဒဝတ္ထု မြန်မာပြန်၊ ဆရာမြို့၏ သုတ္တန်ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များ ဖတ်ခွင့်ရသည်။ ဆရာသည် နှဲကြိုးဆရာတော်၊ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဦးထွန်းစိန်တို့၏ ဗုဒ္ဓစာပေတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စာရေးဆရာဘဝ စာပေအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝချိန် အသက် ၄၆ နှစ်အရွယ်မှစ၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ ဆရာ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဖြစ်ခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း အလွန်နှစ်သက် သဘော ကျရာ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီသည် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ပုံနှိပ်အကြိမ်ကို စနစ်တကျ ကောက်ယူရန်ပင် အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။

ဤတွင် မမေ့မလျော့ ဖော်ပြရမည်မှာ ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ကို အရင်းတည်၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

၂၀၂၅ သည် စာရေးဆရာငွေဥဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် အမှတ်တရဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ထုတ်ဝေရသည့်အတွက် ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ဝေခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဆရာစာမူပိုင် မိသားစုဖြစ်သည့် ဦးခင်မောင်ငွေ၊ ဇနီး ဒေါ်နန်းခေမာတို့ကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် စာရေးဆရာ ငွေဥဒေါင်း၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ကို စွမ်းနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်
၃ - ဇွန် - ၂၀၂၅

ရွှေအေးဝန်

အနုပညာရှင်

[၁]

ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ ရုပ်သေးဆရာ၊ ဇာတ်ဆရာ လုပ်ဖူးသည်အထိ ဂီတသဘင် အနုပညာ ဆိုင်ရာတွင် ဝါသနာကြီးလှသော ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် လက်ထက်တော်၌ ရာဇဂြိုဟ်သည် အနုပညာပန်း အပွင့်လန်းဆုံး အချိန်၊ အနုပညာရှင်၊ အထူးသဖြင့် ဂီတသဘင် အနုပညာရှင်တို့ စန်းအပွင့်ဆုံးအချိန်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ပျိုရွယ်စဉ် တစ်ချိန်သောခါ၌ ရုပ်သေးအဖွဲ့တစ်ခုကို ဦးဆောင်ကာ သာဝတ္ထိ၊ ဝေသာလီ စသော အခြားနိုင်ငံများအတွင်းသို့ အနုပညာရှင်တစ်ဦးပုံစံဖြင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ လျှို့ဝှက်စွာ လှည့်လည်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အတွင်း လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားလိုလိုတွင် တီးတိုး ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်ရာ၌ ရာဇပရိယာယ်တစ်ရပ်ဖြစ်သော အခြားနိုင်ငံများ၏ အတွင်းရေးကို သိရှိရန်အတွက် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းမှုဟုလည်း ဆိုကြ၏။ အချို့ကမူ နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်ခွင့်ရသော ဇာတ်သမားပုံစံဖြင့် ဝေသာလီသို့ သွားခဲ့ခြင်းမှာ ဝေသာလီ၏ ကျော်ကြားသော အလှမယ် အဗ္ဗပါလီကိစ္စကြောင့်ဟုလည်း ပြောကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဘုရင်ကြီးသည် ဂီတသဘင် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အနုပညာ၌ ဝါသနာ သက်ဝင်လှသည်မှာကား သေချာသည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရင့်နန်းတော်၌ နိုင်ငံတော်နှင့်တကွ အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ ဂီတသဘင် အနုပညာရှင်တို့၏ အနုပညာအပြိုင် ပွဲတော်ကြီးကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် နွေရာသီ တပေါင်းပွဲတော်နှင့်ဆက်၍ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ကျင်းပမြဲဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အနုပညာရှင်တို့၏ အပြိုင်ပွဲတော်ဆိုသော်လည်း ဘုရင့်နန်းတွင်းပွဲတော်၊ မျက်နှာကြီးပရိသတ်၏ ပွဲတော် ဖြစ်သည့်အလျောက် နိုင်ငံတော်၏ ထိပ်တန်းပညာရှင် အဖွဲ့ကြီးများသာ ကျက်စားယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြသည်။ ဤပွဲတော်ကို ရည်မှန်း၍ ပညာရှင်အဖွဲ့ကြီးများသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်၊ ကကြိုးကကွက်၊ အခမ်းအနားသစ်၊ ဂီတသစ်များကို နှစ်စဉ် ကြိုးပမ်းတီထွင်ကြသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့အတွက် ပညာရှင် လူကောင်းသူကောင်းများကို သူထက်ငါရ ခေါ်ငှား ဖြည့်တင်းကြသည်။

ပညာသည်တို့အဖို့ ကြိုးစားသလောက်လည်း အမြတ်ထွက်သော ပွဲတော်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သဘင်အဖွဲ့များအတွက် ထုံးစံသတ်မှတ်သည့် အခနှုန်းထားမျှသာမက သူဌေးသူကြွယ်တို့ ပေါများ၍ ဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံတော်ဖြစ်သည့်အလျောက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ သို့မဟုတ် ပညာသည်တစ်ဦး ထူးချွန်လာပြီဆိုလျှင် မျက်နှာကြီးတို့က

ဝိုင်းဝန်း၍ ချီးမြှောက် ပေးကမ်းအပ်သော လာဘ်လာဘပင်လျှင် တနင့်တပိုး ရရှိတတ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှောက်အပ်သော လာဘ်လာဘနှင့် ဂုဏ်ထူး အမည်ထူးများလည်း ရရှိတတ်၏။

ယခုနှစ်အဖို့ကား ဘုရင့်ပွဲတော်တွင် ပါဝင်နေကျ ရာဇဂြိုဟ်၏ အစဉ်အလာ ထိပ်သီးပညာရှင်အဖွဲ့ကြီးတို့ အထူးပင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကြရသော နှစ်ပေတည်း။

အကြောင်းသော်ကား ရာဇဂြိုဟ်၏ မြောက်မြားစွာသော သဘင်အဖွဲ့ငယ်များအနက် အဖွဲ့ငယ်တစ်ခုတွင် မီးခဲပြာဖုံး အနုပညာမယ်လေးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ၌ အသက်အရွယ်လည်း ကြီး၊ ပစ္စည်းလည်းပြည့်စုံသောကြောင့် ဇာတ်သဘင်လုပ်ငန်းမှ ရပ်နားနေခဲ့သော နာမည်ကျော် အနုပညာသည် ဇာတ်ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် ယင်း အနုပညာ မယ်ကလေးကို တွေ့ရှိခဲ့ရာတွင် အနုပညာမယ်ကလေး၏ ‘တောက်မည့်မီးခဲ စားဖိုနှင့်ရဲရဲ’ ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အရောင်တင်ပေးလျှင် ပေးသလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထွန်းတောက်အံ့သော အရည်သွေးကို သိမြင်ကာ ဇာတ်ဆရာအိုကြီးအဖို့ အနုပညာ ငယ်မူငယ်သွေးများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကာ ယင်း အနုပညာမယ်ကလေးအား “အတုလကာရီစံရှားမယ်” ဟူသော အမည်သစ်ပေး၍ ဇာတ်အဖွဲ့သစ်ကြီးတစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ရာ ဇာတ်ဆရာကြီး မျှော်မှန်းသကဲ့သို့ “အတုလဒေဝီအတုလကာရီစံရှားမယ်စံရှားမယ်” ဟူသော အမည်မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်တစ်ခွင်တွင် ထင်ထင်ကြွားကြွားကြီး ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသောနှစ် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

စာပေ၊ ပန်းချီတို့ အပါအဝင် ဇာတ်သဘင်၊ ဂီတ စသော အနုပညာရှင်တို့မည်သည်မှာ ရှေးဦးစွာ ပင်ကို အရည်အသွေး ရှိရသည်။ ပင်ကိုအရည်အသွေးရှိအောင် ကြိုးစားကြရသည်။ အရည်အသွေး ရှိပြီးသည့်နောက် ယင်း အရည်အသွေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးမည့် အမှီသဟဲ လိုသည်။ အရည်အသွေးလည်း ရှိ၊ အမှီသဟဲလည်း ရှိပြီး နောက်တွင် အနုပညာပန်း ပွင့်လန်းရန်အတွက် အခြားသော အကြောင်းအချက်တစ်ရပ် လိုပြန်သေး၏။

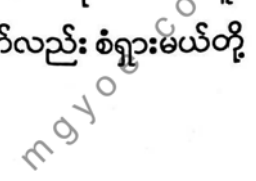
ယင်းအကြောင်းအချက်တစ်ရပ်ကို ဇာတ်သဘင်လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် ‘စန်း’ ဟု ခေါ်၏။ အများနားလည် သော ဝေါဟာရဖြင့်ဆိုသော် အနုပညာကံ ဖြစ်သည်။

အကြင် အနုပညာသည်တစ်ဦးအဖို့ အရည်အသွေးလည်း ရှိပါလျက်၊ အမှီကောင်းလည်း ရပါလျက် ‘စန်း’ မရှိသောကြောင့် မြုပ်ကွယ်၍သွားရသော အနုပညာသည်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့သည်။ စံရှားမယ်အဖို့ကား နေသင့် ကြာင့်ကဲ့သို့ အင်္ဂါစုံ ပွင့်လန်းလာသောသူတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်တစ်ခွင်တွင် အတုလဒေဝီ စံရှားမယ် ဟူသော အမည်မှာ သာမန် အရပ်သူအရပ်သား၊ ဈေးသူဈေးသား တို့ အပထား၍ ထိပ်တန်း သူဌေးသူကြွယ် အရာရှိအရာခံတို့ လောကတွင်ပင် မွေး၍နေသည်။ အမျိုးသမီးလောကထက် အမျိုးသားလောကတွင် ပို၍မွေးသည်။ အကြောင်းမူကား စံရှားမယ်၏အလှသည် အမျိုးသား ကြီးငယ်တို့ကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းအလျောက် လှုပ်ရှားကပြမှုကို အပထားဦး၍ သူ့အလှည့်ရောက်ချိန် စံရှားမယ် ထွက်၍ ကိုယ်ရောင်ပြလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အမျိုးသားပရိသတ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်မြဲ ဖြစ်သည်။

စံရှားမယ်က လှသည်။ နုပျိုသည်။ ကျစ်လျစ်သည်။ ဖျတ်လတ်စရာရှိလျှင် သမင်ပျိုမကလေးလို ဖျတ်လတ်၍ နွဲ့စရာ ပျောင်းစရာရှိလျှင် ကိန္နရီမလေးလို နွဲ့ပျောင်းသည်။

ကောင်းစွာ သင်ကြားထားအပ်သော ဆရာကောင်းတပည့်ဖြစ်သည့်အတိုင်း စံရှားမယ်က ပရိသတ်၊ အထူး သဖြင့် ယောက်ျားပရိသတ်ကို ဖမ်းစားမှုအတတ်တွင်လည်း ပိုင်နိုင်လှ၏။ ပိုင်နိုင်သည့်အလျောက်လည်း စံရှားမယ်တို့ ကပြသည့်နေရာတိုင်း ယောက်ျားပရိသတ်တို့ တရုံးရုံး တသောသော ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ တရားရုံး တသောသောဖြစ်မှုဟူသည်မှာ အကြင် အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏ အောင်မြင်မှု အလုပ်သဘောမျှသာဖြစ်၍ အနုပညာရှင်အနေဖြင့် မိမိပညာဖြင့် ဖြန့်ကြက်အပ်သော ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်မှုသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။

ပရိသတ်အနေဖြင့်လည်း မိမိတို့နှစ်သက်အပ်သော အနုပညာအရည်အသွေးကို ခံစားရသည်ဆိုလျှင် ပြီးစီးသည်။ တပ်မက်စွာ နှစ်သက်အပ်သော ယောက်ျားပရိသတ်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ပွဲပြီးမီးသေ သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းရှင်၊ ရာထူးရှင် သူဌေးသူကြွယ် မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းမှ ယောက်ျားများအဖို့ဆိုသော် ဇာတ်သမတစ်ဦးအပေါ်၌ တဒဂ် ဖျော်ဖြေမှုသဘောမှတစ်ပါး အဘယ်ပုံ အလေးအနက် သဘောထားနိုင်ကြမည်နည်း။ ဤကား အနုပညာရှင် ဇာတ်သမားများ၏ သဘာဝအလျောက် နားလည်ထားကြသော သဘောထားဖြစ်၏။

ပစ္စည်းရှင်၊ ရာထူးရှင် မင်းပိုင်းစိုးပိုင်း စသော ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားများ အပထား၍ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သား ယောက်ျားများကပင်လျှင် အဘယ်မျှ ချောမော။ အဘယ်မျှ နာမည်ကြီးသော ဇာတ်သမကိုဖြစ်စေ အလေးအနက် သဘောထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိမိအနုပညာနှင့် မိမိအလုပ်ကို တန်ဖိုးထားသော ဇာတ်သမများအဖို့ အရပ်သား ယောက်ျားများကို အလုပ်ခွင်တွင် တပ်မက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုမှတစ်ပါး ပြင်ပတွင် အကပ်ခံခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဇာတ်သမများသည် အချိန်တန်၍ အိမ်ထောင်ပြုကြလျှင် မိမိတို့အနုပညာသည် အချင်းချင်းသာ ပြုကြသည် များ၏။ ဤစည်းကမ်းကို မစောင့်စည်းနိုင်သော ဇာတ်သမတစ်ဦးသည် ရာထူးစည်းစိမ် စသည့် အကြောင်း တစ်ခုခုကို မက်မော၍ ပြင်ပအရပ်သားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုမိသည်ဆိုအံ့၊ ထိုဇာတ်သမအဖို့ ဘဝအခြေ ပျက်ရ တော့သည်သာ များသည်။

အကြောင်းမူကား အဆင်းအသံ ဟန်အမူအရာ စသော တဒဂ် စွဲမက်စေမှု တံလုပ်ကို ရေထင်မိသော ယောက်ျား တို့အဖို့ အတုဇာတ်ခုံမဟုတ်သော ကတယံဇာတ်ခုံတွင် မဝင်ဆုံတတ်သော အကြင် ဇာတ်သမအပေါ်၌ စိတ်ကူး အိပ်မက်မှ နိုးထလာသောအခါ အစေးကွာလာတတ်သည်။ စိတ်ကူးအိပ်မက်မှ မနိုးဘဲ အကယ်စွဲမက်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် အထင်သေးထားသောကြောင့် မျက်စိစိမ်းစိမ်းဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြသော ပတ်ဝန်းကျင် ကြောင့် ပြင်ပလောကတွင် အခက်ကြုံရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအနုပညာကို တန်ဖိုးထား၍ အနုပညာမာန်ရှိသော ဇာတ်သမများသည် အရပ်သား ယောက်ျား မှန်သမျှအား အလုပ်ခွင်တွင် တတ်နိုင်လျှင် အရည်ပျော်ကျလာစေအောင်ပင် မိမိအနုပညာဖြင့် ဖမ်းစားမှုမှတစ်ပါး တကယ် အချစ်စခန်း၊ ဘဝအဖော်စခန်းတွင်မူ တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်တတ်ကြသည်။

[၂]

အတုလကာရီ စံရှားမယ်ကလေးသည်ကား အနုပညာမာန် အပြည့်ရှိသူတည်း။ ဇာတ်ခုံနောက်သို့ တရားရုံး ဖြင့်ရောက်လာကြသော ယောက်ျားမျိုးစုံကို ပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ရှောင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်လုလင်ပျို တစ်ယောက်ကို ရှောင်ဖို့ကတော့ အတော့ကို ခက်နေသည်။ အနုနည်းဖြင့် ရှောင်၍လည်း မရ၊ အကြမ်းနည်းဖြင့် ခြောက်၍လည်း မရ။ ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလုလင်ပျိုသည်ကား ရာဇဂြိုဟ်၏

မျက်နှာကြီးပိုင်းတွင် ရုပ်ချော သဘောကောင်း အပေါင်းအသင်းဝင်ဆုံးသောကြောင့် အမည်မွှေးလျက်ရှိသော သူဌေးသား ဥဂ္ဂါသေန ဖြစ်သည်။

ဇာတ်သမများထံသို့ချဉ်းကပ်လာလွန်းလှသောပြင်ပယောက်ျားများအား စည်ကမ်းရှိသောဇာတ်သမများသည် အနုနည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်တိမ်း၍မရခဲ့သော် အကြမ်းနည်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက် ဟန့်တားတတ်သည်။ အနုနှင့်မရလျှင် အကြမ်းနည်းဖြင့် ဟန့်တားစေရန် စံရှားမယ်ကဲ့သို့သော အညွန့်အဖူးကလေးများတွက် ဇာတ်အဖွဲ့တွင် ယက္ခကမ္ဘာဏ် အပြည့်ရှိ၏။ သို့သော် သည်လုလင်ကလေးကမူ အနုဖြင့်လည်း မရ၊ အကြမ်းဖြင့်လည်း ခြိမ်းခြောက်၍ မရ။ ညဉ့်မရှောင်၊ နေ့မရှောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ တွယ်ကပ်နေသည်။ တွယ်ကပ်လိုက်သည်မှာ ဇာတ်သားတစ်ယောက် မဖြစ်ရုံတမည်မျှ ရှိတော့သည်။

အတုလကာရီကို တွယ်ကပ်နိုင်ရန်အတွက် နီးစပ်ရာ ဇာတ်သူဇာတ်သားများအပေါ်တွင် အကုန်အကျခံကာ စည်းရုံးလိုက်သည်မှာလည်း သောက်သောက်လဲမျှ ဖြစ်သည်။ အကုန်အကျခံနိုင်သော သူဌေးသားလည်း ဖြစ်၏။ အရွယ်ကလေးကလည်း ရှိ၏။ ရုပ်ကလေးကလည်း ရှိ၏။ ပြင်ပတွင် မည်သည့် ထိတ်ထိတ်ကြဲ အမျိုးသမီးမျိုးကိုမဆို ခေါင်းခေါက်၍ယူနိုင်သော အရွယ်ကောင်း၊ သဘောကောင်း ရုပ်ချောသူဌေးသားဖြစ်ပါလျက် လူတိုင်းကို မျက်နှာချို သွေးရသော ဇာတ်သမတစ်ယောက်ကို ဤမျှ သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေသောအခါ လုလင်ပျို၏မေတ္တာကို ဇာတ်သူဇာတ်သား များကပင် အလေးထားလာကြရသည်။

အတုလကာရီကိုယ်တိုင်လည်း သနားသလိုလို ရှိလာပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ ဖမ်းစားတတ်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနုပညာတည်း ဟူသော အတတ်ပညာတို့ဖြင့် အကြင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ဖမ်းစားမိရာ၌ တကယ်တမ်းဆိုသောအခါ ပင်ကိုကပင် လေးလေးစားစား မဟုတ်မူကြောင့် အချစ်ပြယ်ကာ မိမိတို့မှာသာ အရည် အသွေး အပျက်ခံရခြင်း၊ ယင်းသို့မဟုတ်မူ၍ အကယ်ချစ်ပါသည် ဆိုသောအခါတွင်လည်း လင်ထက်ချစ်သော မိမိ၏ အနုပညာကို စွန့်ပစ်ရတတ်ခြင်း စသော အနုပညာရှင် သမိုင်းအဆက်ဆက်မှ အစ်မကြီးများ၏ထုံးကို မပြတ် နှလုံး မှိုမိသောကြောင့်သူကတမ်းတမ်းစွဲသလောက် မိမိကလည်း ကိုဥဂ္ဂါအပေါ်၌ အနုပညာအသိဖြင့် တန်းတန်းတင်းတင်းပင် နေခဲ့ရ၏။

ဤအတွင်း ဇာတ်အဖွဲ့တွင် နေ့မရှောင် ညဉ့်မရှောင် တောက်တဲ့ကပ် ကပ်နေသော မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ပြဿနာကို ဆရာကြီး သိသွားသောအခါ ဆရာကြီး၏ အစီအမံကြောင့် ဤပြဿနာ ရှင်းသွားမယောင် ရှိသည်။

အကြောင်းကား နေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်တွင်ဖြစ်စေ အခွင့်အမိန့်မရဘဲ ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်း ဇာတ်အဖွဲ့အတွင်းသို့ မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံစေရဟူသော သံမဏိစည်းမျဉ်း ချမှတ်လိုက်သောကြောင့်တည်း။ ဤမျှသာမဟုတ်၊ ဇာတ် အဖွဲ့တွင် ခြေရှုပ်စေသော အတုလကာရီကိုလည်း နေ့ပိုင်းတွင် တစ်နေရာသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဤပြဿနာ ရှင်းသွားသယောင် ရှိပါ၏။ ဘုရင့်နန်းတွင်း ပွဲတော်ရက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် နေရာဌာန အရှိန်အဟုန်ကြောင့် အခြားသော ရွှေစွန်ညိုကြီး၊ ရွှေစွန်ညိုလေးတို့ ပြဿနာမှလည်း ကင်းဝေးကာ ခန့်ခန့် သန့်သန့် ကပြနေဆဲ တစ်နေ့ခင်းတွင် မျက်နှာကြီးပိုင်းမှ ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူကြီးနှစ်ဦးတို့က မောင်ဥဂ္ဂါကိစ္စအတွက် ဇာတ်ဆရာကြီးထံတွင် အရေးဆိုလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သဘင်သည်တွေဆိုတာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံလာရင် ဆူးကျလဲ ဖက်ပေါက်၊ ဖက်ကျလဲ ဖက်ပေါက်ဆိုတဲ့ ဖက်မျိုးတွေပါခင်ဗျား။ သူဌေးမင်း ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတို့ အရေးဆိုလှာတဲ့ စကားကို

ကြားရတာဟာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကြီးပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတန်မရာကိစ္စ ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဒီလိုလဲ သဘောမထားပါနဲ့ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးပြောတဲ့စကားဟာ ယေဘုယျသဘောတော့ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သူဌေးမင်းရော၊ ကျွန်တော်တို့ပါ အနုပညာနဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ အခုကိစ္စကတော့ အထူးကိစ္စဆိုပါတော့ခင်ဗျာ။ ဒီသူငယ်မှာ အတုလကာရီနဲ့သာ ကွဲရမယ်ဆိုရင် သေပွဲ ဝင်ရကိန်း ကြုံနေပါတယ်”

“ဒါကတော့ လူကြီးမင်းတို့စကား တဆိတ်များ လွန်သွားပြီထင်ပါ”

“မများပါဘူး ဆရာကြီး။ ဧဝကန် အမှန်စကားပါ။ မယုံလို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်များ လိုက်ကြည့်နိုင်လျှင် အမှန်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးသမီးကို မရရင် အသေခံတော့မယ်ဆိုပြီး အစာရေစာ ဖြတ်ထားသည်မှာ ခြောက်ရက်ပင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆရာကြီးထံ ကျွန်တော်တို့ အခုလာရတာဟာ ဒီသူငယ်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဒါလောက်တောင်ပဲကိုး”

“ဒီသူငယ်ကို ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အမှန်ပြောရရင် သမီးကိုတောင်မှ ဒီသူငယ်ကို သတိထားဖို့ ပြောထားရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောကျ်ားဆိုတာ အထူးသဖြင့် မင်းပိုင်းစိုးပိုင်း ဂုဏ်ကြီးရှင်ပိုင်းက ယောကျ်ားတွေဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ သဘင်သည်များအပေါ်မှာ အိုင်တွေ့ရင် ခြေဆေးမယ်ဆိုတဲ့ အပျော်အပါး ပုံစံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတတ်ကြပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်သမီးလေးက လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဘယ်လိုပင် ဆွဲဆောင်ပြသ ရပေမယ့် တကယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးခဲ့ပါတယ်။ ဒီသူငယ်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့တာမှာတော့ သူများတကာလို ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရင်း သဘောမှန်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာ အကဲခတ်မိလို့ သမီးကို သတိပေးခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး လူကြီးမိဘများကိုယ်တိုင်တောင် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ငြင်းပယ်နေစရာ မရှိပါဘူး။ သို့သော် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စည်းကမ်းလေးတော့ ပြောကြဦးစို့”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကအနေနဲ့တော့ ဆရာကြီးရဲ့သမီးကို ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ အကုန်အကျ ခံပြီး လက်ထပ်ယူပါမယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာလဲ ရွှေပေါ်မြတင်ဆိုသလို ...”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ လူကြီးမင်းတို့ဘက်က ဒီလိုပြောလာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်တွက်ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သဘောထားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ အစီရင်ခံပါမယ်။ နားဆင်တော်မူပါ”

“လောကမှာ စည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်ဆိုတာ လိုအပ်ပေမယ့် ငွေကြေးစည်းစိမ်ထက် အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့သဘောထားကို တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ငွေကြေးစည်းစိမ် ဂုဏ်သိန်ဆိုတာတွေထက် အနုပညာကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားပါတယ်။ အတုလကာရီဟာ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ အနုပညာလုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ ပါဘူး။ အပြီးအပိုင် ပြောလိုက်ပါမယ်။ လူကြီးမင်းတို့ဘက်က ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်စုံတစ်ရာ ပါသည်ဖြစ်၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ဒီသူငယ်ဟာ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်နေနိုင် မယ်ဆိုရင်တော့ ပေးစားပါမယ်”

“ဒါကတော့ခင်ဗျာ ...”

“ပြင်ဆင်ချက် မဝင်ပါနဲ့တော့ လူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ လူငယ်တို့မည်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့

လက်ဆက်ကြမယ့်အတူတူ ဒီသူငယ်ရဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ နဖူးရေဒူးရေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလိုက်လျော နိုင်ဆုံး စည်းကမ်းပါ။ ဒီအချက်ကို သဘောတူနိုင်မယ်ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ကြွခဲ့ကြဖို့ပါပဲ”

[၃]

သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ သက်ပြင်းချ၍ ပြန်သွားကြသည်။ ဇာတ်ဆရာကြီး ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း ကြွခဲ့ ကြပါ၏။ သို့သော် မောင်ဥဂ္ဂါ၏မိဘများ မပါ။ အတုလကာရီအပေါ်တွင် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြင့် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် တင်းခံခဲ့သော မောင်ဥဂ္ဂါ၏အလိုကို မိဘများက တတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် ဇာတ်သမ ကိုမှ ကြိုက်ရသော်ကောဟု မိဘအလိုကို ပုန်ကန်သည့် သားဆိုးအဖြစ် ပစ်ပယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း လူကြီးများအသိုက်အဝန်းဖြင့် မောင်ဥဂ္ဂါနှင့် အတုလကာရီတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြကာ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ စည်းစိမ်ရှင် သူဌေးသားအဖြစ်မှ ဇာတ်အလုပ်သမား ဇာတ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

ကျရောက်ပါစေ။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တို့မည်သည် ဖြစ်နိုင်သမျှကို အစွမ်းကုန် စွန့်လွှတ် စွန့်စားတတ်ကြမြဲ သဘာဝအတိုင်း သူချစ်သော အတုလကာရီအနီးတွင်နေကာ ဇာတ်အလုပ်သမားဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံယူသည်။

ဇာတ်သဘင်အလုပ်ဆိုသည်မှာ ရှေ့ပိုင်း မီးရောင်အောက်တွင် ကြည့်၍လှသလောက် နောက်ပိုင်း အလုပ်ခွင် တွင်မူ ထွေလာကိစ္စ အင်မတန်များသော အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်အလုပ်သမားဆိုရာ၌လည်း ပညာသည်အလုပ်သမားနှင့် ရိုးရိုးအလုပ်သမားဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ပညာသည်အလုပ်သမားမှာ ဇာတ်ခုံရှေ့ပိုင်းတွင် တာဝန်ကြီး၍ နာမည်ကြီးသလောက် ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်းတွင် သက်သက်သာသာ နေရသည်။ ရိုးရိုးအလုပ်သမားအဖို့မူ လုပ်ရန်ရှိသမျှကို ကျိုး၍လုပ်ရသည်။ အလုပ်တာဝန်များကို ဇာတ်ဆရာကြီးက စီမံခန့်ခွဲပေးထား၏။

မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ မင်းသမီးယောက်ျား ဖြစ်စေကာမူ ဆရာကြီး စီမံခန့်ခွဲပေးထားသော အလုပ်တာဝန်များမှာ ကျိုးနွံအောင် တမင်စေခိုင်းလေရောသလား မသိ၊ သေးနပ်လှသည်။

တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ဇာတ်အဖွဲ့ကို လှည်းများဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းသောအခါ လှည်းပေါ်သို့ ဇာတ်ပစ္စည်းများကို ထမ်း၍ တင်ပို့ရသည်။ လှည်းများရပ်နားလျှင် နွားများကို ထိန်းကျောင်းရသည်။ ဇာတ်ကသည့်အချိန်များတွင် ဇာတ်သူ ဇာတ်သားအတွက် ချက်ပြုတ်သော စားဖို့အသိုက်အဝန်း၌ တာဝန်ယူရသည်။ လှည်းပေါ်သို့ ဇာတ်ပစ္စည်းများ တင်ပြီ ဆိုလျှင် အတုလကာရီ၏ ခန့်ခွဲမှုအရ အတုလကာရီ၏ ထဘီ၊ အဝတ်မကျန် ဇာတ်ပစ္စည်း အရပ်ပစ္စည်း သေတ္တာများ၊ ဖာများကို နေရာကောင်းရရန် အလျင် သယ်ပို့ပေးရသည်။ အတုလကာရီ စသော မင်းသမီး၊ မင်းသား၊ ဇာတ်ဆောင် များသည်ကား ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းမှုတွင် လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့။ မောင်ဥဂ္ဂါတို့ သိမ်းဆည်း ပြင်ဆင် နေရာတကျတင်ပြီးမှ အခန့်သား လိုက်ပါကြသည်။

အချစ်ကိုသာ အဓိကထားသော မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ ဒါတွေ အရေးမကြီး၊ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်၊ အောက်ကျသည်ဟု လည်း မထင်။ အရေးကြီးသယောင် ဖြစ်လာသည်ကား တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည်းများဖြင့် ဇာတ်ကူးရာတွင် မောင်ဥဂ္ဂါမှာ လင်ယောက်ျားပင်ဖြစ်သော်လည်း အတုလကာရီနှင့် တွဲ၍မထိုင်ရ။ အတုလကာရီနှင့် တွဲ၍ထိုင်သူမှာ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းသားဖြစ်၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းရေးဆရာတို့၊ ဇာတ်ကွက်စီမံခန့်ခွဲသူတို့၊ ဆိုင်းဆရာတို့ ဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ နာမည်ကြီးသော အတုလကာရီ ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်တို့အဖို့ ဇာတ်တိုက်ရန် အချိန်မရှိ။ ခရီးသွားရင်း၊ ဇာတ်ကချိန်ဆိုလျှင်လည်း နေ့လယ်ပိုင်း၊ ညဉ့်ဦးပိုင်း တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဇာတ်တိုက်ကြရသည်ဟု ဆို၏။

အကြောင်းပြချက်ကောင်းလှသောကြောင့် မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ ယင်းအပြုအမူများကို ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသော် လည်း များလွန်းတော့ ရင်အောင့်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ရင်အောင့်ရသည်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ အတုလကာရီက မိမိ အပေါ်တွင် မျက်နှာသာမပေး၊ မှန်တမ်းမျှသာ ဆက်ဆံပြောဆို၍ သူတို့ ပညာသည်ချင်းအပေါ်တွင်မူ သွက်သွက် လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ဝါစာကမ္ဘာမျိုးစုံဖြင့် မျက်နှာသာပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရှိပါစေ၊ ကိုယ်က ချစ်သူမို့ အောင့်၍သာခံရတော့မည်။ သို့သော် မောင်ဥဂ္ဂါ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသော ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မောင်ဥဂ္ဂါ မခံမရပ်နိုင်သောကိစ္စမှာ မိမိအချစ်ကို မပြတ် ရှုမြင်နေလိုသော မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ အတုလကာရီ ဇာတ်ခုံ ရှေ့ထွက်၍ ကပြနေသည့်အချိန်များတွင် ကန့်လန့်ကာအကြားမှ ကြည့်နေတတ်မြဲဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်တွင် အတုလ ကာရီက ဇာတ်ခုံပေါ်မှနေ၍ ဆိုင်းဆရာကို စကားမျိုးစုံ၊ အမူအရာမျိုးစုံဖြင့် တစ်ချက်ချက်တွင် ဖြတ်၍ မျက်နှာချိုသွေး သည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဇာတ်တိုက်ရင်းတွေ့ရသော ဆိုင်းဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာတို့၏ အမူအရာများကို မောင်ဥဂ္ဂါ သဘောမကျလှ။ အထူးသဖြင့် သူ့လိုပင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကြာရှုပ်ပေါက်သော ဆိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် အတုလ ကာရီတို့ ဆက်ဆံပုံမှာ လိုသည်ထက် ပိုသည်ဟု မောင်ဥဂ္ဂါ ထင်သည်။ အတုလကာရီရော သူတို့ပါ လိုအပ်သည်ထက် အမူအရာပိုသည်ဟု ထင်သည်။ ယင်းသို့ အတွင်းပိုင်းတွင်သာမက ဇာတ်ခုံပရိသတ်ရှေ့ မီးရောင်အောက်တွင်ပင် စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့်လည်းကောင်း အပေါ်နှင့်အောက် လှမ်း၍ ထေ့ကြည့်ကြသည်ကို တွေ့ရသော မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင်မူ မောင်ဥဂ္ဂါထံမှ အတုလကာရီသို့ ရင်ဖွင့်သံ ထွက်လာရသည်။

“မင်းတို့ဟာ တစ်ဆိတ်တော့ လွန်လွန်းပြီထင်တယ် အတုလကာရီရယ်”

“ဘာများ လွန်တာတွေ တွေ့နေလို့တုံး ကိုဥဂ္ဂါ”

“ဒီဆိုင်းဆရာနဲ့ဟာ အပြင်မှာ ဇာတ်တိုက်တယ်ဆိုပြီး ဆက်ဆံတာတွေတော့ ထားပါတော့။ အခုတော့ ဇာတ်ခုံ ရှေ့မှာတောင်မှ မင်းက အပေါ်ကနေပြီး လှမ်းလှမ်းညှုနေတာကို”

မောင်ဥဂ္ဂါ စကားမဆုံးမီပင် အတုလကာရီက ဟားတိုက်၍ ရယ်သည်။ ရယ်ပုံမှာ မနှစ်သက်သူနှင့် တွေ့သောခါ မထီမဲ့မြင်ရယ်နည်းမျိုး လှောင်သံပါသည်။ ခန်းခနဲသံ ပါသည်။ အတွင်းသဘော မပါ။ အပေါ်ယံကြောဖြင့် ဟန်လုပ်၍ ရယ်တတ်သော ဇာတ်သမားတို့၏ ရယ်နည်းမျိုးကို မောင်ဥဂ္ဂါ နားလည်သည်။ ယခု ဇာတ်သမားပုံစံဖြင့် မောင်ဥဂ္ဂါ စကားကို အလေးအနက်မထား၊ စကားမဆုံးမီပင် လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်လိုက်သည်ကို ကြားရသောအခါ မောင်ဥဂ္ဂါ အဖို့ ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ၊ မင်းတို့အမူရာတွေ ငါ မြင်ဘူး၊ မကြားဘူး မှတ်နေလို့လား”

အတုလကာရီက တခစ်ခစ် ဆက်၍ရယ်ရင်း -

“မင်းသမီးကိုယူရင် ဒါမျိုးတွေကို သည်းခံနိုင်ရတယ် ဆရာလေးရဲ့။ အပျိုယောင်ဆောင်ပြီး လူမြင်သမျှကို ကြိုက်အောင်လုပ်ပြရတဲ့ မင်းသမီးအလုပ်ကို ဆရာလေး နားမလည်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ပရိသတ် မက်အောင် လုပ်ရတာကို ငါ နားလည်တယ်။ ဆိုင်းဆရာကို မက်လုံးပေးနေတာကတော့ ဘာဆိုင် လို့တုံး။ ငါက မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ၊ နေ့မှာရော ညမှာရော မင်းတို့အမူအရာတွေ ငါ မသိဘူးမှတ်လို့”

“တော် ... တော် ကိုဥဂ္ဂါ။ ရှင့်စကားတွေက လွန်လာပြီ။ ပရိသတ်ထက် ဆိုင်းဆရာက ပိုအရေးကြီးတယ်ရှင့်။ မင်းသမီးကိုယူထားပြီး အခုလောက် ကြာလာတာတောင် ဒီကိစ္စမျိုးကို ရှင် နားမလည်တာ အံ့ဩဖို့ကောင်းလှတယ်။ ဘာလဲ ဆိုင်းဆရာကိုကြိုက်လို့ ညှုတ်တယ် ထင်လို့လား။

“ဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတာ အတုလကာရီတို့၊ ဘယ်သူတို့၊ ဘယ်ဝါတို့၊ ဘယ်ကလောက် နာမည်ကြီးပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူးရှင့်။ အသိုက်အဝန်းက ပိုပေးမှ အလုပ်ဖြစ်တာ။ အဲဒီအသိုက်အဝန်းထဲမှာ ဆိုင်းဆရာဟာ အခရာပဲ။ သူကျေနပ်မှာ သူကြည်နူးမှ အလုပ်ဟာ ရွှင်လာတယ်၊ ကြွလာတယ်။ သူ မကျေနပ်လို့ ပညာ ပြလိုက်ရင် ဇာတ်ခုံပေါ်ကလူတွေ ဘယ်ကလောက် တော်တော်၊ ဘယ်ကလောက် တတ်တတ် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ဒါလောက်မှ ရှင် နားမလည်ဘူးလား။”

သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့် သူတော့ ကွက်တိဝင်နေ၍ မောင်ဥဂ္ဂါအဖို့ စကားဆက်စရာ မရှိတော့။ မျက်လုံး ပုတ်ခတ်နှင့်သာ ငြိမ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ဤဆွေးနွေးခန်း၌ မောင်ဥဂ္ဂါနှင့် အတုလကာရီတို့ မေတ္တာအစေး ကွာဟ ချက် ပေါ်လာသည်။

မောင်ဥဂ္ဂါက အတုလကာရီကို ချစ်စနိုးဖြင့် ‘ရီရီ’ ဟု ခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ‘အချစ်’ ဟု ခေါ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ‘ကိုယ့်ရွှေမင်းသမီးလေး’ ဟု ပြောင်းလဲ၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ အတုလကာရီကမူ ‘ကိုဥဂ္ဂါ’ ဟုပင် ခပ်တည်တည် ခေါ်သည်။

ယခုသော် ‘မင်း’ တွေ၊ ‘ငါ’ တွေ၊ ‘ရှင်’ တွေ ဖြစ်လာကြသည်။ အတုလကာရီက ‘ဆရာလေး’ ဟုပင် ခနိုးခနဲ့ ခေါ်လိုက်သေးသည်။ ဤအချိန်မှစ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံမှုမှာ ရှေးကထက် တင်းမာ ကွာဟခဲ့သော်လည်း အတုလကာရီတွင် သားလေးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ အတုလကာရီအဖို့ လင်ဖြစ်သူနှင့် အစေး ကွာသော်လည်း သားကလေးကိုမူ အင်မတန် ဂရုစိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအစေးမကပ်မှုမှာ လျော့၍မသွား၊ တစ်နေ့တခြားကြီးမားလာသည်။ စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့်လည်းကောင်း အတုလကာရီက မောင်ဥဂ္ဂါအပေါ်တွင် မထိမဲ့မြင်ပြုပုံများ တိုးတက်လာသည်။

အတုလကာရီက ‘ဆရာလေး’ ဟု ခနိုးခနဲ့ခေါ်ခဲ့သော အသံကို ကြားခဲ့ရသည့်အချိန်မှစ၍ ထိုအသံသည် မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ဦးနှောက်တွင် ချိုးကပ်သကဲ့သို့ စွဲ၍နေခဲ့သည်။ နတ်နှိုးဆော်၍ အခေါ်ခံခဲ့ရသော အသံဟုပင် မောင်ဥဂ္ဂါ ထင်သည်။ အကြောင်းမူကား မိမိသည် တစ်ဖက်သတ်မေတ္တာဖြင့် မိဘစည်းစိမ်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ကာ သူ့အပေါ်တွင် ချစ်ခင်သော်လည်း သူကမူ ချစ်မေတ္တာ မတုံ့ပြန်လာရုံမက အခါများစွာ မထိမဲ့မြင် အပြုခံနေရသည်။

ယင်းသို့အပြုခံခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ မိမိတွင် သူ့လိုစွမ်းအင်၊ သူ့လိုအနုပညာ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်တိုက်သည်ဆိုကာ သူ့အသိုက်အဝန်းများအား မိမိထက် အရေးပေးနေခြင်းမှာ မိမိတွင် သူ့ပညာမျိုး မဲ့နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ပညာသည် ဘယ့်ကလောက် ခက်ခဲပါသနည်း။ တကယ်ဆိုတော့ ပညာဟူသည် လူချင်းအတူတူ သင်လျှင် တတ်ရမည်။ လုပ်လျှင် ဖြစ်ရမည်။ မိမိတွင် အဆင်းရှိသည်။ အရွယ်လည်း ရှိသေးသည်။ သူ့လို အနုပညာမျိုးဖြစ်အောင် အဘယ့်ကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်နည်း စသည်ဖြင့် ‘ဆရာလေး’ က ဆက်၍ တွေးတောလာသည်။

အတုလကာရီ၏ အနုပညာအစွမ်းမှာ အဆိုအကထက် အတောင်လေးဆယ်ခန့်မြင့်သော ဝါးတိုင်၏ထိပ်ဖျား

ကြိုးတန်းပေါ်တွင် တက်၍ လှုပ်ရှား ကပြခြင်းကို ပရိသတ်က ပို၍ စွဲမက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မောင်ဥဂ္ဂါ သိသည်။ ပရိသတ်သည် အတုလကာရီ၏ ကျွမ်းဘားမယ်အဖြစ် ကျွမ်းကျင်မှုပညာကို ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်ရှု အားပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပညာမျိုးကို ဆရာကောင်းရှာ၍ သင်ကြားခဲ့ပါက အမျိုးသမီးဖြစ်သော အတုလကာရီက အတောင် လေးဆယ်မျှကို တက်ပြနိုင်သည်ဆိုလျှင် ယောက်ျားရင့်မာကြီး မိမိအဖို့ သူ့ထက်သာအောင် အဘယ့်ကြောင့် မစွမ်း ဆောင်နိုင်ရအံ့နည်းဟု စဉ်းစားလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် အတုလကာရီသည် ပုခက်တွင် ကလေးသိပ်ရင်းဖြင့် မိမိကိုစောင်းမြောင်းကာ သီချင်း မဟုတ်သည်ကို သီချင်းလုပ်ဆိုလှာသည်ကို ကြားရသောအခါ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ပေ။ မောင်ဥဂ္ဂါ၏ ပေါက်ကွဲမှု သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အေး ... အေး ... လူကလေး အိပ်ပါတော့လေး၊
အေး ... အေး ... ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

မယ့်သား လူလေး မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
လူရေးမလှ လူအန္တနယ်
ဘဝဖြစ်ရုံ၊ လူညွန့်တုံးမယ်
လုံးလုံး မွေးမေ စိုးလှတယ်၊
အို ... အို ... ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

သားလှ လူလေး မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
အနှစ်ပညာ၊ မရှိတာမို့
ဖာ ထဘီထမ်း၊ ပေါ့သွမ်း လူစ
လူအန္တနယ်၊ သားလှ ရွှေသွေး
ဖြစ်မည်ရေးကို၊ မွေးမေ စိုးရိမ်မိလှတယ်။
အေ ... အေ ... ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

မယ့်သားလူလေး၊ မယ့်ရွှေသွေးငဲ့
ပညာမထယ်၊ ဉာဏ်မကြွယ်မို့
နောက်ဆွယ် နေရာ၊ လူအန္တနယ်
မိန်းမအလုပ်၊ ချက်ပြုတ်ခိုင်းစေ
ကျွန်မွေခံစား၊ ဖြစ်မည်လားဟု
မယ့်သားလူလေး စိုးမိတယ်။
အေ ... အေ ... ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား။

သားလှလူလေး၊ မယ့်ရင်သွေးငယ်
 လူဝယ်နောက်ဆုံး၊ လူမသုံးမို့
 လူလုံးမလှ၊ လူ့အန္တနယ်
 တောစ ထင်းခွေ၊ နေကုန်နွားကျောင်း
 ကြိမ်းမောင်းခံရ၊ ကျွန်ဘဝသို့
 သားလှ လူလေး၊ ဖြစ်မည်ရေးကို
 မွေးမေတွေးလို့ စိုးမိတယ်၊
 အေး ... အေး ... ငါ့သား၊ အိပ်ပါတော့လား၊
 အေး ... အေး ... လူကလေး၊ အိပ်ပါတော့လေး။

အဆင်းမာန်၊ ပစ္စည်းမာန်၊ ဆွေမျိုးမာန် စသော အမျိုးသမီးတို့၏ မာန်အမျိုးမျိုးတို့အနက် အတုလကာရီသည် ကား
 အနုပညာမာန်ပါထပ်လောင်းထားသည်ဟု မောင်ဥဂ္ဂါ မြင်ခဲ့ရာက ယခုသော် သားမာန်ပါ တိုးတက်လာပါပေါ့တကားဟု
 မောင်ဥဂ္ဂါ မြင်လာသည်။

“မင်းက သားချောတာ ရိုးရိုးမချောဘူး။ ငါ့ကိုစောင်းပြီး ဆိုတာပေါ့လေ”

“ဟား ... ဟား၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာရှည်လားဆိုတာမျိုး ကျနေတာပဲ။ စောင်းပြီးဆိုတာမဟုတ်ဘူး
 ဆရာလေးရဲ့ ... တည့်တည့်ဆိုတာ ... တည့်တည့်ဆိုတာ။ ကဲ ... သိပြီလား”

“မင်းကို ငါပစ်သွားရင် မင်း အခက်တွေ့နေရစ်တော့မယ်နော်”

ဤစကားတွင်မူ အတုလကာရီ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြော။ မောင်ဥဂ္ဂါကို မျက်စောင်းချိတ်၍ ကြည့်ကာ ခန်းခနဲ
 အသံဖြင့် တဟားဟား တဟက်ဟက် ရယ်သည်။ အဆက်မပြတ် ရယ်သည်။ သို့သော် အတုလကာရီ၏ အသံသည်
 တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ တိမ်၍ သွားသည်။ အကြောင်းမူကား အတုလကာရီ၏ ရယ်သံမဆုံးမီပင် ဥဂ္ဂါသေနသည် ချစ်လှ
 ပါသည်ဆိုသော ဇနီးကို ကျောခိုင်း၍ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာလာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

[၄]

အချစ်ဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ အမုန်းဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ပင်ဖြစ်၏။
 အချစ်ကို ချေဖျက်နိုင်သောစိတ်မှာ မာန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား တဏှာပေမခေါ် အချစ်၊ မာန်နှင့် အယူဝါဒဟူသော
 စိတ်များမှာ အရင်းအမြစ်ကျသော စိတ်သုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သုံးမျိုးဖြင့် လောကကို တည်ဆောက်၍ ဤစိတ်
 သုံးမျိုးဖြင့်လည်း လောကကို ဖျက်ဆီးသည်။

အတုလကာရီကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော မောင်ဥဂ္ဂါသည် မာန်ကို ထိခိုက်လာသောအခါ အချစ်ကို စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။
 စွန့်ပစ်ခဲ့ရုံမျှမက ငါယောကျ်ားတကား ဟူသော မာန်ဖြင့် အတုလကာရီ၏ အနုပညာအတတ်မျိုးကို ဆရာကောင်းရှာ၍
 ကြိုးစားလိုက်သောအခါ တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် တတ်မြောက်၍ “ဥဂ္ဂါပျံ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့” ဟူသော အမည်သည်
 ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းမိုး၍လာခဲ့သည်။ သားဆိုးသမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိသော မိဘများ၏အကူအညီဖြင့်

တောင့်တင်းကြီးမားသော ဥဂ္ဂါယုံအဖွဲ့ကြီး ပေါ်ပေါက်လာရုံမက မိဘမျက်နှာ အသိုက်အဝန်းဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်တွင်း အနုပညာပြိုင်ပွဲကြီးသို့ ဝင်ရောက်နိုင်လာခဲ့ပေသည်။

အတုလကာရီအဖို့ ဥဂ္ဂါယုံအဖွဲ့၏ ကောင်းသတင်းကိုကြားရတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါလျက်ရှိနေရာက ကပြမည့် အချိန်နှင့် ကပ်၍ လျှို့ဝှက်ထားသော ပညာအစွမ်းကိုထုတ်ကာ ယနေ့ နေ့လယ် ဥဂ္ဂါယုံမင်းသားသည် အတုလကာရီ ထက် ပို၍ မြင့်သော အတောင်ခြောက်ဆယ် အမြင့်တွင် တက်၍ ကပြမည်ဟု ကြေညာလိုက်သောအခါ တစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံပင် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နေ့တွင်ပင် ထူးခြားလှစွာသော သတင်းတစ်ရပ်သည် မောင်ဥဂ္ဂါ၏အထံသို့ ရောက်ရှိ၍လာကာ သတင်း ပျံ့လွင့်သွားရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် မင်းညီမင်းသား ဂုဏ်သရေရှင်တို့ အသိုက်အဝန်းသာမက တစ်မြို့လုံး သူ့ထက်ငါဦး အစောကြီးကပင် ဥဂ္ဂါယုံ၏ပွဲသို့ ကြည့်ရန် နေရာယူထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်း သတင်းသည်ကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဥဂ္ဂါယုံအစွမ်းကို လာရောက်ရှုစားတော်မူမည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဥဂ္ဂါသေနထံသို့ လာရောက်၍ ယနေ့ နေ့လယ် ပိုင်း ကပြမည့် ဥဂ္ဂါသေန၏ပွဲသို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်ရှုစားတော်မူမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဥဂ္ဂါသေနက အစွမ်းကုန်ကပြရန် နှိုးဆော်စကား မိန့်ကြားလာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားရသောအခါ ဥဂ္ဂါသေနအဖို့ ဝမ်းမြောက် မဆုံးအောင် ပီတိဖြစ်ရသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပွဲကြည့်မည်ဟူသော သတင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်သားတို့အဖို့ မယုံရခက် ယုံရခက်နှင့် အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ဖို့သော သတင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်းတူး ဆိုသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကိုလည်း ဖူးမြင်ရင်းနှင့် ပွဲကြည့်နိုင်ရန် သူ့ထက်ငါသာ နေရာယူလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူအချို့ကမူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပွဲကြည့်မည် ဆိုရာ၌ အကြောင်းထူးတစ်ရပ်ရပ် ရှိပေလိမ့်မည်။ ယင်းအကြောင်းထူးကို သိရှိရန် နေရာယူလာကြသည်။

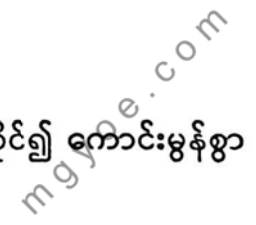
သို့နှင့် အချိန်ရောက်သောအခါ ဥဂ္ဂါသေနသည် မိမိသင်ကြားထားသမျှ ပညာကို အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ အတောင် ခြောက်ဆယ်မြင့်သော တိုင်ထိပ် ကြိုးတန်းပေါ်သို့တက်ကာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြသခိုက်တွင် ဘုရားရှင်သည် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ဥဂ္ဂါသေနထံသို့ ကြွရောက်ကာ ဥဂ္ဂါသေနအနီး ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရပ်တော်မူသည်ကို ပရိသတ်တို့ ဖူးတွေ့ ကြရလေရာ အချို့က အသံမျိုးစုံဖြင့် ချီးကျူးဩဘာပေးကြသည်။ အချို့ကမူ ဘုရားရှင်အား ထိုင်၍ရှိခိုးကြသည်။

ဘုရားရှင် ကြွတော်မူလာခြင်းကား အကြောင်းရှိပေ၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား ယနေ့ပင် ကျွတ်တမ်းဝင်၍ ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့သော ဥဂ္ဂါသေန၏ အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းရင့်မာမှုကို သိရှိတော်မူသော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတောင်ခြောက်ဆယ်မြင့်သော တိုင်ထိပ်တွင်ပင် ဥဂ္ဂါသေနသည် ကပြမှုကို ခေတ္တရပ်၍ ဦးတိုက် ရှိခိုးမိခိုက် ဘုရားရှင်က ဥဂ္ဂါသေနအား တဏှာမာန၏အပြစ်ကို ပြတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတော်ဖြင့် လမ်းခင်းပေးလိုက် သောအခါ ဥဂ္ဂါသေနအဖို့ လောကအတွေ့အမြင်တွင် မျက်စိလည်နေခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အငြိမ်းဇာတ်နယ်တွင်းသို့ သက်ဆင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က -

“ငါ့သား ရဟန်း ။ ။ လာခဲ့လော့။ ငါဘုရား၏ သာသနာတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်၍ ကောင်းမွန်စွာ

ကျင့်လေလော့”

ဟု 'ဧဟိဘိက္ခု' မိန့်ကြားချက်ဖြင့် နှုတ်မြွက် ခေါ်ဆောင်လိုက်သော အခါ သူဌေးသား ဥဂ္ဂါသေန၊ သို့မဟုတ် ဥဂ္ဂါပျံအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ ဇာတ်မင်းသား ဥဂ္ဂါသေနအဖြစ်မှ ရုတ်ခြည်းပင် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို လွယ်သော ရဟန်းတော် ဥဂ္ဂါသေနအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းကာ ဘုရားရှင်နောက်တော်က လိုက်ပါရင်း ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ကြွချီတော်မူကြ သည်။

အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော ပရိသတ်ကြီးအဖို့ကား ဘုရားရှင်နှင့် ဥဂ္ဂါသေနတို့ အတွေ့တွင် မိန်းမောကြည့်ရှု၍ နေကြရင်း အချို့ကမူ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားရင်းနှင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင်မှ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြသည်။

မာယာရှင်

[၁]

အမျိုးသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး အလုပ်ဟူသည် အတတ်ပညာတစ်ပါး ဖြစ်၏။ သာမန်အတတ် ပညာမျှမဟုတ်၊ အရေးတကြီး အတတ်ပညာဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား သံယောဇဉ်ဇာတ် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင် ဤလူ့ဘောင်၌ အိမ်ထောင်သာယာရေးထက် အရေးကြီးသော ကိစ္စဟူသည် ရှိပါသေး၏လော။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုပညာ ဟူသည် ယေဘုယျအမျိုးသားတို့က အထင်သေးကာ မထိမဲ့မြင် ရှိတတ်ကြသော်လည်း ကျယ်ဝန်းလှ၏။ များပြားလှ၏။ သိမ်မွေ့လှ၏။ လျှို့ဝှက်နက်နဲလှ၏။ ပုခက်လွဲသော မိခင်၏ လက်သည် ကမ္ဘာကိုအုပ်စိုး၏ ဟူသော ကမ္ဘာ့ဆိုရိုး ဝေါဟာရမှာ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုပညာ၏ အကြီးဆုံး သော သာဓကဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ကျယ်ပြန့်သိမ်မွေ့သော အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုပညာကို အမျိုးသမီးတို့အား သင်ကြားပေးသည့် ကျောင်းဟူ၍ကား မရှိ။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းသည်ပင် ကျောင်းဖြစ်၍ အဓိက သမီးကိုသင်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အမျိုးသမီးငယ်ကို သင်ပေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် အိမ်ထောင်မှုပညာရပ်သည် အမျိုးသမီးတို့လောကတွင် လူ့သမိုင်းနှင့် ချီ၍ ဆက်နွယ် ပြန့်ပွားလာခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ ကျယ်ပြန့်သော အိမ်ထောင်ပညာရပ်များအနက် ဤအကြောင်းရပ်တွင် ထုတ်ဖော်လိုသည်ကား အချက်အပြုတ် အချုပ်အလုပ် အထိန်းအသိမ်း စသော ကိစ္စရပ်များမဟုတ်၊ ယောက်ျားနှင့်စပ်လျဉ်းလာလျှင် အသုံးပြု အပ်သော အမျိုးသမီးတို့၏ မာယာအတတ်၊ လိုအပ်သည့်အခါမှ ထုတ်၍သုံးသော ကြောင်လက်သည်းအတတ် လျှို့ဝှက်ပညာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ယောက်ျားတစ်ဦးအပေါ်တွင် အသုံးမပြုတော့လျှင် မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေအရ မာယာဒေဝီမိဖုရားအဖို့ အသုံးပြုရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတို့တွင် မာယာ လေးဆယ်၊ ပရိယာယ် တစ်သိန်း၊ အပလိန်း အနန္တ ရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဤစကား သည် အမျိုးသမီးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကာ ရှုတ်ချလာခဲ့ကြသော၊ သို့မဟုတ် အမျိုးသမီး တို့၏ ပရိယာယ်ဒဏ်ကို ကော့နေအောင်ခံရလွန်းသော ယောက်ျားတို့၏ တုံ့ပြန်ရှုတ်ချလိုသော စကားလွန်ဖြစ်သော် လည်း အကယ်ဆိုသော် အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ကျွမ်းကျင်မှုပညာကို ချီးပပြောဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရှုတ်ချမှုကိုမခံချင်သော အမျိုးသမီးတို့က မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဟု ဆိုသည်ကို ယောက်ျားမာယာ

သောင်ကိုးရာနှင့်ပင် မလောက်သောကြောင့် မန်ကျည်းကိုးပင်ကိုပင် နှောက်ရသေးသည်ဟု ပြန်လည်ချေပသည်။

ယောက်ျားတို့မာယာဟူသည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စသော အခြားအရေးအခင်းတို့တွင် များပြား ကျွမ်းကျင်တန်ရာပါ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လာလျှင်မူကား မာယာစစ်ပွဲတွင် ပြားပြားဝပ်ကြရသည် ချည်းသာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်ခိုင်မာသော ယောက်ျားပင်ဖြစ်စေကာမူ အမျိုးသမီးတို့ရင်ခွင်၌ ဖယောင်းမဖြစ်သော ယောက်ျားဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပရိယာယ် တစ်သိန်း၊ အပလိန်း အနန္တ ဆိုသည်ကတော့ လွန်လွန်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးဆိုလျှင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှုမြင်တတ်သော အမျိုးသားပညာရှိတို့က အမျိုးသမီးတို့တွင် မယာလေးဆယ် ရှိသည်ဟူ၍ကား သူတို့ ကျမ်းဂန်များတွင် တိတိကျကျ ဇယားထိုး၍ သတ်မှတ် ညွှန်ပြထားသည်။ ရှိသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စ တွင်ကား ယင်း မာယာလေးဆယ်အနက်မှ အစွမ်းအထက်ဆုံးဟု ထုတ်နုတ်ဖော်ပြထားသော ‘မိန်းမလက်နက် အင်ရှစ်ချက်’ မျှကို အသုံးမပြုလျှင် မဖြစ်တော့အောင် အကြောင်းဆိုက်လာသောကြောင့် မိဖုရားကြီး မာယာဒေဝီအဖို့ ထုတ်နုတ် အသုံးပြုရတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။

မှီတံ ဟာသော ဘယော လဇ္ဇာ၊
မန္တဝါစာ အဒေက္ခဏာ။
ရဒ စ ကဟလာဏှိသံ။
ဧတေ ထိနံ မဟာဂုဓာ။

၁။ မှီတံစ၊ တကယ် ပြုံးသည်လည်း မဟုတ်၊ မပြုံးသည်လည်း မဟုတ်၊ မပြုံးသယောင် ပြုံးသယောင်ဖြင့် ပြုံးစနဲ့နဲ့ကလေးလုပ်၍ ပြသခြင်းသည်လည်းကောင်း။

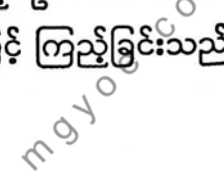
၂။ ဟာသောစ၊ အကြင်ယောက်ျား ကြားလောက်အောင် ခန်းခနဲကလေး ရယ်သံထွက်၍ပြခြင်းသည် လည်းကောင်း (ဝါ) အကြင်ယောက်ျားသူက ချစ်စနိုး စတင်ပြောဆိုလာသည်ကို လှောင်သလို၊ ပြောင်သလို မရယ် သယောင်၊ ရယ်သယောင်နှင့် လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၃။ ဘယောစ၊ ဆက်ဆံလာသော အကြင်ယောက်ျားကို တကယ် မကြောက်သော်လည်း ကြောက်လေတော့ သယောင်နှင့် ကြောက်တောက်တောက် ရွံ့တွန့်တွန့် အမူအရာကလေးလုပ်၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၄။ လဇ္ဇာစ၊ အကြင်ယောက်ျားက ဆက်ဆံလာသော အမူအရာ၊ ပြောဆိုလာသော စကားများကို ရှက်စနိုး ကလေးပြုလုပ်၍ ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၅။ မန္တဝါစာစ၊ ပွင့်ပွင့်ကြည်ကြည် တည်တည်ခန့်ခန့် မပြောဘဲ အကြင်ယောက်ျားက ပြောဆိုလာသော စကားကို “ကြည့်ပါလား လူကြီးကိုက မုန်းစရာကြီး၊ ကြောက်စရာကြီး” စသည်ဖြင့် ခနဲတဲ့တဲ့ မဲ့တဲ့တဲ့ မပွင့်တပွင့် အသံကလေးဖြင့် မထိတထိ ပြောဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၆။ အဒေက္ခဏာစ၊ အကြင်ယောက်ျားအား တည့်တည့်ကြည်ကြည် ပြီပြီခန့်ခန့် မကြည့်၊ ဦးခေါင်းကလေး စောင်းငဲ့ကာ မျက်စောင်းကလေးခဲကာဖြင့် စပါးကြည့်ကြည့် (ဝါ) စပါးကြီးမြွေအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။

၇။ ရုဒါ စ၊ အကြင်ယောက်ျား၏ ငိုစရာမဟုတ်သော ချစ်တင်းစကားလေးမျှကိုပင် မခံချင်သယောင်၊ အားနဲ့ သယောင်ဖြင့် နှာရည်ကလေး တရှုပ်ရှုပ် ရွံ့ကြောက်သယောင် အမူလုပ်ကာ မရဲတရဲ မဟာတဟဖြင့် မငိုချင်ငိုချင် ငို၍ပြခြင်းသည်လည်းကောင်း။

၈။ ကဟလာဤသံ စ၊ “ဟင်း ... လူကြီးကိုက ရိုးသလိုလိုနဲ့ လူလည်ကြီး၊ လူညာကြီး၊ ကြည့်ပါလား၊ သူများကို စစမနေနဲ့” စသည်ဖြင့် ကလိတိတိ ရိတိတိ မခိုးမခန့် ခန့်ခန့် စကားကလေးများဖြင့် တွတ်ထိုးသလို ပြောဆိုခြင်းသည် လည်းကောင်း။

တော၊ မိန်းမလက်နက် အင်ရှစ်ချက်ဟုဆိုအပ်သော ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးသည်၊ ထိနံ၊ အစွမ်းကောင်းလှ အကြင် မိန်းမတို့၏။ မဟာဝုဇာ၊ ရုန်းနိုင်ရင်ရုန်း၊ ခံနိုင်ရင်ခံ၊ ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်၊ ခွာနိုင်ရင်ခွာ၊ မခွာနိုင်ရင်တော့ အကြင် ယောက်ျားတို့ ကော့နေအောင်ခံရသော ကမ္ဘာ့အစဉ်အလာ မဟာလက်နက်ကြီးများပါပေတည်း။

ရိုးရိုးလက်နက်မျှမဟုတ်၊ လိုအပ်လာပြီဆိုလျှင် ထုတ်၍အသုံးပြုသော မာယာလေးဆယ် ပရိယာယ်တစ်သိန်းမှ အဆီညစ် အနှစ်ထုတ်ထားအပ်သော နောက်ဆုံးလက်နက် မဟာလက်နက်ကြီးများ ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်အတတ်တွင် ဤပညာရပ်ကြီးများ ပါဝင်သည်။ ယင်းပညာကို အမျိုးသမီးတို့၏ မွေးရာပါ သဘာဝ အရ အလိုအလျောက် တတ်လည်း တတ်၊ သိလည်း သိနေကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွမ်းကျင်ပြီးသူ အမျိုးသမီးကြီးများထံမှ စနစ်တကျ ထပ်မံသင်ကြားရပါသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

မာယာဒေဝီမိဖုရားကား ယင်းအတတ်ပညာ စုံလင်လှစွာသော နန်းတွင်းမွေးသည့် နန်းသွေးဖြစ်ရုံမက မိဖုရားကြီးအဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးသူဖြစ်ပေရာ မာယာဒေဝီဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ယင်းအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင် မှုတွင် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်၏။

[၂]

လင် ဘုရင်ကြီး ရှိခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရေးဟဲ့ဆိုတော့ အားမကိုးလောက်သည့် လင်ပါကလားဟု မာယာဒေဝီ တွေးသည်။ တွေးစရာ အကြောင်းအခြေခံကလည်း ရှိလာသည်။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းလှသည်။ ပင်ပန်းသောကြောင့် ညနေခင်းဆိုလျှင် နန်းဦးခပြင်သို့ ထွက်၍ လေညင်းခံရသည်။ မိမိတို့၏ ကောသမ္မီနိုင်ငံတော်မှာ မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်း၏ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် နီးစပ် လှသောကြောင့် အမြဲတမ်းလိုလို ရာသီဥတု အေးမြလှပေရာ နံနက်ခင်းဆိုလျှင် ယင်း နန်းခပြင်တွင် ထွက်၍ နေဆာ လှံ့ရသည်။

ယနေ့ညနေပိုင်းတွင်လည်း နေ့ဖွားမည်လား၊ ညဉ့်ဖွားတော့မည်လားဟု ခန့်မှန်းရလောက်အောင် ရင့်ကျက် လျက်ရှိပြီဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်ကို ဖြေသိမ့်ရင်း နန်းခပြင်တွင် လေညင်းခံခိုက် ငှက်ဆင် အချီခံခဲ့ရသည်။

ဟိမဝန္တာနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ကောသမ္မီနေပြည်တော်တွင် နွားငယ်၊ သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မုဆိုးရပ်ကွက်၊ ဈေးရပ်ကွက်တို့မှ သားတစ်၊ သားကောင် တစ်စုံတစ်ရာကိုသော်လည်းကောင်း တောတန်း တောအုပ် ပျော် ငှက်ဆင်ခါ ထီးလှိုင်ကာငှက်ကြီးတို့ လာရောက်၍ ချီလေ့၊ သုတ်လေ့ရှိသည်မှာ ရိုး၍နေပြီဖြစ်၏။

သုတ်ချီလေ့ရှိသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်း ငှက်ဆင်ကြီးများသည် သုတ်ချီနိုင်သော်လည်း လူကို သုတ်ချီလေ့

mg yoe . com

ရှိသည်ဟူ၍ကား မကြားစဖူးခဲ့။ အကြောင်းမှာ ထီးလှိုင်ကာငှက်ကြီးများသည် ကြီးမားသော်လည်း လူကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူသံကိုလည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိမှာမူကား အစောင့်အရှောက်များစွာတို့အလယ်မှ မိဖုရားကြီးဖြစ်ပါလျက် ငှက်ဆင် အချီခံခဲ့ရသည်။

အကြောင်းတစ်ရပ်တော့ ရှိပါ၏။ ထိုအချိန်က မိမိသည် ရဲရဲငြိ နီမြန်းသော ကမ္မလာခြုံထည်ကြီးကို ခြုံထားမိသည်။ ယင်း ကမ္မလာနီကြီးသည် ထီးလှိုင်ကာငှက်ကြီးအား သူတို့ စွန့်စား ချီသုတ်ဖူးသော အသားတုံး၊ အသားဆိုင်ကြီးဟု ထင်စေဟန်ရှိသည်။

ငှက်ဆင်ချီချိန်က မိမိအနီးတွင် ချစ်လှပါသည်ဆိုသော လင်တော်မောင် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရှိနေသည်။ အလှမ်းမကမ်း တစ်ဝိုက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း နန်းတော်အစောင့်အကြပ်တို့ ရှိနေသည်။

ဤအချိန်တွင် ရုတ်ခြည်း ကောင်းကင်မှထိုးကျလာသော ငှက်ဆင် အချီခံရသည်။ ဝဋ်ကြွေးမကင်း အကြောင်းဆိုက်လာ၍ ခံရသည်ကို ခံရပါစေတော့။ သို့သော် အစောင့်တို့ ချက်တဖြုတ် ရောက်မလာနိုင်သည့် တိုင်အောင် အနီးတွင်ရှိနေသော လင်ဖြစ်သူက စွမ်းနိုင်သမျှ ကာကွယ်ဖို့ ကောင်းသည်။ အော်ဟစ် အသံပေး ခြောက်လှန်ဖို့ ကောင်းသည်။

ယခုမူ ထီးလှိုင်ကာကြီး ကျရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လင်သားဖြစ်သူက ကိုယ့်အသက် ကိုယ်လှူ၍ နန်းတွင်းသို့ အဆောတလျင် ဝင်ပြေး ရှောင်တိမ်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်မှာကား မာယာဒေဝီအဖို့ ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ရှိပါစေတော့။ ကံကောင်းသည်မှာကား ထီးလှိုင်ကာကြီးက သုတ်ချီစဉ်ကသော်လည်းကောင်း၊ သူ့လက်တွင်းလိုက်ပါနေရစဉ်တွင် လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှုအန္တရာယ် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အန္တရာယ် မရှိရုံမျှသာမဟုတ်၊ ပုခက်သဖွယ် ကွေးပိုက် ချိတ်ဆက်ထားသော လက်သည်းချောင်းကြီးများ နှစ်ဖက်အကြားတွင် ကမ္မလာနီဖြင့် ထွေးပိုက်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် နွေးထွေးစွာ လိုက်ပါလာရသည်။

ကြောက်လိုက်သည်မှာကား ပြောစရာမရှိ။ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများက ပိုးမွှားကလေးများကို ထိုးပေါက်စားသောက်သကဲ့သို့ မိမိကို ငှက်ဆင်ကြီးက ထိုးပေါက် စားတော့မည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဘယ်တော့ အဘယ်တောင်တွင် မိမိ၏ လေးလံလှသော ကိုယ်ကို လွှတ်၍ချလိုက်မည်နည်းဟုလည်းကောင်း တွေးမိတိုင်း အသည်းတုန် အူတုန် ရှိနေရသည်။

အဘယ်သို့ ပျံလေသည် မသိ၊ တစ်ညနေခင်းလုံး ပျံသန်းသည်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဟူ၍လည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် မသိပါနိုင်တော့။ တစ်နေရာတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ နားနေပြီကို သိရတော့မှ ကြီးမားလှစွာသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အထက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးကြီး သည်းစွာ ထစ်ချန်းသည်။ မိုးချန်းသံနှင့်အတူ အရပ်လေးမျက်နှာလုံး၌ပင် မိုးကြိုးစက်မီးများ ကျဆင်းလာသည့်ပမာ လျှပ်စစ်လျှပ်ပန်းတွေ ဝင်းဝင်း လက်သည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် ယင်း သဘာဝအန္တရာယ်များကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိသည်။ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအခွင့်အရေးကလေးကိုယူ၍ လူနှင့် လူသံကို ငှက်ဆင်ကြီးတို့ ကြောက်တတ်သည်ဟူသော အသိကို အရင်းတည်ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် တအားကုန် ခြောက်လှန့် အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ ထီးလှိုင်ကာကြီးလန့်၍ ထပျံသွားသည်။ ထီးလှိုင်ကာကြီး ထ၍ပျံချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ကြီးစွာသောမိုးကြီး ရွာချသည်။ မိုကြီး

ရွာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ထီးလှိုင်ကာကြီးကို ခြောက်လှန့်ရသော အသံညစ်အားကြောင့် သန္ဓေသားကို ဖွားမြင်သည်။

တစ်ဖက်တွင် အဘယ်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားနေစေကာမူ သား ရင်သွေးကလေး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ မိခင်တို့ဓမ္မတာ အင်အား တိုးတက်လာလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ဖွားမြင်ချိန်ဖြစ်ပေါ်လာသော ရာသီဥတု ဗျူဟာကို စွဲ၍ သားကလေး၏အမည်ကို 'ဥတေန' ဟုပင် စိတ်ကူးထဲမှ အမည်မှည့်လိုက်ပါ၏။

မစိုမရွဲသော ကမ္မလာပိုင်းဖြင့် သားကလေးကို ထွေးပိုက်ရသည်။ မိုးလွတ်ရာ သစ်ခေါင်းကြီးအရင်းသို့ ရွှေ့၍ ထွေးသိပ်သည်။ အလိုက်သင့် ရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့်ပင် မွေးဖွားမှုကို သန့်စင်စေရသည်။ စိုတစ်ဝက် ခြောက် တစ်ဝက်နှင့်ပင် သားကလေးကို ထွေးပိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင်ကား ညောင်ရွက်တို့အကြားမှ ကျကျတောက် ဖျန်းပူလျက်ရှိသော နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ညောင်ပင်ကြီးအောက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရ သည်။

[၃]

တောကြီးတောင်စွယ်တွင် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေပြီလားဟု မာယာဒေဝီမိဖုရားက ညောင်ရွက်တို့ကြားမှ အသံကြားရာ ညောင်ပင်အောက်ဆီသို့ ချောင်းမြောင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ညောင်ပင် အောက်တွင် ဝါးဆစ်ဘူးကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ အရိုးများကို ကောက်၍ ကောက်၍ ထည့်နေသော ရသေ့တစ်ပါးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အကြောင်းမူကား ရသေ့ သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် အန္တရာယ်ရှင် မဖြစ်နိုင်။ မိမိအတွက် မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းမှာ ဂါမဝါသီ ရွာနေရဟန်းနှင့် အရညဝါသီ တောနေရဟန်း ဟူ၍ နှစ်မျိုးသာရှိရာ၊ ရသေ့မူကား သူတို့ နေပုံနေနည်းများကို ခွဲခြား၍ ရှစ်မျိုးရှိ၏။ ယင်းရှစ်မျိုးအနက် တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် တစ်ပါးတည်း ပျော်ပိုက်လေ့ ရှိသော ဧကစာ တောပျော်ရသေ့ ဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းကိုလည်း မာယာဒေဝီ သိရှိသဖြင့် ပို၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

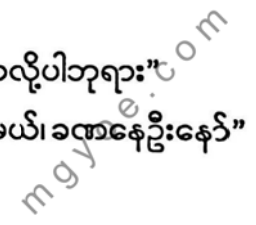
စဉ်စားနေ၍ မပြီးနိုင်။ ဤနေရာမှ ရသေ့ ထွက်သွားလျှင် မိမိအဖို့ ခိုကိုးရာမဲ့ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ရသေ့ သိရှိရန် "ကယ်တော်မူပါဘုရား" ဟု အော်လိုက်ရမည်လား၊ "အို ရှင့် ... ရသေ့ အရှင်ဘုရား" ဟု လှမ်း၍ အသံပေးလိုက် ရမည်လားဟု စဉ်းစားခိုက် အိပ်ပျော်နေသော သားကလေးကို သတိရလာသည်။

သနားကြင်နာစေဖို့အရာ၌ လူကြီးထက် ကလေးက ပို၍အင်အားကြီး၏။ လူကြီးလည်းဖြစ်၊ ရသေ့ရဟန်း တို့နှင့် မအပ်စပ်သည့် အမျိုးသမီးလည်းဖြစ်သော မိမိထက် ကလေးကို ပို၍သနားကြင်နာဖို့ ရှိသည်ဟု တွေးမိရာမှ ကလေးကို လှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါ ဥတေနကလေးက အူဝဲသံချင်းထပ်အောင် ငိုလိုက်သည်။ ကလေးကိုပွေ့ချီရင်း ရသေ့ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် မိမိတို့ဆီသို့ မော်ကြည့်နေသော ရသေ့ကို တွေ့ရ၏။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ညောင်ပင်ပေါ်က ကလေးသံပါကလား၊ ထူးဆန်းလှချည့်လား"

"ကယ်တော်မူပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ခိုကိုးရာမဲ့ သားအမိပါ။ ထီးလှိုင်ကာကြီး ချီလာလိုပါဘုရား"

"အလို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ ဒီလိုဆို ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ လှေကားသွားယူဦးမယ်။ ငါ တက်လာခဲ့မယ်၊ ခဏနေဦးနော်"

ရသေ့က ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားသည်။ သူ့သင်္ခမ်းဆီသို့ သွားဟန်ရှိသည်။ လှေကားရှည်ကြီး ထမ်းယူလာသည်။ ညောင်ပင်သို့ ထောင်လိုက်သောအခါ အလိုက်သင့် နေထားတကျဖြင့် မာယာဒေဝတီတို့ နေရာအထိ လှေကားဦးရောက်လာသည်။ ယခင်ကလည်း ဤလှေကားကို ဤနေရာတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ အသုံးပြုခဲ့ဖူးဟန် တူသည်။ လှေကားမှ ရသေ့ တက်လာသည်။ လှေကား တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် နီးကပ်လာသလောက် ရသေ့၏ရုပ်သွင် ပီပြင်လာသည်။ ရသေ့ကလေးဟု ဆိုရမည်လည်း အခက်၊ ရသေ့ကြီးဟုလည်း မဆိုနိုင်၊ မကြီးမငယ် အရွယ်ကောင်းရုပ်သွင် ဖြစ်သည်။ ရသေ့ချောဟု မဆိုနိုင်စေဦးတော့ မဟာဆန်သော ရုပ်သွင်ပြင်ရှိသည်။ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းထဲက ရသေ့ဖြစ်လာဟန် ရှိသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းကလေး ငါ့ကိုပေး။ မင်းက တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့”

ဤနေရာတွင် အရေးထဲပင်ဖြစ်စေကာမူ အမျိုးသမီးတို့၏ စပ်စုလိုသော ဝါသနာဖြင့် မိမိတွက်ကိန်း မှန်မမှန်ကို သိရှိရန် ပထမဆုံးသော ပရိယာယ်မာယာ စာမေးပွဲကို စတင်လိုက်သည်။ အကြောင်းမူကား ရှင်ရသေ့၏ ပြေပြစ်သော ရုပ်ရည်နှင့် အမူအရာကို မြင်လိုက်ကာမျှဖြင့် မိမိဘက်သို့ ပါလာနိုင်သည်ကို သိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင်ရသေ့။ ။ ကျွန်မတို့ဟာ ခိုရာမဲ့ ဒုက္ခသည်သားအမိပါပဲ။ သို့သော် ဆင်းရဲဒုက္ခအရေးထက် အမျိုးဇာတ်က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ မျိုးမတူသူရဲ့ အကူအညီ အထိအပါးကို မခံယူလိုပါ။ ကျွန်မဟာဆိုရင် ကောသမ္မိနိုင်ငံ၊ ပူရန္ဒပွဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“ဟဲ့ ... အမျိုးသမီးရဲ့၊ မီးလောင်ရာမှာ ဝါစဉ် ထေရ်စဉ် ရွေးနေရသေးသကဲ့။ ကဲ ... ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ငါလဲပဲ သတိသံဝေဂရလို့ ရသေ့လုပ်နေပေမဲ့ အလ္လကပ္ပ ဘုရင်ပါပဲတဲ့ဗျာ”

မာယာဒေဝီ ပြုံးသွား၏။ သို့သော် တစ်ဆင့်တက်လိုက်ချေသေး၏။

“အရှင်ရသေ့စကား ကြားရလို့ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် အရှင်ရသေ့ရှင်။ သို့သော် ပို၍သေချာအောင် မင်းမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လျှို့ဝှက် ရာဇမာယာကို ဆိုပြတော်မူပါရှင်”

မရွံ့မ၏ အမျိုးဇာတ်ကိစ္စသည် ကြီးမားသလောက် ရှုပ်ထွေးလှ၏။ အမျိုးဂုဏ်ကြီးသော မင်းများတွင် အကြောင်းရှိက မင်းဟူ၍ သိနိုင်စေကြောင်း လျှို့ဝှက် ရာဇမာယာ အလင်္ကာစကားဟူ၍ ရှိသည်။ မာယာဒေဝီက ယခု တောင်းဆိုလာသောကြောင့် ဆို၍ပြလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှသာ သားလေးကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရသေ့၏လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။

တောကြီးအလယ်တွင် ဒုက္ခိတသားအမိအဖို့ အမျိုးမတူစေကာမူ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို အားပြုရမည် ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏စပ်စုမှုဖြင့် အမျိုးဇာတ် တူသည်ကို သိလာရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လှသည်။ အကြောင်းသော် ကား အမျိုးဇာတ် တူခြင်းသည် ရင်းနှီးမှု၏ ထက်ဝက်ကို အောင်မြင်ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရသေ့က ကလေးကို ပွေ့ချီဆင်းသွား၍ အောက်သို့ရောက်မှ မာယာဒေဝီ ဆင်းသည်။ ဆင်းရာ၌ ညောင်ပင်ကြီး မြင့်သလောက် လှေကားမှာ မြင့်ရှည်လှသဖြင့် ရသေ့က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့် အောက်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဤတွင် မိမိအပေါ်၌ ထားရှိအပ်သော ရသေ့၏ စေတနာ၊ ကိုင်းညွတ်အပ်သော သဘောထား ထွေတလာကို မာယာဒေဝီ နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ခမ်းဆီသို့ ရသေ့က ရှေ့မှသွားသည်။ မာယာဒေဝီက ကလေးကိုချီ၍ နောက်မှလိုက်သည်။

သွားရင်းဖြင့် ဤနေရာသည် ကောသမ္မိနိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ အလ္လကပ္ပသို့လည်းကောင်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ခြေဖြင့် မရောက်နိုင်လောက်အောင် ဝေးလံလှကြောင်း၊ အနီးဆုံးသော မြို့ရွာသည်ပင် အလွန်ဝေးလံ လှကြောင်း၊ မိမိသည် လူသူမရောက်နိုင်သော ဤနေရာကို တမင်ရွေးချယ်၍ တရားကျင့်သုံးနေခဲ့ကြောင်း၊ အစာ အာဟာရအတွက် သစ်သီးဝလံကိုသာ စားသုံးကြောင်း၊ ရံဖန် ရာသီဥတု အဆင်မပြေသည့်အခါ ယခု ညောင်ပင်ကြီး အောက်သို့သွား၍ ငှက်ဆင်များ စားသုံးစွန့်ပစ်သည့် တိရစ္ဆာန်တို့အရိုးအရင်းကလေးများကို ကောက်ယူ ထောင်းကျို၍ စားသုံးကြောင်း၊ အမျိုးသမီးတို့အတွက် အာဟာရမှာ ပူပန်စရာမလိုကြောင်း၊ လောလုပ္ပတဏှာကို ပယ်လိုသောကြောင့် မိမိအသုံးမပြုခဲ့သော်လည်း ဤနေရာဝန်းကျင်တွင် အလိုအလျောက် ပေါက်ရောက်နေသော သလေးစပါးခင်းတို့ ရှိကြောင်း၊ ပျားတို့ စွန့်ပစ်ထားသော ပျားလဘိုကြီးများလည်း ရှိကြောင်း၊ အခြား စားသုံးဖွယ် သစ်သီးဝလံတို့လည်း မျိုးစုံ ပေါများလှကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ ကံပို့လိုက်သကဲ့သို့ပင် မိဖုရားအဖို့ ကံတော်လျှင် မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက် နိုင်ဖို့ရှိကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ မိမိကဲ့သို့ပင် ယောဂီရသေ့မအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ တရားကျင့်သုံးနေသင့်ကြောင်း၊ ခေတ္တယာယီအဖြစ် မိမိသင်္ခမ်းအတွင်း၌ပင် သင့်သလိုနေပြီး မကြာမီ နေရာရွေးချယ်၍ သီးသန့် အဆောက်အအုံ ကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရသေ့က အကျိုးအကြောင်း ဇာတ်စုံခင်း၍ ပြောသည်။

မကြာမီအတွင်းမှာပင် ညောင်ပင်နှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုအထက်၌ မိုးလုံလေလုံ ကွပ်ကွပ် ရွပ်ရွပ် ဆောက်လုပ်ထားသော သင်္ခမ်းကလေးသို့ ရောက်၏။

ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မိမိ မိန်းမတွက် တွက်ထားသော တွက်ကိန်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တစ်နေ့တခြား သိရှိလာရသည်။ အကြောင်းမူကား ရသေ့ မောင်မင်းကြီးသားသည် ညောင်ပင်မှာ တွေ့စတွင်လည်းကောင်း၊ ညောင်ပင် မှ အလာလမ်းတွင်လည်းကောင်း လိုက်လျောကြည့်သာနှင့် ထွေထွေလာလာ ပြောဆို ဇာတ်စုံခင်းခဲ့သော်လည်း သင်္ခမ်းသို့ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အထိုက်အလျောက်မျှ စကားမပြော အရောမဝင်တော့ဘဲ သင်္ခမ်းတစ်ပိုင်းကို မိမိတို့နေထိုင်ရန် အကာအရံကလေး လုပ်ပေးပြီးနောက် မိမိက မေးနိုင် ပြောနိုင်မှ တစ်ခွန်းတလေ ပြန်လည် ပြောဆိုကာ ခေါင်းရင်းပိုင်း သင်္ခမ်းဆောင်အတွင်း၌ တစ်ပါးတည်းလိုပင် နေထိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အာဟာရအတွက်တော့ ဂရုစိုက်ရှာပါ၏။ သလေးစပါးများကို ခူးဆွတ်ပေးသည်။ ပျားအုံ လွတ်ကြီးများကို ထမ်းဆောင်လာသည်။ သစ်သီးသစ်နှံ ဆိုသည်မှာလည်း အလျှံပယ်ဖြစ်၏။

ဤမျှဖြင့် မိမိ၏ဘဝသည် အစတုံးရတော့မည်လော။ တောကြီးတောင်စွယ်တို့အလယ်တွင် အရေးတစ်စုံ ကိုယ်၌ကြုံလာခဲ့ပါသော် မိမိမှာ တွယ်ရာမဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မျှ ဖြစ်၏။ မိမိအတွက် ထားပါဦးတော့။ စာမမြောက် ဥမမည် သားငယ်ကလေးက ရှိပါသေးသည်။ သားကလေး၏ အားထားရာသည် အဘယ်မှာနည်း။ သားကလေး၏ အနာဂတ်သည် အဘယ်သို့နည်း။ ရသေ့မှာ တွေ့စက လိုက်လျောသယောင်နှင့် ယခုတော့ ဧကစာ ထီးတည်းပျော်သမား ဖြစ်နေသည်။ လူကိုကြောက်၍ ဧကစာကျင့်သုံးနေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီဆိုသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ကိုလည်း တစ်နေ့သောအခါ ပစ်ခွာသွားပါက ပသို့ ပြုရပါအံ့နည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် စကားပြောနိုင်သူ နှစ်ယောက်ပင်ရှိသော်လည်း မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းမျှသော စကား၊ သားကလေး၏ မျက်နှာ၊ ထွေထွေရာရာ အတွေးတို့ဖြင့်သာ ဖြစ်သလိုနေခဲ့ရသည်မှာ နှစ်အတန် ကြာသွားခဲ့ပေပြီ။ သားကလေးက စကားပြောတတ်လာသောအခါ နှစ်သိမ့်စရာယောင်ယောင် ဖြစ်လာရ၏။

ဥတေနကလေးမှာ မိမိအတွက်သာ မဟုတ်၊ အဖော်လိုဟန် မတူသော ရှင်ရသေ့အတွက်လည်း အဖော်ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ရှင်ရသေ့သည် မိမိအား အရေးမထားခဲ့သော်လည်း ဥတေနကလေးကိုမူ လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အရောတဝင်ပြုလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရံဖန် အစာရှာထွက်သောအခါ သားကလေးကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရသေ့တွင် လူအဖော် မရှိခဲ့သော်လည်း အခြားအဖော်များ ရှိနေသည်ကိုကား တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့သည်ကား သမင်များ၊ ဥဒေါင်းများ၊ ကြက်တူရွေး စသော အမည်မသိ ကျေးငှက်များ ဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အခြားအဖော်ကြီးတစ်စုမှာကား ဆင်များပင် ဖြစ်၏။ ဆင်များသည် သင်္ခမ်းကလေးတစ်ဝိုက်နှင့် ရသေ့အနီးသို့ ရောက်လာကြလျှင် သမင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် အထူးယဉ်ပါးနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပထမသော် မာယာဒေဝီအဖို့ ဆင်များကို ကြောက်၏။ သို့သော် မကြာမီအတွင်းမှာပင် ရသေ့နည်းတူ ဆင်များနှင့် ယဉ်ပါးလာသည်။ ခေါ်လိုက်လျှင် လာ၏။ အလိုမရှိ၍ နှင်ထုတ်လိုက်လျှင် ထွက်သွားကြ၏။ သားကလေးမူကား ဆင်များနှင့် အထူးကျွမ်းဝင်လျက်ပင် ရှိနေပေပြီ။

ရသေ့၏ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အခြားအဖော်တစ်ခုမှာ ရသေ့ရဟန်း သင်္ခမ်းကျောင်းနှင့် မဆိုင်လှသော စောင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားရှင် ရသေ့သည် ဤစောင်းဖြင့် အငြီးဖြေလေသလော။

ဤသို့ကား ဟုတ်ဟန်မတူ။ အကြောင်းမူကား သင်္ခမ်းနယ်ပယ်အတွင်းသို့ ရံဖန် တောဆင်အုပ်ကြီးများ ရောက်လာသည့်အခါမှသာ ဤစောင်းကို သင်္ခမ်းခေါင်းရင်းတွင် တရိုတသေ ဆွဲချိတ်ထားရာမှ ဖြုတ်၍ ဂါထာမန္တန်ရွတ်သံလိုလို ထူးဆန်းသော ဂီတသံဖြင့် တီးခတ်တတ်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆင်အုပ်ကြီးများသည် အလွယ်တကူ တိမ်းရှောင်၍သွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သင်္ခမ်းနှင့် တာ သုံးရာခန့်အကွာတွင် မာယာဒေဝီတို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ပညောင်ပင်ကြီး ရှိ၏။ တစ်ဖန် သင်္ခမ်းမှ အခြား တာသုံးရာခန့်အကွာတွင် ရေကန်ကြီးရှိ၏။ သင်္ခမ်း၊ ပညောင်ပင်နှင့် ရေကန်တို့မှာ တြိဂံပမာ တည်ရှိကြသည်။ ရသေ့က မိမိအား ဤတြိဂံနယ်မြေအတွင်းမှ အပြင်သို့မသွားရ သွားခဲ့သော် သားရဲတို့ အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု တားမြစ်ထားသည်။ ဤတြိဂံအတွင်း၌မူကား ယဉ်ပါးပြီးသော တိရစ္ဆာန်များသာ ရှိသည်။

ကန်ဘောင်မြေပြန့်တစ်နေရာတွင် သလေးစပါးများ ပေါက်ရောက်နေသည်။ အလေ့ကျများ ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း မာယာဒေဝီတို့ ရောက်လာ၍ အနည်းငယ် စိုက်ပျိုးပြုပြင်လိုက်သောအခါ လှပစိုပြည်သော သလေးခင်းဖြစ်လာသည်။ ရေကန်နှင့် တြိဂံတစ်ဝိုက်တွင် ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ စသော စားဖွယ်သစ်သီးတို့ ပေါများလှ၏။ သို့ရာတွင် ရသေ့သည် သီးနှံ အမွန်အကောင်းများကို ရရှိစေရန် ရံဖန် တြိဂံနယ်မြေမှထွက်၍ ရှာတတ်သည်။ သစ်သီးရှာမှ ပြန်လျှင် ရေကန်ထိပ်ရှိ လမ်းမှ သင်္ခမ်းဆီသို့ ဝင်ရသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း၊ ညနေပိုင်း၌ ရေကန်တွင် ရေမချိုးရဟု ရသေ့က တားမြစ်ထားသည်။ ရသေ့သည် သစ်သီးရှာမှအပြန် ညနေပိုင်းများတွင် ဤရေကန်၌ ရေချိုးလေ့ရှိရာ သူနှင့် ရှောင်လွှဲစေရန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ ညနေစောင်းက ရသေ့ သစ်သီးရှာမှ ပြန်လာချိန်တွင် ရေကန်အနီးသို့ရောက်၍ ရေလှုပ်ရှားသံ ကြားရသောကြောင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေကန်တွင် မြူးပျံလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော မာယာဒေဝီ၏ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဝိသဘာဂအရာရှိ ကိုယ်လုံး

လေးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ မိမိကို မာယာဒေဝီ လှမ်း၍မြင်လေမည်လားဟု သစ်ပင် တစ်ပင်ကို ကွယ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဆန့်ကျင်အာရုံကို မကြည့်လိုသော်လည်း မရဲတရဲဖြင့် ကြည့်သည်။ ရေကြည်ကန်တွင် ရွှေငါးကလေးပမာ လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဍာန်ကို သစ်ရွက်များကြားမှ တွေ့ရသည်။

ရသေ့အဖို့ ရေချိုးဖို့စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း မချိုးနိုင်တော့ပေ။ တုံ့ဆိုင်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထမ်းယူလာခဲ့သော သစ်သီးခိုင်များကိုပင် မနိုင်တော့သည့်ပမာ ထမ်းသယ်ကာ သခံမ်းဆီသို့ တုံ့နှေးစွာ လာခဲ့ရသည်။ စင်စစ်သော်ကား ရသေ့ပြန်လာချိန်ကို ချိန်ကိုက်ကာ မာယာဒေဝီ၏ မာယာစက်မောင်း စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သခံမ်းသို့ အဝတ်အဆင် ကပိုကရိုဖြင့် မာယာဒေဝီ ပြန်ရောက်လာသောအခါ လပြည့်ကျော်တစ်ရက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအစပ်မှ ရဲရဲလုံးလုံး လမင်းကြီးသည်ပင် ထွက်ပေါ်စပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ရသေ့ကို သခံမ်း ရှေ့ရှိ ခပြင်ကလေးတွင် ခပ်ငူ ခပ်စောင်းစောင်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သားကလေး ဥတေနမှာ တစ်နေရာတွင် သမင်တစ်ကောင်နှင့် ဆော့ကစားလျက်ရှိနေသည်။

“ညနေဘက်ကို ရေမချိုးရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ်မဟုတ်လား မိဖုရား”

အသံကိုကြားရသော်လည်း မျက်နှာမူကား မာယာဒေဝီဘက်သို့ လှည့်မလာပေ။ အသံမှာ ကြိမ်းမောင်းလို ဟန်ဖြင့် ခက်ထန်သယောင်ရှိသော်လည်း တုန်လှုပ်နေ၏။ မာယာဒေဝီ ပြုံးသည်။ သိက္ခာတောင်ထု ရသေ့ဖြစ်၍ မာယာမြား ဆယ်စင်းခန့် ပစ်ခတ်ရဖို့ရှိသည်ဟု တွေးထင်ခဲ့သော်လည်း မြားတစ်စင်းမျှဖြင့်ပင် စူးဝင် တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေပြီကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပင်ကိုဒေါသသံနှင့် ဟန်လုပ်သော ဒေါသသံမှာ ကွာခြား၏။ ရသေ့၏ ဒေါသသံမှာ ဟန်ဆောင်ဒေါသသံ ဖြစ်သည်။

“ဒီကနေ့ လူရောစိတ်ပါ ပူအိုက်လွန်းလို့ ရေချိုးမိပါတယ် ရှင်ရသေ့”

“ပြောစကားကို နားမထောင်ရင် ဒုက္ခနဲ့တွေ့တတ်တယ် ခင်ဗျာ”

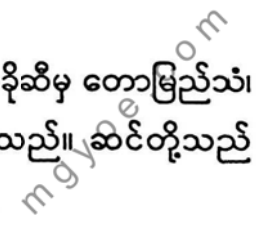
“သည်းခံပါ ရှင်ရသေ့”

[၅]

စောင်းကြိုးညှိသံ တစ်ချက်နှစ်ချက်ကြောင့် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးသောအခါ လလုံးကြီးသည် သခံမ်းကလေး ခေါင်မိုးပေါ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ခေါင်းမိုးသစ်ရွက်အကြိုအကြားတို့မှ ထိုးဝင်လျက်ရှိသော လရောင်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် သိရှိရ၏။ သားကလေး ဥတေနသည် အိပ်ရာတစ်ဖက် နံဘေးတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ရှင်ရသေ့သည်ကား ယခုတိုင် အိပ်သေးဟန်မတူ။

ရှင်ရသေ့သည် အကြောင်းရှိမှသာ စောင်းကိုကိုင်၍ အလွတ်မဲ့ ကိုင်ခဲ့ တီးခဲ့သည်။ ညကြီးသန်းခေါင်ပင် စောင်းကို ယခု စမ်းသပ်လျက်ရှိသည်မှာ အကြောင်းရှိလာသလော။ သို့မဟုတ် သာယာသော လမင်းကြီးသည် တရားရှင် ရသေ့ကို ဖမ်းစားနိုင်နေပြီလော။

ထိုအကြောင်းသည် ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။ အကြောင်းကား အနောက်ဘက်တစ်ခုဆီမှ တောမြည်သံ၊ တောဟည်းသံကို ကြားလာရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားသံပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်တို့သည်

ကြည်လင်သော လရောင်ကြောင့် မြူးကြွကြဟန် ရှိ၏။

စောင်းသံသည် စမ်းသပ်သံမှ ရှင်ရသေ့၏ ဂီတလိုလို၊ ဂါထာရွတ်ဖတ်သံလိုလို အသံနှင့် ယှဉ်တွဲ ရောထွေးကာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရှင်ရသေ့၏ ထိုအသံသည် ခါတိုင်းထက် ဒေါသမာန်သံ ပို၍ပါလာသည်ကို ကြားရ၏။

တောမည်သံ ပျောက်သွား၏။ ခပြင်တွင် စောင်းကိုကိုင်ကာ ထိုင်လျက်ရှိသော ရှင်ရသေ့ကမူကား မိမိကို လှည့်၍မျှ မကြည့်ချေ။ ခပြင် တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်၍ထိုင်၏။

“တပည့်တော်ကို စိတ်ဆိုးမပျောက်သေးဘူးလား ရှင်ရသေ့”

“စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးပျက်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ မဆိုးတတ်ပါဘူး”

“ဒီကနေ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားငယ်နေမိပါတယ်။ အိပ်မက်တွေလဲ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အိပ်လို့မပျော်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ အကြောင်းက ကြုံလာပြီကိုး”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပါလဲ ရှင်ရသေ့၊ သိပါရစေ”

“မိဖုရားရဲ့ ခင်ပွန်းလင် ပူရန္တပွဘုရင် ဒီနေ့ ကွယ်လွန်ရှာပြီလေ”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ရှင်ရသေ့ ဘယ်လိုသိပါသလဲ”

“ဘယ်လိုသိတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုပြောလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ဒါက ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အသိအမြင်ပဲ။ နားလည်သလောက် ပြောရမှာဖြင့် နက္ခတ်ကိုကြည့်လို့ သိရတာပေါ့”

မာယာဒေဝီထံမှ ရှိုက်သံ ထွက်လာ၏။ ထိုအသံကြောင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်နေသော ရသေ့၏ဦးခေါင်းသည် မာယာဒေဝီဘက်သို့ လှည့်လာသောအခါ ကိုယ်ဟန်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ငိုရှိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မငိုပါနဲ့လေ။ သတ္တဝါမှန်သမျှတို့ရဲ့ သင်္ခါရသဘောကို နားမလည်ဘူးလား”

“မိန်းမသားဘုရား ... မိန်းမသား။ ရှင်ရသေ့လို တရားရှင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ လင်တစ်ယောက်လုံး သေတာကိုမှ မငိုရဘူးလား”

“ငိုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အဖို့ ရှုံးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အရှုံးခံချင်ရတာလဲ။ တရားနဲ့ ဆင်ခြင်မှပေါ့”

“အချိန်ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ မောင်တော်ဘုရားဟာ ကွယ်လွန်မယ်ဆိုလဲ ကွယ်လွန်လောက်ပါပြီ။ တပည့်တော်တို့မှာ အခု မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်ရပြီ။ အလျင်က မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ အားရှိနေရသေးတယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူ့အားကိုးရတော့မှာလဲ”

“မိဖုရားတို့ရောက်လာတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ်ငါးနှစ်ထဲတောင် ရောက်လာပြီ။ ဘယ်သူ့ အားကိုးနေခဲ့သလဲ”

“ရှင်ရသေ့ ကျေးဇူးတွေ မမေ့ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် တထိတ်ထိတ်နဲ့ အားကိုးနေရတယ်။ တို့သားအမိကို ဘယ်တော့ ပစ်သွားမလဲ၊ ဘယ်တော့ နှင်ထုတ်မလဲလို့ ... တစ်ခါတလေများ ရှင်ရသေ့က တစ်နေ့လုံး နေလို့တောင် စကားတစ်လုံး ပြောဖော်မရဘူး”

ဤနေရာတွင် အသံ မပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် ရှင်ရသေ့ကို ကြည့်သလို မကြည့်သလို မျက်စောင်းချိတ် ပြောသည်။ ရှင်ရသေ့သည် စောင်းကို နံဘေး၌ချကာ မာယာဒေဝီဘက်သို့ လှည့်လာပြီဖြစ်၏။

“အားမငယ်ပါနဲ့လေ”

“မငယ်နဲ့ဆိုလဲ ငယ်မိတာပဲ။ ရေကလေးချိုးမိတာနဲ့ အဆူခံရတယ်။ မျက်နှာကြီးကလဲ အိုထားလိုက်တာ၊ ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဆုံးမစရာရှိလို့ ဆုံးမတာပဲဟာ”

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ထားပါတော့။ အသက်ကလည်း ကြီးပါပြီ။ ဘယ်လို နေရနေရ ဘယ်လို စားရစားရ အရေးမကြီးပါဘူး။ သားကလေး ရှေ့ရေးကိုသာ တွေးမိတိုင်း စိတ်မအေးရဘူး”

“သားကလေးအတွက်လဲ ပူမနေပါနဲ့လေ။ လူဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ မွေးမွေး၊ ဘယ်နေရာမှာ နေနေ ပညာသာ အင်အားပါ”

“သားကလေးက အရေးအဖတ်လောက်ကလွဲလို့ ဘာပညာတွေများ တတ်သေးလို့တုံး ရှင်ရသေ့ရဲ့”

“ဟောဒီစောင်းဟာ ‘ဟတ္ထိကန္တ’ စောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ရွတ်နေတဲ့ မန္တန်ဟာ ဟတ္ထိကန္တမန္တန်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမန္တန်နဲ့ ဒီစောင်းဟာ ဆင်တွေကို နိုင်တယ်။ မိဖုရားတို့ ကြောက်မှာစိုးလို့ ပြေးအောင်လို့ ရွတ်နေပေမယ့် လာစေ ချင်ရင်လဲ လာစေနိုင်တဲ့ တခြားစောင်းညှို့ကို တီးရင် ဆင်တွေလာတယ်။ ရပ်စေချင်တဲ့ စောင်းညှို့ကိုတီးရင် ရပ်တယ်။ အချုပ်ကတော့ ဆင်မှန်သမျှကို ကိုယ်လိုသလို ခိုင်းစေလို့ရတဲ့ စောင်းပဲ”

“ဆင်တွေကိုနိုင်ရုံနဲ့ ဘာလုပ်မှာတဲ့တုံး။ ဆင်တွေအပေါ် ဘုရင်လုပ်ရမှာတဲ့လား”

“အမြင်တိုလိုက်ပါဘိ မိဖုရားရယ်၊ လောကမှာ ဆင်ထက်ကြီးတဲ့ လက်နက်အင်အား ရှိသေးလို့လား။ ဆင်ကို ဘယ်ဘုရင် ဘယ်နိုင်ငံ ခံနိုင်မှာတဲ့တုံး”

“တကတည်းမှပဲ၊ ရှင်ရသေ့ကလဲ စိတ်တိုတတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ သဘောပေါက်ပါပြီတဲ့ရှင်”

“နက်ဖြန်ကစပြီး ဥတေနကို ဒီမန္တန်နဲ့ ဒီစောင်းကို သင်ပေးရမယ်”

“အားရှိလိုက်တာ ရှင်ရသေ့ရယ်၊ သူတစ်ပါးနိုင်ငံကို မကြံစည်စေလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နိုင်ငံကိုပြန်ပြီး သားကလေး အမွေခံရရင် တော်ပါပြီ”

“လွယ်ပျံ့များ ... လွယ်ပျံ့”

“အကြံအစည် အောင်မြင်တဲ့အခါ ရှင်ရသေ့ကလဲ နန်းတော်ပေါ်လိုက်ပြီး တရားအားထုတ်ပေါ့။ ဒီလောက် ကြာအောင် အတူနေလာရတော့ တပည့်တော်မတို့လဲ ရှင်ရသေ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီ။ ခွဲနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူး”

“အဟမ်း အဟမ်း”

“နောင်ကို မျက်နှာထားကြီး တင်းနေအုံးမှာလား၊ စကားမပြောဘဲ နေအုံးမှာလားဘုရား”

“ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမှာပေါ့လေ”

“ပြီးတော့ ဘယ်လို ရေမချိုးရဘူး၊ ဘယ်အချိန် ရေမချိုးရဘူးလို့ရော ဟန့်တားနေဦးမှာလား ဘုရား”

“ကြိုက်သလို ချိုးစေဗျား ... ချိုးစေ”

သုံးရက်အတွင်း၌ပင် သင်္ခမ်းကလေးအတွင်း ခေါင်းရင်းပိုင်း ခြေရင်းပိုင်း ကာရံထားသော ခန်းဆီးအကာကလေး သည် ပြုတ်သွားပြီဖြစ်၏။ သုံးရက်အတွင်း၌ပင် အလ္လကပ္ပရသေ့အဖြစ်မှ ဆရာကြီး အလ္လကပ္ပအသွင်သို့ ကူးပြောင်း သွားသည်။

ဆင်များဖြင့် ထီးမွေနန်းမွေကို ဆက်ခံနိုင်ခဲ့သော ဥတေနဘုရင်၏ ကောသမ္မိနိုင်ငံသည် နောင်အခါ၌ သာသနာတော် အခြေစိုက်ရာ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သတည်း။

20x Lynn - 25
Taymgyoe.com

SAMPLEBOOK

စောင်းတော်ရှင်

mgyoe.com

စောင်းတော်ရှင်

[၁]

“ယနေ့ ခေတ်လူငယ်များသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့် အဆက်အစပ် နည်းလှပါသည်။ ကျောင်းကန် ရိပ်သာများသို့ အဝင်အထွက် နည်းလှပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းအတွက် တပည့်တော်များတွင် တာဝန် ရှိပါသည်။ သို့ပါ၍ တပည့်တော်အုပ်ချုပ်မှုနယ်ပယ်မှ လူငယ်များ ရတနာသုံးပါးနှင့် နီးစပ်လာစေရန် အရှင်ဘုရား ကျောင်းတော်တွင် ရတနာသုံးပါးနှင့် သက်ဆိုင်သော လူငယ်ပွဲတော်တစ်ရပ် ကျင်းပပေးရန် ရည်မှန်းချက် ရှိပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ကျောင်းဒါယကာကြီး ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ ခပ်ဆန်းဆန်း လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မျက်ဝန်း တော်နှစ်ဖက် ကျုံ့ရုံမျှ ပြုံးတော်မူ၏။ မင်းတို့၏ ပရိယာယ်သည် ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။ အဖြူကိစ္စအတွက် အမည်းကို ပြောတတ်သည်။ အနီအကြောင်းကြောင့် အစိမ်းကို လုပ်တတ်သည်။ အကြောင်းကား မင်းတို့တွင် စောင့်ထိန်းဆင်ခြင် ရသည့် အကြောင်းရပ် အမျိုးမျိုးရှိနေတတ်သည်။ ယခုလည်း မိမိလိုအပ်သော အခြားကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်က နည်းပရိယာယ်တစ်ခု ဆင်လာသည်ကို ဘုရားရှင် နားလည်တော်မူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်၏ ပရိယာယ်စက်ကွင်းမှာ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က မသိသော်လည်း သာသနာတော်နှင့် မူရင်းပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အကျိုးပွားဖို့ ရှိသောကြောင့် -

“ဒါယကာ ဘုရင့်ဆန္ဒအတိုင်း ခွင့်ပြုနိုင်ပါသည်” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်သည်။

[၂]

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သော စမ္မာနဂိုရ်မြို့မှ သူဌေးသား သောဏလုလင်၏ သတင်းများမှာ ထူးခြား ကြီးကျယ်လှ၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကိုပင် လွှမ်း၍နေသည်။ လူ့လောကတွင်သာမက ရဟန်းလောကသို့ပင် ပျံ့နှံ့ တိုးဝင်၍နေသည်။ လူတိုင်းလိုလိုပင် သူ့အကြောင်းကို အံ့ဩပြောဆိုကြသည်။ လူပေါင်းများစွာတို့သည် သူ့ကိုသွား၍ ကြည့်ကြသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်၏။ လူတွေ လာလွန်းသောကြောင့် သူတို့သား ပင်ပန်းမည်စိုး၍ သူ့မိဘ များက ပိတ်ပင်ထားရ၏။ သူဌေးသားအဖို့ သူ့ပြာသာဒ်တိုက်ခန်းများမှ မဆင်းဝံ့အောင်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ဤသတို့သားသည် မွေးစဉ်ကပင် ဘုန်းနှင့်သမ္ဘာ ထက်ကြပ်ပါလာသူ ဖြစ်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူ၍ ရွှေရုပ် ကလေးလိုလှသည်ဟူသော သူ့သတင်းသည် မွေးသည်နှင့် တစ်မဟုတ်ချင်းပင် မြို့တော်အထိ လွှမ်းတက်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ပြော၍ သူ့ကို သွားကြည့်ကြရသည်ကပင် အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေကြသည်။ ပင်ကိုကပင် သုံးမကုန် အောင် ချမ်းသာသော သူ့မိဘများအဖို့လည်း သူ့ကို မွေးဖွားလာသောအချိန်မှစ၍ စီးပွားဥစ္စာ ကျိကျိတက် တိုးတက် လာသည်။

ယင်းသို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် ချစ်မွေးပါလာခဲ့သော သူ့သတင်းသည် ရက်ပိုင်းမျှလည်း မဟုတ်၊ လပိုင်းလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ပိုင်းပင်မက။ ယခုဆိုလျှင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိခဲ့ပေပြီ။ သူ့သတင်းသည် ပျံ့နှံ့ဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူ၏ သတင်းကောင်း သတင်းဆန်း မျိုးစုံတို့အနက် အထူးခြားဆုံးသော သတင်းမှာ ရွှေရုပ်လိုလှ၍ ဝမ်းပုံ ဝမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ နူးညံ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်တွင် အမွှေးနုများ ဝဲလှည့်၍ပေါက်သည် ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူ့သတင်းကို ထိန်းထားသည့် ထူးခြားသော အခြားသတင်းတစ်ခုမှာလည်း ဤမျှ စည်းစိမ်ကြီးမားလှသော သတို့သားသည် အရွယ်ပင်ရောက်လာလင့်ကစား မိန်းမအာရုံ ကာမဂုဏ်သို့ မသက်ဝင်လှဘဲ စောင်းနှင့်သာ ပျော်ပိုက် သည်။ ဂီတဖြင့်သာ မွေ့လျော်သည်ဟူသော သတင်းဖြစ်၏။ မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်သို့မျှ ဝင်ဖို့ရန် မလိုသဖြင့် မဝင်သေးသော်လည်း သူ့စောင်း၊ သူ့ဂီတ၏ အရည်အသွေးမှာ ပင်ကိုဗီဇကောင်းတွင် ထိတ်ထိတ်ကြဲဆရာတို့ဖြင့် မွှမ်းကဲနိုင်သောကြောင့် အထက်တန်းကျလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ လူများစွာသည် သူ့ကိုကြည့်ရန် သွားကြသလို၊ လူများစွာ သည် သူ့စောင်းသံကို နားဆင်ရန် သူ့ဝန်းကျင်သို့ သွားကြသည်။

ယင်းသို့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်တိုင် သူ့သတင်းများ လွှမ်းနေရာ၌ သူ့ပင်ကို ကောင်းသတင်းများအပြင် သူ့မိဘ များကလည်း သတင်းထူး သတင်းဆန်း မျိုးစုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်ပါပေ၏။

ဥပမာအားဖြင့် ဤသတို့သား စားဖို့အတွက် သူ့မိဘများက အာဟာရကိစ္စ ဖန်တီးပေးပုံတစ်ရပ်ကိုပင် ကြည့်ပါ။ မြေသန့်မြေကောင်း သီးသန့်နေရာတွင် လက်ရွေးစင် သလေးစပါးကို နို့ရည်ဖြင့် စိုက်၏။ နို့ရည်ဖြင့် စိုက်၏ဆိုသည်မှာ စပါးစိုက်ရာတွင် ရေအစား နို့ရည်ကိုသွန်၍ သုံးခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ သီးလာသောအခါ အသီးကို တံစဉ်ဖြင့် မရိတ်ရ၊ တစ်ခိုင်ချင်း လက်ဖြင့် ဆွတ်ကြရသည်။ ဆွတ်ပြီးစပါးကို နံ့သာနှစ်တို့ဖြင့် လိမ်းကျ မွှမ်းမံထားသည့် လှပသော စပါးကျီတွင် စနစ်တကျ သိုမှီးရသည်။ ဆန်ဟောင်းဖြစ်စေဖို့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် အလဲအလှယ်နှင့် ဖွင့်ယူ သုံးဆောင် နိုင်ရန်အတွက် အလားတူ နံ့သာကျီသုံးလုံး တည်ဆောက်သည်။ စားချိန်တန်သော စပါးကျီမှ အသီးများကို တစ်လုံး ချင်း လက်ဖြင့်နှွာကြရသည်။ ထို့နောက် အလုံးမပျက်သော လက်ရွေးစင် ဆန်များကိုသာ ပေါင်းသည်။ ပေါင်း၍ပြီးသော ထမင်းလုံးကလေးများသည် မြတ်လေးပန်းနှင့် တူ၏။ ဤသတို့သား၏ အာဟာရမှ 'မြတ်လေးဆန်' ဟူသော ဝေါဟာရ တစ်ရပ်ပင် တိုးတက်လာရ၏။

သူနေသည့် အဆောက်အအုံများကိုလည်း ကြည့်ဦးလော့။ ဘုရင့် နန်းမဆောင်များနှင့် ပြိုင်လှဘနန်း ရာသီ အလိုက် အဆောက်အအုံ သုံးဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် နွေခန်းဆောင်တွင် နေ၍ မိုးရာသီ ဆိုလျှင် မိုးတိုက်ဆောင်သို့ ရွှေသည်။ ဆောင်းတိုက်ဆောင်မှာ ရာသီနှင့်ကိုက်ညီ၍ အချမ်းဓာတ်နည်းပါးအောင် အစွမ်းကုန် ပြုပြင်ထားသဖြင့် အကောင်းဆုံး အဆောက်အအုံဟု ဆိုကြသည်။ အကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်နိုင်ငံတော် သည် တောင်ငါးလုံးဖြင့် ဝိုင်းပတ်ထားသောကြောင့် အအေးဓာတ်ပိုမိုသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ သတို့သားနှင့်အရွယ်တူ ယောက်ျား မိန်းမ အခြံအရံဆိုသည်မှာ ဘုရင့်နန်းဆောင်များမှ မင်းညီမင်းသားတို့၏ အခြွေအရံများထက် အပုံကြီး

များသည်ဟု ခန့်မှန်းကြ၏။ ယောက်ျားအခြံအရံထက် မိန်းမအခြံအရံက ပို၍ မိဘဖြစ်သူများ၏ သွေးဆောင်မှု ရည်မှန်းချက် အစီအစဉ်အရ အချောအလှကလေးတွေချည်း ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ဤအချောအလှများ၏ ဝိုင်းဝိုင်း လည်အောင် ယုယမှု၊ ပြုစုမှု အလယ်တွင် ကာမဂုဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ မငြိစွန်းဟူသော သတင်းမွှေး သတင်းကောင်း ထွက်လာနိုင်သေးသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်။

ဤမျှဆိုလျှင်ကျောင်းဒါယကာကြီးဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရကဘုရားရှင်အားလျှောက်ထားသောမင်းပရိယာယ်ဆိုသည့် စကားကို ရိပ်စားလောက်ပေပြီ။ ဘုရင်သည် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌ ဤမျှ သတင်းမွှေးလျက်ရှိသော သောဏလုလင်ပျိုအား တွေ့မြင်လိုသည်။ တွေ့မြင်လို၍ ရှေ့တော်ဝင်စေဆိုလျှင် အဆင်မပြေလှ။ အရပ်သူ အရပ်သား အများသူငါလို သူ့ထံသို့ သွားဖို့ဆိုသည်မှာ သာ၍ အဆင်မပြေ။ နိုင်ငံတော် အဓိပတိအနေဖြင့် ထိန်းသိမ်းရသော ရာဇိန္ဒြေ ပျက်ယွင်းဖို့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းလူ အတိုင်ပင်ခံအမတ်များ၏ အကြံပေးချက်အရ ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်တွင် ဗုဒ္ဓပူဇနိယ လူငယ်ပွဲတော်တစ်ရပ် စီမံစေ၍ ဘုရင်က ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်သို့ သွားမြဲတိုင်း သွားရင်းဖြင့် ဤထူးခြားသော လုလင်ကို တွေ့မြင်ရဖို့ အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ဆန္ဒလည်း ပြည့်စုံစေနိုင်၏။ လူငယ်တို့ စည်းလုံးစုစည်းမှုလည်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ တိုင်းပြည်သာယာမှုလည်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ ကုသိုလ်ပွားများမှုလည်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ လေးဘက်ပြည့် လေးကျိုးရ အစီအစဉ်ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

ဝေဠုဝန်တွင် ဗုဒ္ဓပူဇနိယ လူငယ်ပွဲတော် ကျင်းပမည်ဟူသော အစီအစဉ်ကို သက်ဆိုင်ရာရုံးက တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ကြေညာသည်။ ဤအစီအစဉ်တွင် သောဏလုလင် မပါဝင် မရှိစေရန် တစ်ဖက်တွင် သတို့သားမိဘများသို့ တိုက်တွန်း မှာကြားထားသည်။ ခြေဖဝါးတွင် မွှေးနုများပေါက်သည်အထိ နူးညံ့လှသောကြောင့် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မြေအပြင်ကို ခြေမတင်ဖူးသော မိမိတို့သားအတွက် ကျောင်းတော်မြေပြင်တွင် အများနည်းတူ ပါဝင်ရမည်ဆို၍ စိုးရိမ် သော်လည်း ခပ်တင်းတင်းချမှတ်လာသော သက်ဆိုင်ရာအမိန့်ကြောင့် ခွင့်ပြုရသည်။

သို့ဖြစ်၍ သောဏလုလင် လူငယ်ပွဲတော်သို့ လာမည်ဟူသော သတင်းကပင် ကြီးကျယ်လှ၏။

လူငယ်ပွဲတော်အတွက် အစီအစဉ်တို့မှာ မြိုင်ဆိုင်လှ၏။ အဆို၊ အက၊ အတီး၊ စောင်းနှင့် ပြဇာတ်တို့တို့ ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည် ရတနာသုံးပါးသို့ ရည်ညွှတ်သော အစီအစဉ်များဖြစ်ကြသလို အားလုံးသည်လည်း အပြိုင် အဆိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပြိုင်ဆိုင်ရာ၌ အဆို၊ အတီး၊ အကတို့၏ အနှစ်သာရကိုသာမက အဝတ်အဆင် အဆင်ပြေမှု၊ ခမ်းနားသေသပ်မှုကိုလည်း ထည့်သွင်း အကဲဖြတ်မည်။ အနိုင်ရသူများအား ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ဆုချီးမြှင့်မည် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်နှင့်တကွ အနီးဝန်းကျင်မြို့များမှ ပြိုင်ပွဲတွင်ပါဝင်မည့် လူငယ်အဖွဲ့များသည် ပြိုင်ပွဲရက်မတိုင်မီအတွင်း သူ့ထက်ငါသာ ကျိတ်၍ စီစဉ် ကြိုးပမ်းကြသည်မှာ လူငယ်လောကအတွင်း သဲသဲရုတ်ရွှာ ဖြစ်သည်။

လူငယ်ပွဲတော်သဘင်အတွက် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဝင်းအတွင်းတွင် ကျယ်ပြန့်ခမ်းနားသော ပြိုင်ပွဲမဏ္ဍပ် တစ်ခု သီးသန့် ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ မဏ္ဍပ်ထိပ်ပိုင်းတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်တို့အတွက် ဇာတ်ခုံနိမ့်နိမ့် ပူးတွဲထား၏။

မဏ္ဍပ်နှင့် ကျောင်းတော်ဝင်း တစ်ခုလုံးလိုလို၌ပင် စက္ကူပန်းရုပ်၊ ပန်းဆိုင်၊ ပန်းပွားတို့ဖြင့် အလှအပ ဆင်ယင်ထားသည်။ ညဉ့်အချိန်တွင် မီးထွန်းရန်အတွက် မီးတိုင် မီးခွက်တို့ကိုလည်း လိုအပ်သောနေရာတိုင်းတွင် အပြည့်အနံ့ စိုက်ဆွဲထား၏။

အပြိုင်အဆိုင် များသောကြောင့် ပွဲတော်ကို ညနေပိုင်းကပင် စတင်ရမည်။ အစီအစဉ်အရ သန်းခေါင်မတိုင်မီ လူငယ်ပွဲတော် ပြီးစီးမည်။ ပွဲတော်ပြီးလျှင် တရားနာလိုသူများသည် ဘုရားရှင်၏ တရားမဏ္ဍပ်တော်သို့ ကူးပြောင်းနာယူနိုင်ကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ ယနေ့ တရားပွဲတော်ကို လူငယ်ပွဲတော်ကြောင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ အချိန်အနည်းငယ် ရွှေ့ပေးရသည်။

သို့နှင့် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယ လူငယ်ပွဲတော်ရက်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ လာ၏။

[၄]

ဗုဒ္ဓပူဇော်ယပွဲတော်သို့ သောဏလုလင်နှင့် သူ့အဖွဲ့၊ သူ့အခြံအရံများ ရောက်လာသည်ကပင် ထူးခြားလှ၏။ သောဏလုလင်၏ ရထားကို အခြွေအရံ ရထားငါးရာ ခြံရံသည်။ ထိုရထားငါးရာတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခြုံသံ၊ ဆည်းလည်းသံတို့သည် တူရိယာငါးပါးအသံကဲ့သို့ သံစုံမြည်၍ လူငယ်ပွဲတော်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သောဏလုလင်အဖွဲ့ လာပြီဟူသော သတင်းမှာ ပွဲတော်တစ်ခုလုံးကို လှုပ်ရှားစေ၍ ရထားများဆီသို့ ထွက်မျှော် ကြည့်ရှုကြလေရာ သောဏလုလင်လာသည်ကိုပင် ပွဲတော်တစ်ခုလုံးက ကြိုဆိုနေရဘိသို့ ဖြစ်သွားစေသည်။

သောဏလုလင် စောင်းအဖွဲ့၏ ခမ်းနားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ရထားတစ်စီးတွင် စောင်းနှင့် စောင်းလုလင် တစ်ယောက် ပါ၏။ ပထမရထားမှ စောင်းသည် အနီရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်လက်၏။ ဒုတိယရထားမှ စောင်းသည် အဖြူရောင်ဖြင့် ဝင်းဝင်းပြောင်၏။ အကြောင်းကား ပထမစောင်းသည် ရွှေစောင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယစောင်းသည် ငွေစောင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အဖြူတစ်လှည့်၊ အနီတစ်လှည့်ဖြင့် ရွှေစောင်း နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ငွေစောင်း နှစ်ရာငါးဆယ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်၏။ စောင်းလုလင်တို့၏ တင့်တယ်ခြင်း၊ ရထားတို့၏ ခမ်းနားခြင်း၊ မြင်းတို့၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့ကပင် ရင်သပ် ရှုမောဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

သောဏလုလင်၏ တင့်တယ်ခြင်းမှာကား ထိုသည်တို့မှ တသီးတခြားတည်း။ သောဏလုလင်၏ အဝတ်အဆင်မှာ အဝတ်အထည်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အကြောင်းကား နန်းခက်ထားအပ်သော ရွှေမုန်ရွှေပြားတို့အကြားတွင် ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်မျိုးစုံတို့ကို အလိုက်သင့်စွာ ခြယ်ဆင်၍ထားသော အဝတ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ရတနာဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ထားခြင်း မဟုတ်။ အမြင်လှရုံမျှ အလိုက်သင့် ဆင်ယင်ထားခြင်းဖြစ်၍ မွေးစကပင် ရွှေအဆင်းလိုလှသည်ဟူသော သူ၏ကျော်ကြားမှု ပင်ကိုရုပ်ရည်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။

ရတနာမျိုးစုံဖြင့် သွန်း၍ စီခြယ်အပ်သော အရာသည်ကား သူ၏စောင်း ဖြစ်သည်။ သောဏ၏စောင်းသည် အခြံအရံစောင်း အားလုံးထက် အတန်ကြီးသည်။ အလုံးအထည် ကြီးရုံမျှမက အပြင်အဆင်အားဖြင့်လည်း အဟန့်ကြီးသည်။ စောင်းကို သောဏလုလင်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ စောင်းအိုးတွင် စီခြယ်အပ်သော ကျောက်မျိုးစုံတို့ကြောင့် စောင်းတစ်ခုလုံးမှ ပြုံးပြုံးပြက်အရောင်တို့ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လျက်ရှိသည်။

စောင်းထိပ်တွင်ကား လှပသော အကွက်ပြောက်တို့ဖြင့် သွေးထားအပ်သော ကြီးမားသော စိန်ကြီးဖြစ်၏။

သောဏလုလင် ရထားမှဆင်းသော နေရာသည် ကျောင်းတော်တံခါးဝ ဖြစ်၏။ သောဏလုလင်က ရထားမှ ဆင်းရန် ပြင်သောအခါ မိဘများ၏ အစီအစဉ်အရ အခြံအရံအချို့က သောဏလုလင် သွားရာလမ်း၌ ကတ္တီပါအခင်း တို့ကို ဆက်၍ ဆက်၍ ခင်းပေးရန် ကတ္တီပါတစ်ချပ်ကို ရထားခြေရင်းသို့ ခင်းလာသည်ကို သောဏလုလင်က လက်ဟန်ပြု၍ ရုပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

အိမ်တွင် မိဘဖြစ်သူတို့၏ မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် မြေကြီး ခြေမကျသော အစီအစဉ်ကို လိုက်နာခဲ့ရသော်လည်း ဤနေရာသည် ရိုသေအပ်သောနေရာ ဖြစ်၏။ အများနှင့်ဆက်ဆံသော နေရာလည်း ဖြစ်၏။ မိမိသည် အရွယ်ရောက် သော ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ပိုးမွှေးသလို တယုတယ အပြုအစုခံရလွန်းသည်ကို မိဘတို့၏ စေတနာကို ငဲ့၍ အလိုလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း သောဏလုလင်အဖို့ ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါ ယောက်ျား တကားဟု ရင်ကိုဝင့်ကြွားစွာ ကော့လိုက်ပြီးလျှင် ကျောင်းမြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ မြေကို ခြေနှင့် နင်းမိ လိုက်သည် ဆိုပြန်တော့လည်း မွေးနုပေါက်အောင် နူးညံ့သည်ဆိုသော ခြေဖဝါးတို့မှာ ဤမျှ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပြန်ပေ။ သို့နှင့် အလိုက်သင့်ပင် ပြိုင်ပွဲမဏ္ဍပ်သို့ ဝင်သည်။

သောဏလုလင်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် နန်းတော်အသိုက်အဝန်းတို့ ပြိုင်ပွဲ မဏ္ဍပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြကာ စီစဉ်ထားသော သီးသန့်နေရာများတွင် ထိုင်သည်။ ပရိသတ်အားလုံးသည် နာမည် ကြီးလှသော သောဏလုလင်ကို အာရုံပြုသကဲ့သို့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပရိသတ်ထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော သောဏ လုလင်ဆီသို့ မကြာခဏ မျက်နှာမူလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အချိန်ရောက်သောအခါ အစီအစဉ်အတိုင်း အဆို၊ အက၊ အတီး ပြိုင်ပွဲများ အားကြီးမာန်တက် ဆင်နွှဲကြ သည်။ စောင်းပြိုင်ပွဲကို နောက်ပိုင်းသို့ အနည်းငယ် ရွှေ့ထားသည်။ အကြောင်းကား သောဏတို့ ပါဝင်သော စောင်းပြိုင်ပွဲကို ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို လူတိုင်း မသိကြသော်လည်း သိသော စီစဉ်သူများက အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ပြိုင်ပွဲသို့ ဘုရင် အရောက်နောက်ကျနေခဲ့လျှင် မလွတ်စေရန် နောက်ပိုင်းအစီအစဉ်အဖြစ် စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စောင်းပြိုင်ပွဲ ပြီး၍ ပြဇာတ်တို နှစ်ခု အပြိုင်ပြီးလျှင် ပွဲတော် ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် စောင်းပြိုင်ပွဲအလှည့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သောဏတို့နှင့် ပြိုင်ရမည့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မြင်ရခါမျှဖြင့် မပြိုင်ရမီကပင် အရှုံးစာရင်းထွက်နေကြပြီ ဖြစ်ကြရရှာသည်။ သို့ရာတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့သော တာဝန်အရလည်းကောင်း၊ အနုပညာကို မထိမဲ့မြင်မပြုသော အနုပညာမာန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစွမ်းရှိသမျှကို လေးလေးစားစား ဖွင့်ထုတ်၍ ယှဉ်ပြိုင်သွားကြရာ အနုပညာကိုလေးစားသည့် စိတ်ဓာတ်ကို အားပေးသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရှုံးသူကို အားပေးတတ်သည့် ပရိသတ်၏ သဘာဝအရလည်းကောင်း ကျေနပ်လောက်အောင်ပင် ဩဘာလက်ခုပ်သံများ လွှမ်းလျက်ရှိပေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သောဏလုလင်တို့၏ အလှည့်ဖြစ်၏။

သောဏလုလင်အဖွဲ့က သောဏ၏ လက်ဝဲဘက်နေရာတွင် ငွေရောင်စောင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့ နေရာယူ၍ လက်ယာဘက်တွင် ရွှေရောင်စောင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့ နေရာယူကြသည်။ စောင်းငါးရာတို့ နေရာယူပြီးနောက်မှ အလယ်တွင် အတန်မြင့်သော ကတ္တီပါဖုံထူတစ်ခုကိုခင်း၍ သောဏလုလင်နှင့် သူ၏ ကြွားရွားသော စောင်းတို့ နေရာယူသည်။ ဖြည်းညင်းသေသပ်စွာ လှုပ်ရှားရင်း သူတို့ နေရာယူစဉ်ကပင် ပရိသတ်၏ အာရုံအားလုံးသည် သူတို့ ဆီသို့ကျရောက်၍ အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ရောက်သဖြင့် ပို၍ထင်ရှား လာသော သောဏလုလင်၏ စောင်းပိုက်ထားရာမှ အလိုက်သင့်စွာ ပေါ်လျက်ရှိသော ခြေဖဝါးနှင့် အမှုအရာအားလုံး

ကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ထင်းထင်း တွေ့ရသောအခါတွင်မှ ကျော်ကြား လောက်ပါပေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် အစီအစဉ်ကြေညာသူက သောဏလုလင်နှင့် စောင်းအဖွဲ့က ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဘွဲ့ တီးကွက်များဖြင့် စတင်ယှဉ်ပြိုင်ပါတော့မည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ ဤမျှ ခမ်းနား များပြားသော စောင်းများမှာ ပြိုင်ပွဲမစမီအတွင်း၌ အခြားသော အဖွဲ့များကဲ့သို့ စောင်းကြိုးစမ်းသပ်မှု၊ ဗုံစမ်းသပ်မှုအနေဖြင့် စမ်းသပ် ကြသလို ခိုးခိုးဒေါင်ဒေါင်အသံ တစ်ချက်ကလေးမျှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မကြားကြရဘဲ အစီအစဉ်ကြေညာသူက ကြေညာပြီးသည့်နောက်တွင် သောဏလုလင်၏စောင်းမှ သီချင်းသား တီးကွက်ကို စတင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပထမသော် စောင်းများကို ရွှေရောင်ငွေရောင်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားခြင်းသည် အပလုအပအတွက်မျှသာဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခု တီးကွက်ဝင်လာသည့်အခါတွင်မှ ရွှေရောင် ငွေရောင် ခွဲခြားမှု၏သဘော ပေါ်လာသည်။ လက်ဝဲ ဘက်မှ ငွေရောင်စောင်းများသည် လက်ရင်းသံ၊ အသံကြီး၊ ခုံးသံ စောင်းများ ဖြစ်၏။ လက်ယာဘက်မှ ရွှေရောင် စောင်းများသည် သွက်လက်စီရီသော အသံသေးများ၏ လက်ဖျားသံစောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ပင်မဖြစ်သော သောဏ လုလင်၏ တီးကွက်ကိုလိုက်၍ လက်ရင်းသို့ရောက်၍ စောင်းအများလိုက်ရမည့် အကွက်တွင် လက်ရင်းခုံးသံ ကြီးများသည် မိုးခြိမ်းသံ၊ လေကျသံ၊ တောင်ကျရေစီးသံကြီးတို့ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဟိန်း၍ ကား၍ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ အလားတူပင် လက်ဖျားသံအလှည့်တွင် စောင်းအများလိုက်ပါရမည့် တီးကွက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆည်းလည်းသံ၊ ခြုံသံကဲ့သို့ စီရီသောအသံစိတ်၊ အသံငယ်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ပရိသတ်၏စိတ်၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ နတ်လုလင်တို့၏ တီးဝိုင်းတွင် ပဉ္စသီခ နတ်မင်း ကြီး ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်နေလေသလောဟုပင် ထင်မှတ်ကြရသည်။

သို့နှင့် သောဏလုလင်၏ စောင်းအဖွဲ့သည် သတ်မှတ်ထားသော ဆုများသာမက နှစ်သိမ့်မှုကို မအောင့်နိုင် သဖြင့် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ပရိသတ်၏ဆုများသည်ပင်လျှင် ပျားပန်းခပ်မျှ ကျရောက်လာသည်။ အလို တော် ပြည့်သဖြင့် တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက်ရှိသော ဘုရင်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ပွဲတော်တစ်ခုလုံး ရွှင်လန်းကြရသည်။ စင်စစ်ဆိုသော် အများအတွက် လူငယ်ပွဲတော်ဆိုသော်လည်း သောဏလုလင်၏ ပွဲတော်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

[၅]

ပွဲတော်အပြီးတွင် ဘုရင်သည် ဘုရားရှင်၏ တရားမဏ္ဍပ်သို့ ကူး၏။ လူငယ်များစွာတို့ ပွဲတော်မှ ပြန်ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း သောဏလုလင်အဖို့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် တရားနာလိုသည်ဟုဆို၍ ဘုရင့်အဖွဲ့ နောက်ဆွယ်နားမှ တရား မဏ္ဍပ်သို့ လိုက်ပါကြလေရာ ပင်ကိုပင် ထူးခြားသူဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူငယ်ပွဲတော်တွင် ထင်ရှားသူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း သောဏလုလင်အဖို့ တရားမဏ္ဍပ်တွင် နေရာကောင်းကို ရရှိသည်။

ဘုရင်နှင့် သောဏလုလင်တို့ ရောက်ခိုက်လိုလို၌ပင် ဘုရားရှင်သည် တရားမဏ္ဍပ်သို့ ကြွတော်မူလာပေရာ ပရိသတ်အားလုံးသည် ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ် ရှိခိုးကြသည်။ သောဏလုလင်အဖို့လည်း ရှိခိုးအံ့ဟု လက်ကြာငုံ့ကို ရင်တွင်အပ်၍ ဘုရားရှင်သို့ ဖူးမြော်လိုက်သောအခါ အများနည်းတူ ရှိမခိုး ဦးမညွှတ်မိတော့ဘဲ လက်ငုံ့ရင်သပ် တန်းလန်းနှင့်ပင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့ဩရှုမော၍ နေရပေတော့သည်။ အကြောင်းမှာကား သူ့ တစ်ကြိမ်မျှ

မဖူးတွေ့ရဖူးသေးသော ဘုရားရှင်၏ ရုပ်အဆင်းတော်က သူ့ကို ဖမ်းစားလိုက်သလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သောဏလုလင်သည် မိမိ အဆင်းရူပါရုံတွင် နှစ်သိမ့်ခဲ့သူဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သင့်ပါပေသည်။ အကြောင်းကား သူ့ဝန်းကျင်တွင် မည်သည့် အလှပိုင်ရှင်မျှ သူ့အဆင်းကို မိသူမရှိခဲ့။ သူ့ကို ရွှေရုပ်ကလေးလို လှသူဟု အများကပင် ချီးကျူးကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလှဟူသည် မိမိကတည်း ဟုပင် ဘဝင်ခိုက်မိသည်။ ယခု ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ လှသည်ဆိုသော သူ့အဆင်းမှာ လဝန်းစန္ဒာ၏ အောက်ခြေမှ ပိုးစုန်းကြူးပမာမျှသာတည်း။

အဆင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူအတွက် ကဲလွန်ထူးထွေ ကျက်သရေအတိနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်နှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် တရားမနာမိ ရှေးဦးကိစ္စများအဖြစ် ပရိသတ်က နမောတဿဖြင့် သံပြိုင် ဘုရားရှိခိုးကြသည်ကိုလည်း သတိမပြုလိုက်မိ။ သီလခံယူရာတွင်လည်း မိမိ မပါဝင်လိုက်မိနှင့် ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော်တွင်သာ မမှိတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် အာရုံစိုက်မိခိုက်တွင် -

“အဆင်းရူပါရုံဟူသည်ကား အချည်းနှီးသာတည်း။ ခန္ဓာငါးဝဟူသည်ကား အနှစ်မရှိ၊ အကာ အတိသာတည်း။ ဘဝအသင်္ချေ အနန္တမှစ၍ ယခုဘဝတိုင်အောင် သတိမထားခဲ့ကြသဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော မျက်လှည့်ဆရာ၏ လှည့်စားမှုမျိုးစုံအောက်တွင် ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံနှင့် ဆုံတွေ့နေကြရသည်”

စသည်ဖြင့် ရုပ်အဆင်း၏အပြစ်ကို ဦးတည်ဟောကြားတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ထူးခြားသော တရားတော်နှင့် အသံတော်ကို ကြားနာလိုက်ရသောအခါ အဆင်းတော် ထူးခြားသည်ထက် ကြားနာရသော တရားတော်နှင့် အသံတော်က ပို၍ထူးခြားလှသောကြောင့် လှသည်ဆိုသော မိမိ၏ ရုပ်အစု နာမ်အစုကို တစ်မျှင်ချင်း၊ တစ်ဖတ်ချင်း၊ တစ်စုချင်း ဆုပ်ကိုင်၍ပြုသည့်နှယ် အနှစ်သာရ မရှိသည်များကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်၍လာသဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ညွတ်ကိုင်ထားသော သောဏလုလင်၏ ဦးခေါင်းမှာ ဓမ္မသံဝေဂအပြည့်ဖြင့် ဖိနှိပ်ခံရသည့်အလား မဏ္ဍပ်မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်မျှ ဦးနှိပ်လျက်ရှိလေတော့သည်။

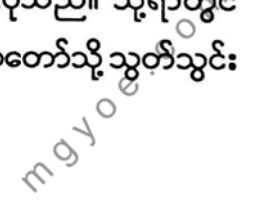
ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ဟောကြားအပ်သော တရားသံဝေဂတွင် အဘယ်မျှ နစ်မျော သဘောပေါက်သွားလေသည် မသိ။ နံဘေးမှ အခြံအရံတစ်ယောက်က -

“အရှင်သား ။ ။ တရားပွဲ ပြီးဆုံးပါပြီ။ ပရိသတ်အားလုံးလဲ ပြန်ကုန်ကြပါပြီ။ ညဉ့်လဲ နက်လှပါပြီ။ ပြန်ဖို့ အချိန်သင့်ပါပြီ”

ဟု ပြောလှာမှ သတိရ၍ ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးတွင် မိမိအား ငုံ့မျှော်လျက်ရှိသော မိမိအခြံအရံများမှအပ ပရိသတ်အားလုံး မရှိကြတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည်မူကား နေမြဲတိုင်း တရားပလ္လင်တွင် ထိုင်နေတော်မူကာ ကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မျက်လုံးတော်ဖြင့် မိမိအား ရှုကြည့်တော်မူသည်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့ရသဖြင့် ဓမ္မသံဝေဂမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ တပည့်တော်အား ရုပ်၊ နာမ် ဓမ္မတို့၏ ဒုက္ခဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကယ်တင်တော်မူပါ။ ကယ်တင်နိုင်ရန်အတွက်လည်း တပည့်တော်အား အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့ ရဟန်းဘောင်သို့ ယူဆောင်၍ အရှင်ဘုရား၏ တပည့်အဖြစ် သိမ်းသွင်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“သာဓု ... သာဓု ... သောဏလုလင် ။ ။ သင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါဘုရား ကယ်တင်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ဖို့ရန်မူကား မိဘတို့ ခွင့်မပြုသေးသော သတို့သားအား ငါဘုရားသာသနာတော်သို့ သွတ်သွင်းပေးရိုး မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိဘများထံပြန်၍ ခွင့်တောင်းခံပေးဦးတော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မြတ်ဘုရား”

သို့ဖြစ်၍ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင်လျှင်လူငယ်ပွဲတော်အလားကြီးကျယ်သောသောဏလုလင်ရဟန်းခံပွဲကြီးသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ သောဏအဖို့ ရဟန်းခံခွင့်ကို လွယ်လွယ်နှင့်ရခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ ပိုးလိုမွေး၍ ရွှေလိုဦးထားသော မိမိတို့သားအား အလွယ်တကူဖြင့် ခွင့်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ဝေဠုဝန်သို့ တစ်ကြိမ်သွားမိခါမျှနှင့် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ၍လာသော သားဖြစ်သူ၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တား၍မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အခြေကြောင့် အကြံတစ်မျိုးဖြင့် အခွင့်ပြုကြရခြင်းဖြစ်သည်။ လတ်တလောအနေအားဖြင့် ဆန္ဒရှိရာ လုပ်ပါစေသို့သော် မိမိတို့ထောင်ချောက်အတွင်းမှ သင်းကလေး ရုန်းထွက်နိုင်မည်လောဟူသော မိဘများ၏ အကြံတစ်မျိုးဖြင့် ရဟန်းပြုခွင့် ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၆]

မှန်ပေ၏။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဝေဠုဝန်နှင့် သောဏလုလင်တို့အိမ်မှာ မိဘများ၏ သံယောဇဉ်ကွန်ရက် အစီအစဉ်အရ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်ကိစ္စပြီး တစ်ကိစ္စ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ ဆိုက်ရောက်နေကြရာ ချောင်းပေါက်လုမတတ်ဟုပင် ဆိုဖို့ရှိရသည်။ မိဘတို့၏ ယင်းသို့သော အနှောင့်အယှက်များအပြင် ယခင်ကပင် နာမည်ကြီးခဲ့သူဖြစ်ပေရာ ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သောနေရာသို့ ရဟန်းအဖြစ် ရောက်လာသောအခါ၌ မြို့သူမြို့သား ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်အများကလည်း ဆွမ်းလှူပါရစေ၊ သင်္ကန်းလှူပါရစေနှင့် ရောက်လာကြသည်မှာ အချိန်ရှိသမျှလိုလို ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ အရှင်သောဏအဖို့ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေနိုင်။ အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိ။ ရဟန်းတရား အားထုတ်ချိန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဓာတ်ခံကောင်းထားသောကြောင့် မိဘဖြစ်သူတို့၏ မည်သည့် ကာမဂုဏ်ဆိပ်လူးမြားမျှ အရှင်သောဏအား ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။ မလွတ်လပ် မအေးချမ်းရုံမျှ အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဤအနှောင့်အယှက်များမှ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့နေရာမှာ တစ်နေရာတည်းသာ ရှိတော့သည်။ လိုက်နိုင်လည်း လိုက်ကြပေရော။ ထိုနေရာသို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား၍ ယနေ့ပင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာကား သုသာန်တည်း။

သုသာန်ဟူသည် ကိလေသာပြွမ်းသူ သာမန်လူသားတို့အတွက် စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရှာသူ၊ ဝိဝေကကို နှစ်သက်သူတို့အတွက်ကား အကောင်းဆုံး နေရာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအရ အရှင်သောဏအဖို့ သုသာန်မြေသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သိရှိခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် “ချမ်းသာစွ၊ ချမ်းသာလေစွ” ဟုပင် နှုတ်မှထုတ်၍ ကျူးရင့်လိုက်မိသည်။

ပရိသတ် ရုတ်ရုတ်သည်းသည်းကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ရသည့်အကြားမှ ဆိတ်ငြိမ်လှစွာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရရှိလာသောအခါ တရားဓမ္မဘက်သို့ သက်ဝင်သောအမြင်သည် ပို၍ထက်သန်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သုသာန်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အမှီပြု၍ ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားလိုက်သော ကာယဂတာသတိတရား

အလုပ်စခန်းကို စတင်လိုက်သည်။

ပထမသော် ညဉ့်နက်၍ လူခြေတိတ်လျှင် ကျောင်းတော်သို့ပြန်မည်ဟု အာသီသ ထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တရားအလုပ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ မုချဆတ်ဆတ် ထိတွေ့လာရသောအခါ၌ တရားအလုပ်တွင် စိတ်၏အင်အားမှာ ထက်သန်၍ လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှ သုသာန်သို့ရောက်ခဲ့ရာတွင် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင်လည်း တရားသို့ သက်ဝင်သောစိတ်ဓာတ်မှာ ထက်သန်လျက်ရှိသောကြောင့် ယနေ့ညဉ့်အဖို့ မပြန်တော့ဘဲ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးသည်အထိ အားထုတ်တော့မည်ဟု အင်အားသစ်ကို မွေးမြူလိုက်သည်။

အထိုင်များ၍ ညောင်းညာသောအခါ လမ်းလျှောက်၍ ကျင့်၏။ အလျှောက်များလာသောအခါ ထိုင်၍ ကျင့်သည်။ စိတ်ထက်သန်မှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် ထိနမိဒ္ဓသည် ပေါ်မလာ။ ပေါ်လာလျှင်လည်း ဝီရိယဖြင့် တွန်းလှန်ပစ်မည်သာ ဖြစ်၏။ အရှင်သောဏအဖို့ တစ်ခုတည်းသော အနှောင့်အယှက်မှာ မိမိ၏ နုနယ်လှသော ခြေဖဝါးများကြောင့် စင်္ကြံလမ်းလျှောက်ရာတွင် ခြေဖဝါးပြင်တို့ ဖူးရောင် ပေါက်ကွဲ၍ လာကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြီးမားလှသော သံသရာဒုက္ခဆိုးကြီးကို တွန်းလှန်ရန်အတွက် မိမိကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှ ဤမျှဖြစ်ပေါ်လာသော ဆင်းရဲကို သာမန်ဆင်းရဲကလေးဟုသာ ယူဆကာ ခြေထောက်အနာကို တရားတည်းဟူသော ဆေးဖြင့် ဆေးကြော၍ လျစ်လျူရှုသည်။

မိမိသည် ဘုရားရှင်နှင့် အတွေ့နောက်ကျရပလေသည်။ မိမိအလျင် ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ကြသော အရှင်ကောင်းများစွာတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြလေပြီ။ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြသူများအနက် ဂါထာတစ်ပုဒ်၊ တရားတစ်ခါနာ၊ တစ်ခါထိုင်မျှဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်သူ မြောက်မြားစွာရှိသည်။ မိမိသည် ပျိုရွယ်သေး၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကိုလည်း တိုက်ရိုက်ရရှိသူဖြစ်၏။ စိတ်အားလည်း ထက်သန်၏။ သို့ဖြစ်လျှင် လိုအပ်သော ဓမ္မပန်းတိုင်သို့ အဘယ်ကြောင့် ယနေ့တစ်ညတည်းဖြင့် မရနိုင်ရှိရအံ့နည်းဟု အားမာန်ကိုတည်ဆောက်၍ ကျင့်သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာတည်ဆောက်၍ တစ်ညလုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကျင့်ပါလျက် လိုအပ်သော ဓမ္မပန်းတိုင်မှာ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မျှ ပေါ်ထွက်၍ မလာ။ အထိုင်များလျှင် ထိနမိဒ္ဓ ဖြစ်ပေါ်လာမည်စိုး၍ တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့် စင်္ကြံကိုသာ အားထုတ်ကျင့်ဆောင်ခဲ့ပေရာ နုနယ်သော ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်တို့မှာ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေကြပြီဖြစ်၏။ သို့နှင့် အရှေ့ဘက်တစ်ခုမှ ရောင်နီတန်းပင် ထွက်ပေါ်၍လာခဲ့ပေပြီ။

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ ခက်၏။ ဘဝသံသရာတည်းဟူသော ရေဆန်တွင် မိမိခန္ဓာကိုယ်တည်းဟူသော လှေကို တရားဓမ္မတည်းဟူသော ရွက်စုံဖွင့်၍ အဘယ်မျှ အားထုတ်လွှင့်စေကာမူ အားလျော့မှု၊ ဆုတ်နစ်မှု ဟူသော ရေစုန်တရားဆိုးများ၏ အလှည့်သည် လစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ပေါက် နှောင့်ယှက်လာကြစမြဲဖြစ်၏။

အရှင်သောဏအဖို့လည်း တစ်ညလုံး အစွမ်းကုန်အားထုတ်လျက်မှ တရားပန်းတိုင်ကို ရေးရေးမှ မမြင်ရလေသောအခါ ငါသည် တရားနှင့်ထိုက်တန်သူမှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော အားလျော့စိတ်ဖြင့် သံသယကလေး ဝင်၍ လာသည်။ တရားနှင့်ထိုက်သူတို့ မြောက်မြားစွာရှိသော်လည်း တရားနှင့်မထိုက်သဖြင့် ဘဝသံသရာတွင် ဘာသာအလျောက် နေထိုင်ကြရသောသူများက ပို၍များ၏။ ငါ့အဖို့ မိဘအိမ်သို့ပြန်၍ ရှေးကကဲ့သို့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေခြင်းကပင် သင့်လျော်အံ့ထင်သည်ဟူသော အဖျက်စိတ်၊ အားလျော့စိတ် ဝင်လာမိရာက စင်္ကြံလျှောက်နေရာမှပင် တန်ခနဲ ရပ်သွားမိသည်။

mg yoe . com

ထိုအခိုက် အရှေ့ဘက် လင်းရောင်ခြည်တန်းကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ ယခုချက်ချင်းပင် နေမင်းကြီး ထွက်ပြုလာ သည့်ပမာ မိမိရှေ့သို့ ဘုရားရှင် ရောက်ရှိလာသည်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ မသေမသပ်ဖြစ်လျက်ရှိသော သင်္ကန်းကို သေသပ်အောင်ပြုပြင်၍ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလိုက်သည်။ တရားမှ ပျက်ယွင်းမိလေသော မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေကို ဘုရားရှင် သိလေပြီလားဟု ရှက်စနိုးဖြစ် ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ် ငုံ့ထားမိသည်။

“သာဓု ... သာဓု ... ချစ်သား သောဏ ။ ။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ပထမတန်း လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်သုံး နိုင်ပါပေသည်။ ကောင်းပေစွ ... ကောင်းပေစွ”

“ကျင့်သည်ကား မှန်ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ သို့ရာတွင် ဤမျှ အားထုတ်ပါလျက် တရားရောင်ခြည် မသိလာသေးသဖြင့် အားလျော့မိပါသည်ဘုရား”

“မလျော့လေနှင့် ချစ်သားသောဏ ။ ။ သင်လိုအပ်သော တရားပန်းတိုင်သည် သင့်လက်တစ်ကမ်းအတွင်း ဌ်ပင် ရှိပါလေသည်။ သို့ရာတွင် သင့်အားထုတ်မှု အနည်းငယ် အံ့ချော်နေမှုကြောင့် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေရပေသည်”

“ဆုံးမတော်မူပါ ဘုရား”

“ချစ်သား သောဏ ။ ။ သင်သည် စောင်းအတတ်၌ လိမ္မာခဲ့သည် မဟုတ်တုံလော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား”

“အသို့နည်း သောဏ ။ ။ စောင်းကြိုးတို့သည် လျော့လွန်းလျှင် သင်လိုအပ်သော အသံကို ရောက်ပါ၏လော”

“မရောက်ပါဘုရား”

“တင်းလွန်းလျှင်ကော”

“မရောက်ပါဘုရား”

“ချစ်သား သောဏ ။ ။ တရားဟူသည်လည်း စောင်းနှယ်တည်း။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာကို ညီမျှစေရသည်။ ဝီရိယကိုလည်း မျှစေရသည်။ သတိကို ရှေ့ဆောင်ရသည်။ တင်းလျှင် ပြတ်သည်။ လျော့လျှင် ပတ်သည်။ ဓမ္မဟူသည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါတည်း။ သင့်မှာ တရားပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်ဖို့ရန် အရည်အချင်း အပြည့်အစုံရှိသည်။ အင်အား အပြည့် အဝရှိသည်။ သို့ရာတွင် တရားဓမ္မ၌ သင့်သဒ္ဓါ လွန်ကဲနေသည်။ ဝီရိယ ပိုမိုနေသည်။ သဒ္ဓါနှင့် ဝီရိယ တည်းဟူသော စောင်းကြိုးများကို မတင်းလွန်း၊ လျော့လွန်းစေဘဲ မဇ္ဈိမပဋိပဒါနည်းဖြင့် တီးခတ်လေလော့ ချစ်သား”

ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့ပြန်တော့လည်း လွယ်ကူလှသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားအဆုံး၌ပင်လျှင် တစ်ညလုံး ကျင့်သုံး အားသစ်လာခဲ့သော အရှိန်ကြောင့် မလျော့မတင်း စောင်းကြိုးညှင်းသကဲ့သို့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်တွင် စိတ်ထားကလေးကို ပြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တရားတည်းဟူသော ရွှေတံခါးကြီးသည် ဟင်းလင်းပွင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှ အရှေ့လောကဓာတ်မှ တက်လတ်သော နေရောင်ခြည်ကြောင့် လောကဓာတ်သည်လည်း ပွင့်လာပြီ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေ့မှကြွ၏။ အရှင်သောဏသည် ဝါတော်ခြောက်ဆယ်မျှ ရပြီးသော တရားရှင်၊ သိက္ခာရှင်၏အသွင်ဖြင့် ဘုရားရှင်နောက်တော်မှ လိုက်ပါ၏။ ဤအချိန်မှစ၍ မည်သည့် ကိလေသာများမှ အရှင်သောဏအား စူးဝင်နှောင့်ယှက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အကျိုးတော်ဆောင်

[၁]

ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်တို့ကို မြင်လေတိုင်း မြင်လေတိုင်း စိတ်မချမ်းမသာပင် မဟုတ်စေကာမူ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လျက်ရှိရသူမှာ အဗ္ဗာဓန သရက်ဥယျာဉ် သရက်တောကျောင်း ဒါယကာကြီး ဆရာဇီဝကပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်ရပုံမှာ တပည့်သား သံဃာတော်များသည် မြို့ရွာလူသူနှင့် ကင်းကွာသော အရညဝါသီ တောကိုချည်း မှီခို သီတင်းသုံးနေသူများ မဟုတ်ကြ။ မြို့ထဲရွာထဲတွင် ဘုရင် အစရှိသော နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ အပါအဝင် သူဌေးသူကြွယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ မျိုးစုံတို့၏ အလှူကိုခံကာ သီတင်းသုံး ဆက်ဆံနေကြသော သံဃာတော်များစွာလည်း ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင့်ရွှေနန်းတော်အစ အဘယ်မျှ ခမ်းနားဖွယ်ရာသော ပရိသတ်မျိုး၊ အလှူမျိုး၌ပင်ဖြစ်စေကာမူ တပည့်သား သံဃာတော်များမှာ သုသာန်သင်္ချိုင်းတို့မှ လူသေလွမ်းသော အဝတ်မှစ၍ ထိုထို အမှိုက်ပုံနှင့် လမ်းဘေးနေရာ မျိုးစုံတို့မှ ရတတ်သမျှသော ပုံသကူသင်္ကန်းတို့ဖြင့်သာ ဝတ်ရုံလျက်ရှိကြသောကြောင့် ကြည်ညိုတတ်သူတို့ အဖို့မူ တဏှာလောဘကင်းဆိတ်သော အဝတ်၊ အရဟတ္တဒ္ဓဇ အောင်လံတံခွန် သန္တုဋ္ဌိ သလ္လေခ ဒြိုးခြံမှုတရား၏ အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် ကြည်ညိုနိုင်ကြသော်လည်း ယေဘုယျ ဒါယကာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့မူ အမြင်မလှ အဆင်မလှသော အဝတ်အဆင်များ ဖြစ်နေရပေ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ပုံသကူ ဖျင်သင်္ကန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျက်သရေတို့၏စုဝေးရာ ဘုရားရှင်အဖို့ မည်သို့ဝတ်ဆင်စေကာမူ ယင်း အဝတ်အဆင်တို့ကို ထွင်းဖောက်ကာ တင့်တယ်လှစွာသော အသရေတော်၊ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်သာ ရှုမငြီးအောင် တင့်တယ်ပြီးရှိနေသည်။ တပည့်သား သံဃာတော်တို့အဖို့မူကား အဆင်အသွေး မျိုးစုံတို့ဖြင့် အမြင်မလျော် ရှိနေရသည်ဟု ဆရာဇီဝက မြင်သည်။

ဆရာဇီဝက၏ စေတနာမှာ အစုတ်အပြတ်မျိုးစုံတို့ကို ကျက်သရေမဲ့စွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိနေကြသော ဤ မဇ္ဈိမတိုက်ရှိ ဘာသာတစ်ပါးမှ ရသေ့ရဟန်းဆိုသူတို့နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားတို့အား ခြားနားစေလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရှေးဘုန်းရှေးကံရှိသော ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း မဟုတ်ခဲ့လျှင် ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်ဆင်ရမည်ဟူသော မူကို ဆရာဇီဝကအဖို့ဘဝင်မကျနိုင်သည့် အခြားသော အကြောင်းကြီးတစ်ရပ်လည်း ရှိနေပေသေး၏။ ယင်းအကြောင်းသည်ကား

ရဟန်းပြုရာတွင် သင်္ကန်းရှာဖွေမှုကြောင့် အသက်ကွယ်လွန်သည်အထိ ဆုံးရှုံးမှုကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

တရားအရ လျင်မြန်မှုတွင် သူမတူသော ဉာဏ်တော်ရှင်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် လွမ်းစေတီ အဖြစ် တည်ထားခိုင်းခံအပ်သော ဧတဒဂ်အရှင် ဗာဟိယဒါရုစိယသည် သင်္ကန်းရှာဖွေမှုကလေးကြောင့် နွားအဝှေ့ ခံရ၍ ရဟန်းဘဝဖြင့်ပင် မနေလိုက်ရဘဲ ကွယ်လွန်သွားရရှာသည်မှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းပါသနည်း။ သာသနာတော်အတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလော။

ဗာဟိယဒါရုစိယသည် အဖော်မဲ့၊ အသိုက်ဝန်းမဲ့သော အထီးကျန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းအခက်ကြောင့် အသက် ဆုံးရှုံးရသည်ဆိုလျှင် ထားပါဦးတော့။ ပက္ကုသာတိဘုရင်နှင့် သန္တတိအမတ်ကြီးတို့သည်လည်း တရားထူးအရှင်များ ဖြစ်ကြပါလျက် သင်္ကန်းရမှုကလေးကြောင့်ပင်လျှင် ဘဝ အဆုံးခံကြရသည်မှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းပါ သနည်း။ မဖြစ်သင့်သော ကိစ္စရပ်များဟုသာ ဆရာဇီဝကအနေဖြင့် မြင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးမြတ်သော သာသနာ့မုခ်ဦးသို့ ဝင်ရမည့်အရေး၌ အရေးမကြီးစလောက်သော သင်္ကန်းရမှု ကလေးကြောင့် အပိတ်အပင်၊ အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက်၊ အခက်အခဲ ဖြစ်မနေစေသင့်တော့ပါ။ အရှင်မြတ် သာသနာတော်၌ အရှင်မြတ်ကသာ ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် သင်္ကန်းလှူလိုသည့် ဒါယကာတို့ ပေါများလှပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်္ကန်းရှာဖွေမှု အခက်အခဲကို ပယ်ရှားကာ ဒါယကာတို့ ပေးလှူအပ်သော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရားဟု ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလိုနေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ခွင့်ပြုတော်မူမှု မူပါမည်လားဟု မပိုင်မနိုင်လှသော သံသယ စိတ်ကလေးကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် မလျှောက်တင်မိသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်သည် လိုအပ်လျှင် ပြုလုပ်မည်သာဖြစ်၍ သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ မလိုအပ်သေး၍သာ ခွင့်မပြုသေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တစ်ဖက်မှလည်း ဆရာဇီဝက စဉ်းစားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တော်ပါသေး၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အကောင်းအညံ့၊ အကြီးအငယ်၊ အစုတ်အပြတ် မရွေးသုသာန်လမ်းဘေးတို့မှ ရတတ်သမျှသော အဝတ်ကို ဖြစ်သလို စပ်ဖာချုပ်၍ ဝတ်ကြရာတွင် ကြီးသည့်အစက ကြီး၍ ငယ်သည့်အစက ငယ်၊ ထောင့်ဖြတ်တစ်မျိုး၊ ရွှေရွှေတစ်မျိုးဖြင့် အမြင်မလှ အဆင်မလှနှင့် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေရာမှ ဘုရားရှင်၏အမြင်၊ အရှင်အာနန္ဒာ၏ အစီအစဉ်ကျကျ ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ကြရမည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သောကြောင့် အတန်သင့် သင့်လျော် သလိုတော့ ရှိလာပါ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ကန်းတစ်ထည်စာ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ရန်အတွက် သံဃာတော်တို့ အခက်အခဲကြီး ရှိနေသေးသည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အဖို့သော် မအောင်မြင်ခါမှရှိစေ မိမိအမြင်၊ မိမိစေတနာကို လျှောက်ထားဖို့ရန် အချိန်အခွင့်သင့်ပေပြီဟု ဆရာဇီဝက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကြောင်းကား မိမိလျှောက်ထားလိုက်သည့်အခါတွင် မိမိအပေါ်၌ ဘုရားရှင်က ငဲ့ညှာစဉ်းစားတော်မူဖို့ရန် အကြောင်းကြီးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အပြင် မိမိလျှောက်ကြားလိုသည့်ကိစ္စကို စကားစပ်အဖြစ် လျှောက်ထားနိုင်ဖို့ရန်အတွက် ဘုရားရှင်အား ပေးလှူရန် မွန်မြတ်ထူးခြားလှသော အဖိုးတစ်သိန်းတန် ကမ္မလာကြီးတစ်ထည်လည်း ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

ငဲ့ညှာတော်မူဖို့ အကြောင်းဟူသည်လည်း ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်၌ ခက်တရော်ထူပြောသော စမြင်းဒေါသ ကြောင့် မအီမသာ မကျန်းမမာချင်သယောင်ရှိရာ၌ မိမိက ကုသပေး၍ ပျောက်ကင်းသွားရသော အကြောင်းဖြစ်သည်။ တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာကြီး ရရှိလာသည့် အကြောင်းရပ်မှာကား အတန်ပင်ထူးခြား၍ ဖော်ပြရန်ရှိပေ၏။

[၂]

“အကြည်တော် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်ဆီက သင့်ကို အပင့်အခေါ်လွှတ်လိုက်တဲ့ အထောက်တော်တွေ ရောက်လာ ကြတာ သင် သိပြီးရောပေါ့”

“သိပြီးပါဘုရား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သင့်ကို ဥဇ္ဇေနီကို မလွှတ်ချင်လှဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သင်ကုရမယ့် ကိစ္စက ရိုးရိုးလိုနဲ့ အတန်ငယ် ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ သို့ပေမယ့် မလွှတ်ပြန်ရင်လဲ မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးပါသလဲ ဘုရား”

“အကြည်တော် ဘုရင်ရဲ့ ရောဂါဆိုတာက သင့်ကို တကူးတက ပင့်ခေါ်ရလောက်အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရောဂါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သလွန်မှာ လဲလျောင်းနေရလောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး။ သွားလာ လှုပ်ရှားနေရင်းနဲ့ စားမဝင် သောက်မကောင်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မအိမသာဖြစ်တဲ့ ရောဂါလောက်ပါပဲတဲ့”

“သွားလာလှုပ်ရှားရင်းနဲ့လဲ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ ကြီးမားသောရောဂါမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မပေါ့။ သို့သော် အမြင်အားဖြင့်တော့ သာမန်ရောဂါသာဖြစ်ကြောင်း အထောက်တော် များဆီက အတွင်းစကား ကြားသိရတယ်။ ဒီကိစ္စ သင့်ကိုပြောပြချင်လို့ အခု ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပဲ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါသည် ဘုရား”

“ဥဇ္ဇေနီ နန်းတွင်းမှာရော၊ အပြင်အပမှာရော ထိပ်သီးသမားတော်ကြီးတွေ တစ်ပြုံကြီးရှိနေတာပဲ။ အဲဒီသမား တော်ကြီးတွေဟာ အကြည်တော်ဘုရင်ရဲ့ ရောဂါကို ကုသဖို့ရန် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ရှောင်ဖယ်နေကြသတဲ့၊ အထောက်တော်များဆီက ကြားသိရတယ်။ ဒီတော့ အတွင်းရေး တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေဟန်တူပေတယ်။ ဒါကို သင် သိထားပြီး သတိထားဖို့ပေါ့”

“မည်သည့်အကြောင်းမျိုး ရှိနေစေကာမူ ကျွန်တော်မျိုးတို့လို သမားတော်များအဖို့ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိဖွယ် မမြင်မိပါ။ ပြီးတော့ ရောဂါသာမှန်လျှင် ကံနာဝဋ်နာ မဟုတ်သမျှ ကျွန်တော်မျိုး ကုသရင် ပျောက်ကင်းရမည်သာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“မှန်ပေတာပေါ့။ သို့သော် သင် သတိပြုဖို့က အကြည်တော် စဏ္ဍပဇ္ဇောတတို့၊ ဥတေနတို့ဆိုတဲ့ ဘုရင်တွေက ပင်ကိုစရိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်။ အဲဒါကို အလိုက်သင့် သည်းခံဆင်ခြင်ပြီး ကုသဖို့ပဲ”

“မှန်လှပါ။ အစစ စိတ်ချတော်မူပါ။ အခုလို အတွင်းရေး သိထားရန် ခေါ်ယူမိန့်ကြားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်လို့ မဆုံးပါဘုရား”

“ဒီလိုဆိုရင် သင် အဆင်သင့်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် နက်ဖြန် ညီလာခံမှာပဲ ဥဇ္ဇေနီကို ထွက်ခွာဖို့ အမိန့်ချမှတ်ပေး လိုက်တော့မယ်”

“အဆင်သင့်ပါပဲ ဘုရား”

မိမိနိုင်ငံ ရာဇဂြိုဟ်တွင်သာမက နိုင်ငံတကာသို့ပင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ဆရာဇီဝကအဖို့ နိုင်ငံမျိုးစုံသို့ သွားရောက်ကုသရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ရာဇဂြိုဟ်ကဲ့သို့ပင် ထုထည်ကြီးမား၍ မရောက်ဖူး သေးသော နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံမှ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပင့်ဖိတ်လာသည့်ပြင် အတွင်းရေး အထောက်တော်များ၏ သတင်း

အရ ပြဿနာယောင်ယောင်ကိစ္စ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆရာဇီဝကအား ဘိုးတော်ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရကိုယ်တော်တိုင် အတွင်းဆောင် လျောင်းတော်ဦးသို့ ခေါ်ယူ၍ တိုင်ပင် ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မှန်လှပေ၏။ ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်သို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဆရာဇီဝကအဖို့ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပေသည်။ သို့ရာတွင် သာမန်နေရာ၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့မူ ပြဿနာဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဥဇ္ဇေနီ နန်းတော်နှင့် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်အဖို့ကား ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းပြဿနာဟူသည်ကား ဥဇ္ဇေနီ နန်းတော်တစ်ခုလုံးတွင် ထောပတ်ကို အသုံးမပြုရခြင်းပင်တည်း။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်သည် ထောပတ်ကို မုန်းသူ၊ ထောပတ်နှင့် မတည့်သူ၊ ထောပတ်ဆိုလျှင် နားမှ လေသံ မကြားလိုသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဥဇ္ဇေနီ ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံးသည် ထောပတ်နှင့် ကင်း၏။ ရယ်စရာယောင်ယောင်နှင့် ဤနန်းတော်တွင် တိတ်တခိုးပြောကြသော စကားတစ်ရပ်သည်ကား စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်၏ မယ်တော်သည် ကင်း သတ္တဝါနှင့် သန္ဓေရ၍ စဏ္ဍပဇ္ဇောတကို မွေးဖွားလာသည်ဟူ၏။ ကင်းသည် ထောပတ်နှင့် နည်းနည်းမျှမတည့်။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ယင်းကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မတည့်သောအရာများ ရှိနေတတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထောပတ်နှင့် မတည့်ရုံမျှဖြင့် အဘယ်ပုံ ပြဿနာဖြစ်ရပါသနည်း ဟူငြားအံ့။ ပညာရှင်ကြီး ဆရာဇီဝကသည် ဥဇ္ဇေနီ နန်းတော်သို့ရောက်၍ စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်ဆိုကတည်းကပင် ဤဘုရင်တွင် ဆီဦးထောပတ် ဓာတ်စာ ကင်းမဲ့လျက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း အကဲဖြတ်မိခဲ့ရာက ရောက်သည့် ညဉ့်ဦးမှာပင် ဘုရင်၏ ရောဂါလက္ခဏာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးလိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ထောပတ်ပါသည့် ဆေးနှင့်မှ ပျောက်မည့် ရောဂါဖြစ်ကြောင်း သိရှိရခြင်း ပင်တည်း။

ဤအချက်ကို မိမိသာ မဟုတ်၊ ဥဇ္ဇေနီမှ သမားတော်ကြီးများလည်း သိနိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်ပျောက်အောင် ကုသရမည်ဆိုလျှင် ထောပတ်ဆေးဝါး ဓာတ်စာကို ရှောင်လွှဲ၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အန္တရာယ်ကိုကြောက်သဖြင့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်ဖယ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင့်ရောဂါကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည့်အချိန်၌ပင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတဘုရင်က စကားဦးပိတ်၍ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“ဒီနန်းတော်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ပြီး ပျောက်အောင်ကုသပေးပါ သမားတော်ကြီး။ ကုသရေးအတွက် လိုအပ်သမျှကိုလည်း ပြောပါ။ သို့သော် ဧည့်သမားတော်ကြီး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပြောထားရန် ရှိသည်မှာ ဤနန်းတော်တွင် ထောပတ်ကိုမူကား လုံးဝ မသုံးပါ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထောပတ်နှင့် လုံးဝမတည့်ပါ။ သို့ပါ၍ သမားတော်ကြီးကုသမည့် ဆေးဝါးဓာတ်စာတွင် ထောပတ်ကိုတော့ လုံးဝမသုံးဖို့ အထူးသတိပြုပါဘိ”

ဘုရင့်စကားကို ဆရာဇီဝက က တစ်စုံတစ်ရာ ပဋိညာဉ်မပေး၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရင့်ရောဂါသည် ထောပတ်မပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပျောက်မည်မဟုတ်သည်ကို သိရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရောဂါမပျောက်၍လည်း မဖြစ်၊ ထောပတ်မပါလျှင်လည်း မဖြစ်၊ ထောပတ်ဆေးနှင့်သာဆိုလျှင် ဘုရင့်ရောဂါမှာ ဆေးတစ်ခွက်မျှဖြင့်ပင် ယူပစ်သလို ပျောက်မည်။ မိမိကုသရာ၌ ပျောက်နိုင်သောရောဂါ ဖြစ်ပါလျက် မပျောက်သည့် အဖြစ်မျိုးကို အဖြစ်မခံနိုင်။ ကိစ္စမရှိ။ ဆရာဇီဝကတွင် ထောပတ်ဖြစ်ပါလျက် ထောပတ်မှန်းမသိအောင် ပြုလုပ်နိုင် သောနည်း မျိုးစုံရှိသည်။ ယင်းနည်းဖြင့်ပင် စွန့်စား၍ ကုသရပေမည်ဟု ဆရာဇီဝက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၏ မိန့်ခွန်းကို ကြားရ၍ ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်၏ ရောဂါကို ရုက္ခိပိုင်း အတွင်းမှာပင် ပျောက်အောင် ကုသပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သမားတို့မည်သည် လိုအပ်သည့်အခါ အချိန်မရွေး

ဆေးဥဆေးမြစ် အရှာထွက်ရပါသည်။ ယင်းသို့ ထွက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော် အလိုရှိသည့်အခါ အတားအဆီးမရှိ ထွက်နိုင်သော တံခါးလေးပေါက်နှင့် ယာဉ်တစ်စီးကို ပေးသနားထားစေလိုပါသည်။”

ဆရာဇီဝက၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ဘုရင်က အကုန်စီစဉ်ပေး၏။ သို့ရာတွင် ယာဉ်ကိုပေးရာ၌မူ ဘုရင့် လက်သုံး အညံ့ဆုံး ဆင်မ ဘဒ္ဒဝတီကိုသာ ပေးထားသည်။

စဏ္ဍာပဇ္ဇောတဘုရင်၌ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လက်သုံးတော် ဆင်နှစ်စီး၊ မြင်းနှင်းစီးနှင့် ခြေမြန်တော်တစ်ဦး ရှိသည်။ ဆရာဇီဝကကို ပေးထားသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မသည် တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာငါးဆယ်မျှသာ သွားနိုင်သော အညံ့ဆုံး ဆင်မဖြစ်၍ ကျန်သောဆင်နှင့် မြင်းများမှာ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာတစ်ရာမှ တစ်ရာနှစ်ဆယ် တိုင်အောင် သွားနိုင်သော ယာဉ်များဖြစ်ကြသည်။ ခြေမြန်တော်ကား တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်မျှ သွားနိုင်သော လူတစ်ပိုင်း ဘီလူးတစ်ပိုင်း ‘ကာက’ အမည်ရှိသော ကျွန်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ဆရာဇီဝကသည် ထောပတ်ကို အနံ့မျှမထွက်စေရဘဲ ထောပတ်မှန်းမသိအောင် ဆေးချက်၍ ဆက်သည်။ ဤဆေးတစ်ခွက်မျှဖြင့်ပင် ဘုရင့်ရောဂါသည် ယူပစ်သလို ပျောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆေးအရည်လည်၍ လေချဉ်တက်သောအခါတွင်မူ ထောပတ်နဲ့ ထွက်လာတော့မည်ဖြစ်ရာ ထောပတ်ပါမှန်း သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းကြုတ်သော ဤဘုရင်သည် ဆရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိရောဂါ ကင်းပျောက်မှုကို လည်းကောင်း ဂရုမထားတော့ဘဲ ဆရာဇီဝကအား အန္တရာယ်ပြုတော့မည်မှာ သေချာလှပေရာ ဆေးကို ညဉ့်ဦးပိုင်း တွင် သောက်ရန် ဆက်သပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိကိုပေးထားသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မဖြင့် ဆေးအရှာထွက်မည့် အဟန့်ပြု၍ ရာဇဂြိုဟ်သို့ တစ်ကြိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဥဇ္ဇေနီနှင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် အတန်ကွာဝေး၏။ အကြားတွင် ကောသမ္မီနိုင်ငံ ခြားလျက်ရှိပေသေးသည်။ ဆင်ကို တရကြမ်းစီးရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှသည်။ အစာစားသုံးဖို့ကလည်း ရှိပေသေး၏။ သို့ဖြစ်လေရာ စဏ္ဍာပဇ္ဇောတ ဘုရင် အဖြစ်မှန်ကို သိသောအခါ၌ ဥဇ္ဇေနီလူများကို အဖမ်းလွှတ်သည့်တိုင်အောင် မိမိက အချိန်များစွာ ဦး၍နေသော ကြောင့် လွတ်နိုင်လောက်ပြီအထင်ဖြင့် ကောသမ္မီရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်၌ ထမင်းစားနေလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဥဇ္ဇေနီ ရန်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။ ခြေမြန်တော် လူဘီလူး ကာကပင်တည်း။

ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင်လျှင် စဏ္ဍာပဇ္ဇောတမင်းသည် လေချဉ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထောပတ်မှန်း သိကာ ဒေါသထွက်၍ ခြေမြန်တော် ကာကကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ကာကာ၏တာဝန်မှာ ဆရာဇီဝကကို မိရာအရပ်မှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဘဝအောက်တန်း လူကြမ်းကြီးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော ကာကအဖို့ ဆရာဇီဝကနှင့် ပက်ပင်း တွေ့ရသောအခါ ဘုရင်တို့ပင် လေးစားရသော နိုင်ငံတကာအကျော် သမားတော်ကြီးလည်းဖြစ်၊ တရားရှင်၊ ကျက်သရေ အရှင်လည်းဖြစ်သော ဆရာဇီဝကအား အရမ်းမဲ့ မဖမ်းဆီးဝံ့။ အနီးသို့သာ တတ်နိုင်သမျှ ချဉ်းကပ်၍ -

“အကျွန်ုပ်သည်ကား ဥဇ္ဇေနီဘုရင်၏ ကျွန်ရင်း ကာကတည်း။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆရာအား ပြန်လိုက်ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ အသာတကြည်နှင့်မလိုက်လျှင် ဖမ်းဆီး၍ ခေါ်ဆောင်ရပါလိမ့်မည်” ဟု ဆို၏။

“အချင်း ကာက ။ ။ ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်တာပေါ့။ သို့သော် သင့်ကိုကြည့်ရသည့်မှာ ခရီးပန်းလွန်းခဲ့သည်။ အစာလည်း လုံးဝစားရဟန်မတူ။ ငါနှင့်အတူ ထမင်းဝင်၍စားလှည့်ဦး”

“ခရီးပန်းသည်လည်း မှန်ပါ၏။ အစာမစားရသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်မှာ လိုက်သည်မှာ ဆရာထံမှ မည်သည့်အစားအစာမျှ မစားရဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်”

“ကာက။ ။ အမိန့်အရ ထမင်းမစားသော် ရှိစေ။ သို့သော် သင့်မှာ ခရီးပန်းလှသောကြောင့် မောဟိုက်လျက် ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခရီးအားထုတ်မှုဒဏ်ကြောင့် နီရဲလျက်ရှိနေပေသည်။ ဤအတိုင်းပြန်ခဲ့သော် သင့်အသက် သည် ဥဇ္ဇေနီသို့ ပြန်ရောက်ဖို့ပင် မမြင်။ ငါသည် ရောဂါမှန်သမျှတို့ကို ကုသသော သမားတော်ဖြစ်၏။ သင့်အဖို့ အမိန့်တော်အရ ထမင်းအာဟာရကို မစားသည့်တိုင်အောင် ကြဇုသီး တစ်ခြမ်းမျှကိုတော့ ဆေးဝါးအဖြစ် စားသုံးသင့် ပေသည်။ ဤကြဇုသီး တစ်ခြမ်းမျှသည် သင့်အင်အားကို ပြန်လည်ဖြည့်တင်းစေလိမ့်မယ်။ ရော့ ... စားလေလော့”

ထိုအခိုက်သည် ဆရာဇီဝက ထမင်းစားပြီးခိုက်ဖြစ်ရာ ဆေးအိတ်အတွင်းမှ ကြဇုသီးလေးတစ်လုံးကို ထုတ်၍ တစ်ခြမ်းကို ဆရာဇီဝကကိုယ်တိုင် စားသုံးရင်း ကျန်တစ်ခြမ်းကို ကာကသို့ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကာကအဖို့ ခရီးပြင်း အားထုတ်၍လာခဲ့ရသောကြောင့် ဆရာဇီဝက ပြောသည့်အတိုင်း ပင်ပန်းနွမ်းရိလွန်းနေ သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဆရာကိုယ်တိုင် တစ်ပိုင်းစားထားပြီးဖြစ်သော ကြဇုသီးတစ်ခြမ်းကို ဆေးအဖြစ် စားလျှင် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကာ မဝံ့မရဲဖြင့်ပင် ယူ၍ စားလိုက်မိလေတော့သည်။ မိမိကိုပေးသော ကြဇုသီး တစ်ခြမ်းတွင် လက်သည်းကြားမှ ဝမ်းလားဆေး အမှတ်မဲ့ ထည့်လိုက်သည်ကိုကား ကာက မသိရှာပေ။

ထို့ကြောင့် ကြဇုသီးသည် ကာက၏ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မအောင့်နိုင်မဆည်းနိုင် တရကြမ်း ဝမ်းသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ကာကအဖို့ ဆရာဇီဝက၏ ပရိယာယ်ကို သိရလေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ဝမ်းမပြတ်သွားခြင်းဖြင့်သာ နန်းခွေ၍နေတော့သည်။

“ကျွန်တော် သေရတော့မှာလား ဆရာ ... ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်တော့မှာလား”

“မသေပါဘူး ကာကာရယ် ... မသေစေရပါဘူး။ ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ပါဘူး။ သူတစ်ပါး အသက်ကိုသာ ကယ်တဲသူပါ။ မင်းတို့ဘုရင်ကိုလဲ ကယ်ခဲ့တာပဲ။ နို့ပေမယ့် မလွဲသာလို့ ထောပတ်ဆေး တိုက်ခဲ့ရတာကို ရောဂါပျောက်ရဲ့သားနဲ့ မင်းတို့ဘုရင်က ငါ့ကို ရန်သူကြီးလုပ်နေတာ တော်ရော့လား။ မင်းကိုလဲ မရှောင်သာလို့ ပရိယာယ် ဆင်လိုက်ရတာပါ။ ဟောဒီဆေး စားလိုက်ရင် မကြာခင် ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ပျောက်တဲ့အခါ မင်းတို့ ဆင်ကိုယူပြီး ပြန်ပေတော့။ ငါ့နောက်တော့ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ဤနည်းဖြင့် ဆရာဇီဝကအဖို့ အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် စက္ကပဇ္ဇောတမင်းအဖို့ မဆိုးလှပါ။ ရောဂါပျောက်၍ ဆရာကျေးဇူးကို တစ်မိမ့်စိမ့်တွေးမိလာသောအခါ၌ ဆရာဇီဝကအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြု ပူဇော်ရန်အတွက် နောက်တစ်ကြိမ် တမန်လွှတ်၍ စိတ်ရိုး စေတနာရိုးဖြင့် အနူးအညွတ် ဖိတ်ခေါ်သေး၏။ သို့သော် ဆရာဇီဝက မသွားတော့သဖြင့် အဖိုးတစ်သိန်းစီတန်သော သိဝိရာဇ်တိုင်းဖြစ် ကမ္မလာပုဆိုးကြီး နှစ်ထည်ကို ဆရာစား အဖြစ် ကန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာဇီဝကအဖို့ ရတောင့်ရခဲ ထူးကဲကောင်းမွန်လှသော ဤပုဆိုးကြီးများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေးဦးစွာ ဘုရားရှင်အား တစ်ထည်ကို သင်္ကန်းတော်အဖြစ် ကပ်လှူရန် ရည်စူးလိုက်သည်။ ကျန် တစ်ထည်ကို မိမိအဘိုးလည်းဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်အား ပေးဆက်ရန် သတိရသည်။ သတိ ရသည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်ကြီးအား ပေးဆက်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်ကိုမူ ချက်ချင်းမပေးလှူသေးဘဲ မိမိသင်္ကန်းအလှူနှင့် စပ်၍ ဖော်ပြပါအတိုင်း တပည့်သား သံဃာတော်များအား ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ ကပ်လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားဖို့ရှိနေသောကြောင့် အခွင့်အခါကိုစောင့်ရင်း သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

[၃]

အကြောင်းထူးမရှိလျှင် နေ့စဉ်မပျက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်၏ ကိစ္စတော်များအနက် ညဉ့်ဦးပိုင်း တရားမဏ္ဍပ်တွင် တပည့်သား ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့လျှင် ဖြေရှင်းပေးတော်မူခြင်း၊ တရားဟောခြင်းတည်းဟူသော ကိစ္စရပ်သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေသစာရီကြံ့ချီမှု စသော အကြောင်းကြီးငယ် တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ဟု မကြားသိပါဘဲလျက် ညဉ့်ဦးပိုင်း တရားမဏ္ဍပ်သို့ ဘုရားရှင် ယနေ့ ကြွရောက်မလာ၍ အရှင်အာနန္ဒာသို့ သတင်းမေးသောအခါ ဘုရားရှင် အနည်းငယ် မကျန်းမာ ဖြစ်တော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်တွင်ပင် အနားယူလျက်ရှိနေကြောင်းကို ကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်အဿဇိ အမှူးပြုသော မထေရ်ကြီးတို့ဦးဆောင်ကာ ရဟန်းတော်များသည် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်သို့ ပိုင်းရံ၍လာကြသည်။

ညဉ့်သန်း၊ နေ့သန်းမှ အိပ်စက်နားနေတော်မူချိန်ကလေး အနည်းငယ်ကို ချန်ထားကာ တစ်နေ့တစ်နေ့အတွင်း နာရီဗီဇနာမလပ်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဘုရားရှင် အလုပ်လုပ်တော်မူပုံများမှာ တန်ခိုးတော်အရှင် ဘုရားရှင်မို့သာ တော်ပေရော့သည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့်သာဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မအေးစရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

ဘုရားရှင်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အစုအဝေး ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်တရားဟူသည် ဖောက်ပြန်ပျက်ယွင်း တတ်သော သဘာဝအစုမျှသာဖြစ်ပေရာ ဓာတ်လေးပါး မညီညွတ်လွန်းသည့်အခါများတွင် ဖောက်ပြန်မှု၊ မကျန်းမာမှု ဟူသည် အနည်းနှင့်အများ ဆိုက်ရောက်လာရတော့သည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ဘုရားရှင်ဖြစ်စေဦးတော့ ရုပ်နာမ်နှင့် မကင်းနိုင်သေးသော ကာလပတ်လုံး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အသီးအပွင့်ဖြစ်သော မကျန်းမာမှု စသည့် ဖောက်ပြန်သောဒုက္ခကို ခံစားရမြဲသာတည်း။

ဤနည်းဖြင့် ဘုရားရှင်အား တစ်ချိန်သောအခါက ရောဂါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ချိန်ကပ်ရောက်ခဲ့ဖူးရာ ပရိတ်အရံအတား ဆေးဝါးမျိုးစုံဖြင့် ကုသ ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း ဘုရားရှင် ကျန်းမာတော်မမူဟု ကြားသိရသောအခါ တပည့်သံဃာတော်များအဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပိုင်းရံလာကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ထူးထူးထွေထွေ ရောဂါမဟုတ်။ ဝမ်းအချုပ်လွန်သဖြင့် မအီမသာရောဂါမျှ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၍ တပည့်သံဃာတော်များ စိတ်အေးကြရတော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာအား ကျောင်းဒါယကာ သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကအထံသို့ မိမိ မကျန်းမာသည့်အကြောင်း သတင်းပို့ရန် စေလွှတ်တော်မူသည်။

ပုံစံအားဖြင့်ဆိုလျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဝေဒနာသည်ဘုရားရှင်အတွက် ဆရာအပင့်သွားသူ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာအပင့်သွားသူတို့မည်သည် ဝေဒနာ၏ အကြောင်းရပ်ကို ဝေဒနာရှင်ကိုယ်တိုင်ပမာ ပြောပြတတ်သူများ ဖြစ်ဖို့လိုပေရာ ဆရာဇီဝက က အရှင်အာနန္ဒာအား ဘုရားရှင်၏ ဝေဒနာအကြောင်းကို စစ်မေးမြန်း၍ အရှင်အာနန္ဒာက ပြောပြသောအခါ ဆရာဇီဝက က -

“စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရောဂါမဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ချုပ်လွန်သောကြောင့်ဖြစ်သော မအီမသာရောဂါမျှ ဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်မှစ၍ ဘုရားရှင်အား ဝမ်းနူးစေရန်အတွက် ဆီများများရောသော ဆွမ်းကို သုံးရက်ဆက် ကပ်တော်မူပါ။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် တပည့်တော် ဆေးယူ၍ လာခဲ့ပါမည်။ ဤအတွင်းလည်း တပည့်တော် လာရောက်ကြည့်ရှုပါမည်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

mgyoe.com

ဘုရားရှင် မကျန်းမာသည့်အကြောင်း အရှင်အာနန္ဒာ လာရောက်သတင်းပို့သည့်အချိန်ကစ၍ ဆရာဇီဝကအဖို့ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင် မကျန်းမာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ရာသလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ဝမ်းမြောက်သည် မှန်လှပေ၏။ အကြောင်းသော်တစ်မူကား ကျောင်းဒါယကာ သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကအဖို့ မိမိပညာကို ထိရောက်စွာအသုံးပြုမှုတည်းဟူသော အလုပ်တွင် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော မိမိစေတနာစုပုံရာ ပုဂ္ဂိုလ်သို့ အစွမ်းကုန် အသုံးပြုကူညီဖို့ အခွင့်အရေးကို ဖွင့်မပြောသင့်သော်လည်း စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ယခု သော် ကြုံလှာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သာမန်ဓာတ်ချုပ်သော ရောဂါကလေးမျှပင်ဖြစ်စေကာမူ အစွမ်းကုန်ပြုစုနိုင်ရန် မိမိပညာဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်သည်။ ဆင်ခြင်ဟန်ကား ဘုရားရှင်သည် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျှသာမဟုတ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှစွာ သော ရုပ်လက္ခဏာတော်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေရာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပေးသော ဝမ်းနုတ်ဆေးမျှဖြင့် မသင့်လျော်နိုင်။ အသိမ်မွေ့ဆုံးသောနည်းဖြင့် ဝမ်းလျှောစေမှသာ သင့်လျော်ပေမည်။

သို့ဖြစ်ရာ သိမ်မွေ့တင့်တယ်လှစွာသော ကြာပန်းတွင် အနံ့ကို ရှုရှိုက်ရုံမျှဖြင့် ဝမ်းတော်သွားစေနိုင်သည့် အစွမ်းလည်းထက်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှစွာသော ရှုဆေးဖြင့် မွမ်းထုံသည်။ မွမ်းထုံရာ၌ ကြာပန်း သုံးလက်ကို အဆင့် သုံးဆင့် ခွဲခြား၍ ပြုလုပ်ပေး၏။ ယင်းသို့ဖြင့် အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာ ဆိုသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်အား ပူဇော် ကပ်လှူရန် ကြာပန်းလည်းဖြစ်၍ ဆေးလည်းဖြစ်သော ကြာပန်း သုံးလက်သည် အဆင်သင့် ဖြစ်လာပေသည်။

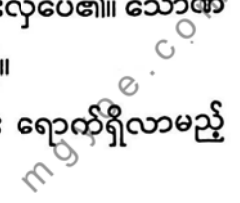
မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဆီဆမ်း ဝမ်းနူးဆွမ်းဖြင့် သုံးရက် ဝမ်းနူးပြီးသော စတုတ္ထနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကြာပန်းသုံးခိုင်ကို ပူဇော်ပစ္စည်းအဖြစ် ကိုင်ဆောင်ကာ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဆရာဇီဝက ရောက်သွားသောအခါ၌ ဂန္ဓကုဋီတွင် ဘုရားရှင်အား အဆင်သင့် ဖူးတွေ့ရ၍ ကြာပန်းသုံးလက်ကို တစ်လက်စီ အလိုက်သင့် ဆက်ကပ်ရင်း ဖြင့် -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ ဤ ပထမကြာပန်းကို သုံးကြိမ် နမ်းရှုတော်မူပါလျှင် ရုန့်ရင်းသော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွားတော်မူပါလိမ့်မည်။ ဤ ဒုတိယကြာပန်းကို နမ်းရှုတော်မူပါလျှင် အလယ်အလတ်ဖြစ်သော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွားတော်မူပါလိမ့်မည်။ ကျန် တတိယကြာပန်းကို နမ်းရှုတော်မူပါလျှင် သိမ်မွေ့သော စမြင်းဒေါသများ ဝမ်းသွား၍ နှမ်းနယ်သမျှ ပျောက်ကင်းကာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ ဆောင်ရွက်တော်မမူဘဲ ကျောင်းတော်မှာပင် နားနားနေနေ အလိုက်သင့် သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူ၍ နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းအတွက် တပည့်တော်၏အိမ်သို့ ကြွရောက် အလှူခံတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင် ကျန်းမာတော်မူလာပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မကျန်းမာစဉ်အတွင်း ရက်အနည်းငယ်မျှ ဘုရားရှင် အဖို့ ဆွမ်းကွမ်း သုံးဆောင်မှုကိစ္စ ချို့တဲ့ခဲ့ရသည်ကို အတိုးချကာ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကောင်းဆွမ်းမွန်ဖြင့် ပြုစု လုပ်ကျွေးလိုသူမှာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က မသွားရောက်ခဲ့ဖူးသော အိမ်သို့ ဘုရားရှင် အတွက် ရည်စူးကာ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူသည်။ ထိုအိမ်သည်ကား သောဏသုဋ္ဌေးသား၏ အိမ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

သောဏသုဋ္ဌေးသား၏ အတိတ်ကံပါရမီ ထူးခြားပုံ၊ အတိတ်ကံ ထူးခြားသလောက် သောဏသုဋ္ဌေးသား၏ ရုပ်ရည်၊ အနေအထိုင်နှင့်တကွ သူ ဆွမ်းအာဟာရ၏ ထူးခြားပုံတို့မှာ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျော်ကြားလှပေ၏။ သောဏ သုဋ္ဌေးသားအား ဘုရားရှင်၏ မင်းသားဘဝ စည်းစိမ်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြောစမှတ်ပြုကြရသည်။

သူဋ္ဌေးသား သောဏသည် နောင်အခါ၌ ဘုရားရှင်သာသနာတော်သို့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်ရှိလာမည့်

တရားအရှင် ပါရမီရှင်လည်းဖြစ်လေရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိအိမ်သို့ မလာစဖူး ယနေ့ ရောက်လာ ဆွမ်းအလှူခံ သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သဒ္ဓါအပြည့်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လောင်းလှူသည်။

ဆွမ်းအလှူရရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ကျောင်းသို့ပြန်ရင် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ -

“တပည့်တော် ကြည်ညိုလိုလှပါသဖြင့် ဤအိမ်တွင်ပင် ကျောင်းအမှတ်ပြု၍ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော် မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဤမွန်မြတ်လှသော ဆွမ်းသည် ငှါအတွက်မဟုတ်ပါ ဒါယကာ သောဏာ ။ ။ မကျန်းမာရာမှ ယနေ့ နာလန်ထတော်မူလာသော ဘုရားရှင်အတွက် ရည်စူး၍ လာရောက်အလှူခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်အဖို့ ဆတက်ထမ်းပိုး သဒ္ဓါတိုးရပါတော့သည်။ အရှင်မြတ် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘိ။ အရှင်မြတ် ဆွမ်းကိစ္စပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အတွက် သီးသန့် လောင်းလှူပါမည်ဘုရား”

ယင်းသို့ဖြင့် သောဏာ၏ဆွမ်းကိုလည်း စား၍ ဘုရားရှင်အတွက်လည်း အလှူခံခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသို့ရောက် သော် သောဏာ၏ ထူးခြားသောဆွမ်းကြောင့် ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသူမှာကား ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် ဖြစ်၏။ ကျောင်း ဒါယကာ ဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားရှင် မကျန်းမာတော်မူသည့်သတင်းကို ယနေ့မှ ကြားသိရသဖြင့် ကြားလျှင်ကြားချင်း ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဆောတလျှင် ရောက်လာခဲ့ရာ ဘုရားရှင် ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်နေပြီကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက် သည်။

သို့ရာတွင် မိမိရောက်ခိုက် ဘုရားရှင်ဘုဉ်းပေးနေသော ဆွမ်းမှာ ဘုရင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ယခင်က မကြုံဖူး အောင် ထူးခြားမွှေးကြိုင်လှသော ဆွမ်းဖြစ်ပေရာ ယင်းဆွမ်းရနံ့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးအဖို့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက် အောင်ပင် ဖြစ်ရသဖြင့် “နတ်ပြည်မှ အလှူခံလာသော နတ်ဆွမ်းဖြစ်ပါသလား ဘုရား” ဟုပင် မေးလျှောက်မိ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်အနီးတွင် ဆွမ်း လုပ်ကျွေးလျက်ရှိနေသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်က -

“နတ်ဆွမ်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နိုင်ငံအတွင်းမှ သောဏာသူဌေးသား၏ ဆွမ်းဖြစ်ပါသည် ဒါယကာကြီး” ဟု မိန့်ကြားသောကြောင့် အံ့အားသင့်ရသည်။

သောဏာ၏ဆွမ်းတွင် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် အာလျ ဖြစ်လျက်ရှိသော ဘုရင်ကြီးဆန္ဒကို သိရသဖြင့် ဘုရားရှင်က ဆွမ်းတစ်ဝက်ကို ခွဲခြားပြီးလျှင် ဘုရင်ကြီး အာသာပြေစေရန် ကျွေးလိုက်ရသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဤဆွမ်းကိစ္စသည် ဤမျှနှင့်မပြီး။ ဤမျှ ထူးခြားသော သောဏာသူဌေးသားကို ဘုရင်ကြီး တွေ့မြင်လိုလှသဖြင့် ရာဇပရိယာယ်ဖြင့် ဆက်လက်စီမံရာမှ သောဏာသူဌေးသားသည် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ ဧတဒဂ်ရှင် သောဏမထေရ် ဖြစ်လာရသည်။

[ထူးခြားသော သောဏာသူဌေးသားနှင့် သူ့ ဆွမ်းအာဟာရအကြောင်းကို ဤစာအုပ်တွင် စောင်းတော်ရှင် ဇာတ်လမ်းဖြင့် ဖော်ပြပြီးခဲ့ပေပြီ။]

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆရာဇီဝက၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ ဘုရားရှင်နှင့် နောက်ပါ သံဃာကြီးအချို့တို့ ဆရာ ဇီဝကအိမ်သို့ ဆွမ်းစား ကြွရောက်လာသောအခါ ဆရာဇီဝက က အိမ်တံခါးဝတွင် မိမိဆေးဝါးကြောင့် လန်းဆတ်

ကြည်လင်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဘုရားရှင်အား ရွန်းရွန်းစားစား ဖူးမြင်ရှုကြည့်ရင်း သပိတ်တော်ကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် “နာလန်ထတော်မူစ အရှင်မြတ်အတွက် သင့်လျော်အောင် စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားသော ဆွမ်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ဆွမ်း ဆက်ကပ်သည်။

ဆွမ်းစားပြီး၍ ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်တွင် ချထားပြီးဖြစ်သော ယခင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် ပုဆိုးကို ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်ရင်း -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ ဤပုဆိုးသည် ဥဇ္ဇေနီပြည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းထံမှ ဆေးကု၍ရခဲ့သော အဖိုး တစ်သိန်းတန် သီဝိရာဇ်ကမ္မလာပုဆိုး ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ကန်းတော်အဖြစ် အလှူခံတော်မူပါဘုရား။ ဤပုဆိုးသင်္ကန်းကို လှူရသော ကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးလှူ ဆွမ်းလှူရသော ကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း အရှင်မြတ် ထံမှ တစ်ခုသောဆုကို တောင်းခံလိုပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဒါယကာ ဇီဝက ။ ။ ဆုဟူသည် ပေးသင့်သော ဆု၊ မပေးသင့်သော ဆု ဟူ၍ ရှိပေသေးသည်။ ဒါယကာဇီဝက တောင်းခံလိုသည့် ဆုဟူသည် ဘုရားရှင်တို့ နှစ်သက်အပ်သော ဆု ဟုတ်ပါ၏လော”

“အပြစ်မရှိ ကောင်းကျိုးများဘိသော ဆုဖြစ်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

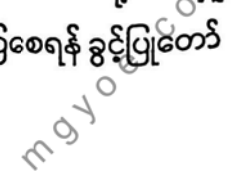
“သို့ဆိုလျှင် ကြားလျှောက်လေလော့”

“အရှင်ဘုရား ။ ။ အရှင်မြတ်၏ တပည့်သား သံဃာတော်တို့မှာ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ ဆောင်ခွင့်ပြုထား၍ သင်္ကန်းအတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းကြရပါသည်။ ပုံသကူသင်္ကန်းသည် မွန်မြတ်သော်လည်း မသိနားမလည်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ အလယ်တွင်မူ အမြင်မလှ အဆင်မလှလည်း ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ သို့ပါ၍ တပည့်သံဃာတို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမှ ကင်းလွတ်မှုအကျိုး၊ လှူဒါန်းသူ ဒါယကာတို့၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်အကျိုး၊ သာသနာတော်၏ တင့်တယ်မှုအကျိုးကို ထောက်ထား၍ ဒါယကာတို့ ပေးလှူအပ်သော သင်္ကန်းကို သုံးဆောင်နိုင်ဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

“ဒါယကာ ဇီဝက ။ ။ ငါဘုရားသည် သာသနာတော်၏ အစတွင် တပည့်သံဃာတို့ ကျိုးနွံကြပါစိမ့်သောငှာ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုသာ သုံးဆောင်ကြရန် ပညတ်ခဲ့သည် မှန်ပေ၏။ ယခုသော် သာသနာတော် အတန်ရင့်ကြာ၍ တပည့်သား သံဃာတို့ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာခဲ့ရာတွင် ပုံသကူသင်္ကန်း ရဖို့ရန်မှာ အခက်အခဲ ပို၍လာသည်ကို ငါဘုရားသည်လည်း သိမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်တို့မည်သည် အကြောင်းပေါ်ပေါက်လာမှသော်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူရှိမှသော် လည်းကောင်း ပညတ် ပြုပြင်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ယခု ဒါယကာ ဇီဝက၏ တောင်းဆိုမှု လျှောက်ထားချက်သည် အခါသင့် အခွင့်တော် သင့်လျော်လှပါပေ၏။ စင်စစ်သော်ကား တပည့်သား သံဃာတို့သည် ငါ၏အဆုံးအမတွင် တစ်နေ့တခြား ရင့်ကျက်လာကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သင်္ကန်းကိစ္စတွင် မြေမှုန့်လိမ်းသော ပုံသကူသင်္ကန်းကို သုံးဆောင် ကြသည်ဖြစ်စေ၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါ သင်္ကန်းတို့ကို သုံးဆောင်သည်ပင်ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုမှတ်မှုတရားဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းသည်သာ ပဓာနဖြစ်တော့သည်။

“သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ဒါယကာဇီဝက၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ ပေးလှူ အပ်သော သင်္ကန်းကို ပိုးဖဲကတ္တီပါပင်ဖြစ်စေ ဝိနည်းတော်အရ တပည့်သားသံဃာတို့ သုံးဆောင်ကြစေရန် ခွင့်ပြုတော် မူလိုက်သည်”

mgv0e.com SAMPLE BOOK

ဤတောင်းဆို လျှောက်ထားချက်၊ ဤခွင့်ပြုတော်မူချက်အရ သဒ္ဒါပီတိ တဖွားဖွားဖြစ်ကြရသဖြင့် ဘုရားရှင် အနီးတွင် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော တပည့်သား သံဃာတော်ကြီးများနှင့်အတူ ဆရာဇီဝကတို့ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ ယနေ့ခေတ် သာသနာတော်အထိပင် စိမ့်ဝင်လျက်ရှိနေတော့သည်ဟု ထင်မှတ်ရပေတော့သည်။

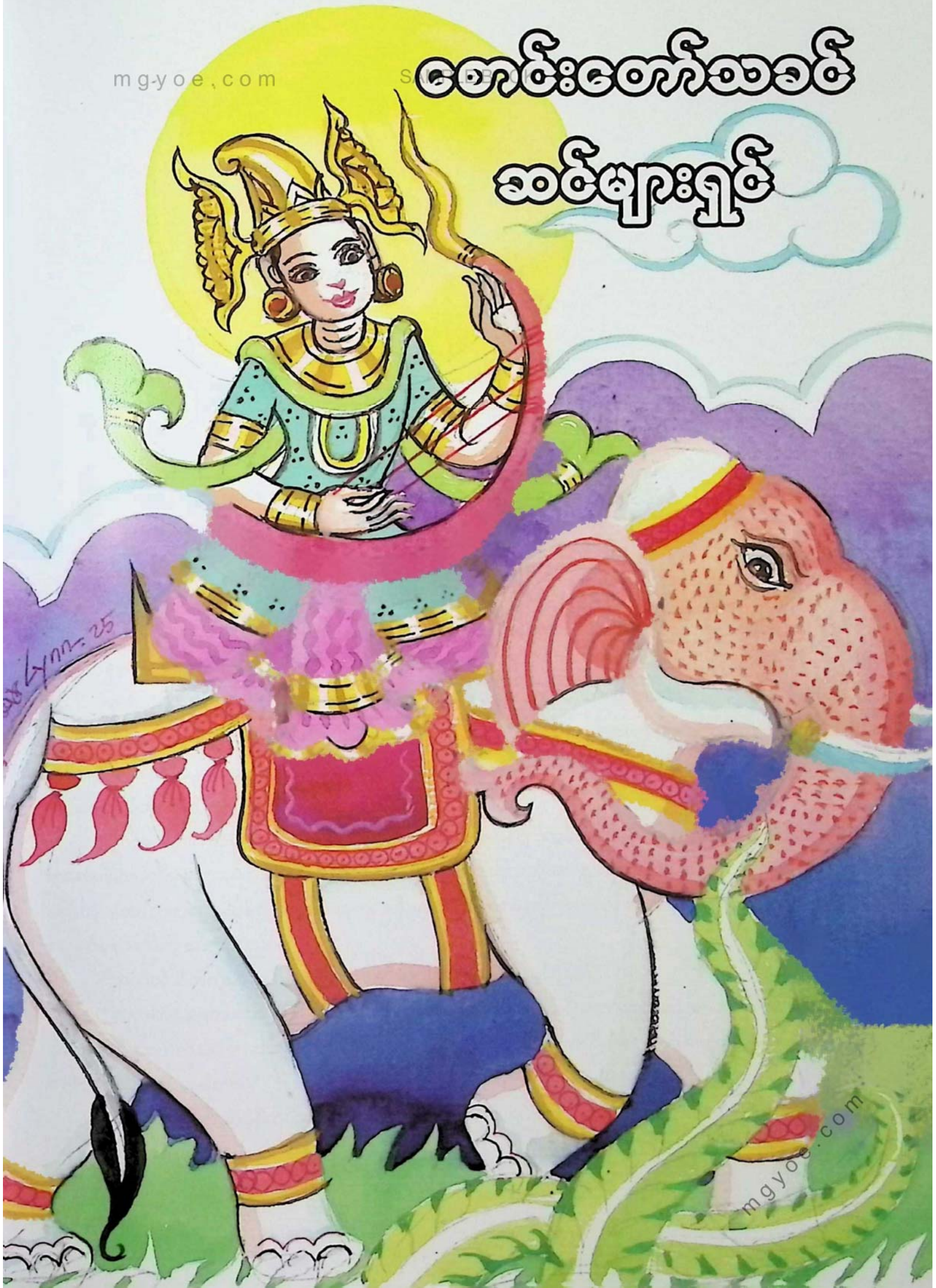

mgyoe.com

တောင်းတော်သခင်

ဆင်များရှင်

စောင်းတော်သခင် ဆင်များရှင်

[၁]

“တောကစားရတာများ တစ်နေ့တခြား ပျင်းလာပြီ အမတ်ကြီး”

“ဘယ်လို အကြောင်းများကြောင့်ပါလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“တောကစားထွက်ရင်း စိတ်က ကောသဒ္ဓိဘုရင်ဆီကိုချည်း ရောက်ရောက်နေတယ်”

သေနာပတိက ပြုံးသည်။ နေ့လယ်က တောကစားရာတွင်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤစကားကိုပင် ပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သက်ရွယ်ကြီးလာသော နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် တောကစားသည့်အလုပ်တွင် ငယ်ရွယ်စဉ်က ထက်သန်ခဲ့သော်လည်း စွန့်လွှတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

သူတို့သုံးဦးသည် ဥဇ္ဇေနီ၏ ဗိသုကာများ ဖြစ်ကြ၏။ စက္ကပဇ္ဇောတဘုရင် ထီးနန်းမစိုးစံမီ ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော လူယုံတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် စက္ကပဇ္ဇောတ၏ ဦးရီးလည်းတော်၍ အစစအရာရာ ဖေးမသွန်သင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သေနာပတိကား တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်စဉ်ကပင် အတူတွဲခဲ့ရသူ ငယ်ပေါင်း မိတ်ရင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် တတွဲတွဲ ရှိနေတတ်ကြသည်။ ဥဇ္ဇေနီ၏ အရေးပါသောကိစ္စများသည် သူတို့သုံးယောက်မှ ဆင်းသက်လာကြသည်သာ များ၏။ ယနေ့လည်း ဘုရင်နှင့် သေနာပတိတို့ တောကစားရာမှပြန်၍ တွေ့ဆုံနေကျ နန်းဆောင်သို့ ဝင်လာကြသောအခါ နန်းရင်းဝန်ကြီး အဆင်သင့် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လို စိတ်ကူးအဆန်းတွေများ ပေါ်နေရပြန်တာလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“တောကစားရတာဟာ အပျော်မွေ့ဆုံး၊ ဝါသနာအပါဆုံးဆိုတာ ဦးရီးတော်ရော၊ သေနာပတိပါ သိကြပြီပဲ။ နို့မေယ့် တကယ်လို့သာ ကောသဒ္ဓိဘုရင်လို ဆင်တွေကို နိုင်နင်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကလောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးတွေးနေမိတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဘယ်လို ဖြစ်လာမှာလဲ”

“အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အနုနည်းကတော့ သူနဲ့ချစ်ကြည်အောင်လုပ်ပြီး သူ့ဆီက ပညာကို တောင်းယူဖို့”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးထင်တယ် ဦးရီးတော် ။ ။ ဥဇ္ဇေနိဟာ ကောသမ္မိကို အောက်မကျိုးနိုင်ဘူး။ ပညာလိုချင်လို့ အောက်ကျိုးတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ပညာကို ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ အကြမ်းနည်းသုံးဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်လို သုံးရမှာပဲ”

“သူ့ပညာလိုရင် သူ့ကို ဖမ်းရမှာပေါ့”

“လက်နက်အင်အား၊ စစ်အင်အားထဲမှာ ဆင်ဟာ အကြီးဆုံး မဟုတ်လား။ ဥတေနမှာ သူမတူတဲ့ ဆင်တပ်ကြီး ရှိနေလို့ နိုင်ငံတကာက ခန့်ညားနေရတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“စစ်အင်အားထဲမှာ ဆင်ဟာ အကြီးဆုံးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ထက်ကြီးမားတဲ့ အင်အား ရှိပါသေးတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာပါလိမ့် ဦးရီးတော်”

“ပရိယာယ်အင်အား၊ ပညာအင်အားပါ”

“ဦးရီးတော်မှာ ဥတေနကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ နည်းပရိယာယ် ရှိနေပြီလား”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ် ။ ။ ကောသမ္မိဘုရင်ဟာ သက်ရှိဆင်တွေကို နိုင်နင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သက်မဲ့ဆင်ကိုတော့ နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လို သက်မဲ့ဆင်လဲ”

“သက်မဲ့ဆင် ဆိုတာ စက်ရုပ်ဆင်ပေါ့။ စက်ရုပ်ဆင်ကို ဥဇ္ဇေနိနဲ့ ကောသမ္မိနယ်စပ် တောထဲတစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်စွာပြုလုပ်ပြီး ဆင်ဖမ်း အင်မတန်ဝါသနာပါတဲ့ ဥတေနကို မြှူခေါ်ယူရပါမယ်။ ပြီးတော့ ဥတေနကို ဥဇ္ဇေနိ အင်အားနဲ့ ဝိုင်းညှပ် ဖမ်းလိုက်ရုံပေါ့”

“ဦးရီးတော်ရဲ့ စကားက သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ။ စက်ရုပ်ဆင် အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“သာမန်အားဖြင့်တော့ စက်ရုပ်ဆင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် နာမည်ကျော် စက္ကောမ ယန္တရား ဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့ တပည့် လက်သမားဆရာကြီးတစ်ဦးဟာ ဗောဓိမင်းရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ဥဇ္ဇေနိမှာ လျှို့ဝှက် စွာ လာရောက်ခိုလှုံနေတာကို ကျွန်တော်မျိုး သိထားပါတယ်။ သေနာပတိကြီးလဲ သိပါတယ်။ အဲဒီ ယန္တရားဆရာကြီး ဟာ စက်ရုပ်ဆင်လောက်ကိုတော့ အလွယ်တကူလုပ်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

“ဦးရီးတော်တို့၊ သေနာပတိတို့က တယ်ပြီး အားကိုးရပါကလား။ အဲဒီယန္တရားဆရာဆိုတာက ကဋ္ဌဝါဟနလို ဂဠုန်ရုပ်အထိများ လုပ်နိုင်မှာလား”

“ဂဠုန်ရုပ်တော့ လုပ်နိုင်မည်ထင်ပါ။ အကြောင်းကတော့ ဆရာတို့မည်သည် ပညာကို အကုန်ပေးရိုး မရှိ၊ ဟတ္ထမုဋ်ဆရာလက်ဆုပ်၊ ဆရာစားဆိုတာ ချန်ထားမြဲပို့ပါ။ သို့သော် ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့ တပည့်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ စက်ရုပ်ဆင်လောက်ကိုတော့ အလွယ်တကူ ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

ဗောဓိနိုင်ငံမှ ဗောဓိမင်း၏ လက်သမားဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနသည် စက်မှုပညာတွင် မြေလျှိုးမိုးပျံသည်အထိ ကျွမ်းကျင်လှသော အနောက်ကျွန်း စက္ကောမ ဆရာကြီးများ၏ ပညာကို ရရှိခဲ့သူဟု ဆိုကြသည်။

ကဏ္ဍဝါဟနသည် သူ့သခင် မင်းအတွက် အံ့ဖွယ် နန်းဆောင်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရာတွင် သဘောထား သေးလှသော ဗောဓိမင်းက အခြားနေရာတွင် အလားတူ အဆောက်အအုံမျိုး မဆောက်လုပ်နိုင်ရန် ကဏ္ဍဝါဟနအား သတ်ပစ်မည်အထိ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုသိသော ကဏ္ဍဝါဟနက ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်နိုင်သော ဂဠုန်စက်ရုပ် ကြီးကို ပြုလုပ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ထွက်ပြေးပြီးနောက် ဟိမဝန္တာနယ်စပ် တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ကဏ္ဍဝါဟနမြို့ တည်ထောင်၍ နေခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းရပ်များသည် မဇ္ဈိမနိုင်ငံအလုံး အံ့ဩမဆုံး သိရှိ၍ ပုံပြင် သဖွယ်ပင် ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းရပ်ဖြစ်သည်။

ဗောဓိမင်းသည် နောင်အခါ၌ ဂေါတမဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ တရားနာရသောကြောင့် ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်း သွားသော်လည်း ဗောဓိမင်း၏အဆက်အနွယ်တို့က ကဏ္ဍဝါဟနနှင့် သူ့အသိုက်အဝန်းတို့အား ဆက်လက်ရန်ပြုလုပ်ပင် ရှိခဲ့ကြသည်။

ကဏ္ဍဝါဟန တောမြို့တွင် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မနေနိုင်သော ကဏ္ဍဝါဟန ဆရာကြီး၏ တပည့်ကြီးတစ်ဦး သည် ဥဇ္ဇေနီတွင် လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက်ခိုလှုံနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဤသည်ကို သိရှိထားသော ဦးရီး တော်အမတ်ကြီးက ဥတေနဘုရင်အား စက်ရုပ်ဆင်ဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် သူ့အကြံအစည်ကို ယခုတင်လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ ... ဦးရီးတော်အမတ်ကြီး၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်နိုင်ငံ၊ ဘယ်ဘုရင်ကိုမှ ရန်မပြုလို ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်နိုင်ငံနဲ့မှ ရန်သူရယ်လို့လဲ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ထိပါးလာရင် သာဝတ္ထိတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အားအားရှိတိုင်း စစ်ခင်း ရန်ရှာနေချင်တဲ့ နိုင်ငံလဲ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် ခု ဆွေးနွေးရင်း ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ကောသဗ္ဗိ ဘုရင်ကို ဖမ်းယူဖို့ အကြံအစည်ကတော့ စစ်ခင်းတာမဟုတ်ပေမယ့် အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ဖြစ်ပေတယ်။

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အနေနဲ့ ဦးရီးတော်နဲ့ သေနာပတိတို့က လိုအပ်သမျှ ဆောင်ရွက်ပါ။ လိုအပ်သမျှ ဘဏ္ဍာတော်ကို သုံးစွဲပါ။ မှာကြားလိုတာတစ်ခုကတော့ ဥတေနကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ သူ့ကို ရန်သူလို သဘောထားဘဲ ဖြစ်နိုင်သမျှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဖမ်းဆီးဖို့ပါပဲ။ အကြောင်းကတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့ ကောသဗ္ဗိကို အကြောင်းမရှိဘဲ ရန်သူမလုပ်ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရွှေလမ်းငွေလမ်းပဲ ဖောက်ချင်တယ်”

“ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပါမည် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဤကိစ္စကို စတင်ဆွေးနွေးကြစဉ်က ဘုရင်မင်းမြတ်ဆန္ဒတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း သာမန်အကြောင်းရပ် အဖြစ်မှ စကားဦးတည်ရာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးရီးတော် ပညာရှိအမတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်ချက် အစီအစဉ်အရ ကြီးမားသော ကိစ္စရပ်ကြီး ဖြစ်လာရာက ယင်းကိစ္စရပ်နှင့်အတူ ဘုရင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတအဖို့ လူယုံများ ကိုပင် ဖွင့်မပြောနိုင်လောက်သော အတွင်းရေး ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။

ယင်းရည်မှန်းချက်သည်ကား အရွယ်ရောက်လာ၍ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အဖို့ သူ့နောင်ရေးကို စဉ်းစား လျက် ရှိနေရပြီဖြစ်သော သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ၏ ကိစ္စ ဖြစ်ပေ၏။

သောအခါ အမှုထမ်းများက သိမ်မွေ့ချိုသာစွာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း နောက်ကြောင်းမလုံသော ဆရာကြီး အဖို့မူ မင်းစိုးရာဇာတို့နှင့် ဆက်စပ်၍လာသောကြောင့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

အမတ်ကြီး၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာချိုသာသော်လည်း ခန့်ညားစွာ ထိုင်လျက်ရှိသော အမတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အမတ်ကြီးနှင့်အတူ ဥဇ္ဇေနီတွင် တန်ခိုးကြီးလှစွာသော သေနာပတိကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ တုန်လှုပ် မိသည်။

“ဆရာကြီးသုကမ္မ ။ ။ ဥဇ္ဇေနီကို ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးနှစ်သုံးမိုး ပြည့်ပါတော့မည်ဘုရား”

“နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အေးချမ်းသာယာသော ဥဇ္ဇေနီ၏အရိပ်ကို ခိုလှုံရသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်ဘုရား”

“ဆရာကြီး သုကမ္မဟာ ကဋ္ဌဝါဟန ယန္တရားဆရာကြီးရဲ့ တပည့်လို့ သိထားပါတယ်။ မှန်ပါရဲ့လား”

မိမိကို ညင်သာစွာ ခေါ်ယူခဲ့၏။ ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆို၏။ မိမိကိုယ်ရေးနှင့်စပ်သော စကားကို ညင်သာစွာပြော၏။ ‘ဆရာကြီး’ ဟု လေးစားစွာခေါ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်တော့မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မှတ်ဆဲမှာပင် မိမိလျှို့ဝှက်ချက် အတွင်း ရေးကို တိုက်ရိုက်မေးလိုက်သောကြောင့် တုန်လှုပ်ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြန်လည် မလျှောက်တင်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွား မိ၏။ ဤတွင် သေနာပတိကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဆရာကြီး သုကမ္မ ။ ။ ကျုပ်တို့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ ဆရာကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းလိုတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ မေးသမျှကို မကြောက်မရွံနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပါ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်ရင် ဆရာကြီးအဖို့ ကျေးဇူးရှိပါလိမ့်မယ်”

“မှန်လှပါ။ ရန်စ မအေးသေးသော ဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနရဲ့ တပည့်မို့ မင်းရေးစိုးခွင်နဲ့ ပတ်သက်လာလို့ ကြောက်ရွံ့မိခြင်းပါ။ လုံခြုံမှုရှိမယ်ဆိုရင် စေခိုင်းသမျှကို ဦးလည်မသုန်ဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ပါဘုရား”

“ဆရာကြီး ကဋ္ဌဝါဟနလို ကောင်းကင်ပျံတဲ့ ဂဠုန်ယာဉ်ပျံစက်ရုပ် ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်လား”

“ဤအထိတော့ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အလွန်ကျိုးနွံခဲ့သော်လည်း ယာဉ်ပျံစက်ရုပ်အတတ်မှာ ဆရာကြီး၏ ဟတ္ထမုဋ် ဆရာလက်ဆုပ်အတတ်ဖြစ်၍ မရခဲ့ပါ”

အမတ်ကြီးက မိမိအသိဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား လျှောက်ခဲ့သောစကား မှန်ကန်နေ၍ ပြုံးသည်။ အမတ်ကြီးက ဆက်၍ -

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ရမှာပဲ။ ဆရာကြီးအဖြေကို ကျေနပ်ပါတယ်။ သို့သော် ယာဉ်ပျံ စက်ရုပ် အတတ်ကို မတတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် မြေပြင်စက်ရုပ် ပညာလောက်ကိုတော့ တတ်မှာပေါ့”

“အမတ်ကြီးတို့ အကြံအစည် မည်သို့ရှိသည်၊ မည်သို့လိုချင်သည်ကို သိရလျှင် လျှောက်ထားနိုင်ပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“အလိုရှိသလို လှုပ်ရှားပြေးလွှားနိုင်တဲ့ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် လိုချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်ရုပ်ရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ စစ်သည်ရဲမက်များကို ထည့်ထားချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား”

“မှန်လှပါ။ အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဘုရား”

“ဥဇ္ဇေနီမှာ ရနိုင်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှ ရစေမည်”

“ဥဇ္ဇေနိမှာပင် ရနိုင်ပါသည်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီ။ အကျဉ်းသားဆိုလို့ ထိတ်လန့် မသွားနဲ့ဦး။ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ဆရာကြီးကို ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ ပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကြီး သားမယားများ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စကို ကျုပ်တို့ တာဝန် ယူမယ်။ တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် လျှို့ဝှက်တည်ဆောက်မယ်။ ဆင်ရုပ်ကြီးဟာ အဝေးကကြည့်ရင် တကယ့်ဆင်နဲ့ တူနေရမယ်။ လိုအပ်သလို လှုပ်ရှား ပြေးသွားနိုင်ရမယ်။ ဆင်ရုပ် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရဲမက် များနိုင်သမျှ များများ ဝင်နေနိုင်အောင် တည်ဆောက်ရမယ်။ ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“လျှောက်တင်ရန် မရှိပါ။ အမိန့်အတိုင်း အားလုံး ပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက် တည်ဆောက်ပေးပါမည်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်အိမ်မှာပဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပေတော့။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပြီးရင် တောထဲကို ရွှေ့ရမယ်”

[၃]

ကုဋ္ဌာဝနတောအုပ်သည် ဥဇ္ဇေနိနိုင်ငံ၊ ကောသမ္ဗီနိုင်ငံတို့နှင့် တြိဂံအရပ်တွင် တည်ရှိ၏။ ဥဇ္ဇေနိကလည်း မပိုင်၊ ကောသမ္ဗီကလည်း မပိုင်။ တောအုပ်မှာ နက်ရှိုင်းကြီးမားလှသည့်ပြင် တစ်စုံတစ်ရာ အသုံးမဝင်လှသောကြောင့် မည်သည့်နိုင်ငံမှလည်း ပိုင်စိုးအောင် မကြိုးစားကြ။ လူတို့မြို့ရွာနှင့် အလှမ်းကွာလှသောကြောင့် တောနေ ရသေ့ ရဟန်းများပင်လျှင် ကုဋ္ဌာဝနကို ရှောင်ရှားကြသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် ကြီးမားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ တည်ရှိနေသည့်ပမာ၊ သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့က တိုက်အိမ် အဆောက်အအုံကြီးများပမာ မြင်နေကြရသောကြောင့် ကုဋ္ဌာဝန (အိမ်ကြီးပမာ တောဝနာ) ဟု ခေါ်သည်။

ယခုတစ်လော၌ ယင်းတောအုပ်အနီးသို့ ရဲဖန်ရဲခါ ရောက်သွားကြသူတို့အဖို့ ဥဇ္ဇေနိမှ လက်နက်ကိုင်စစ်သား များ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ တောအုပ်အနီးသို့ ကပ်လာလျှင် မောင်းထုတ်ခံရသည်။ တောအုပ် အတွင်း၌ ဥဇ္ဇေနိတပ်မတော်က စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည်ဟု တစ်ဆင့်စကား ကြားသိလာကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နဂိုကမှ အသွားအလာနည်းသော ကုဋ္ဌာဝနဆီ ခြေဦးမျှ မသန်းဝံ့ကြတော့ပေ။

ကုဋ္ဌာဝန အလယ်တစ်နေရာ၌ ကြီးမားသော စက်ရုပ်ဆင်ကြီးသည် တစ်နေ့တခြား အကောင်အထည် ပေါ်လာလျက် ရှိနေ၏။ စက်ရုပ်ဆင်ကြီး အကောင်အထည်ပေါ်လာသလောက် သတင်းမျိုးစုံကလည်း ဥဇ္ဇေနိနှင့် ကောသမ္ဗီတို့သို့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်။ ကုဋ္ဌာဝနအတွင်း၌ သရဲတစ္ဆေများ လှုပ်ရှားနေသယောင် ကြီးမားသော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့ကြရသယောင်ယောင် သတင်းများဖြစ်သည်။

မှန်လှပေ၏။ သတင်းဟူသည် အဘယ်မျှ လျှို့ဝှက်ထားစေကာမူ လုံခြုံခဲ့လှသည်။ အမှန်မဟုတ်သည့်တိုင် အောင် အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက် ပျံ့နှံ့တတ်မြဲဖြစ်သည်။

စက်ရုပ်ဆင်ကြီး ရုပ်လုံးမပေါ်မပြီးစီးသေးမီကပင် တပ်ဆင်ထားသော စက်ယန္တရားများဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာ ကြည့်သည်။ စက်ရုပ်ကြီးအတွင်း၌ ယန္တရားဆရာကြီး သုကမ္မ အမှူးပြုသော ရဲမက်ခြောက်ဆယ်အထိ ဝင်ရောက်

ပါဝင်၍ စက်ရုပ်ဆင်ကြီး လှုပ်ရှားသွားလာရေးကို လေ့ကျင့်ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် လှုပ်ရှား သွားလာနေသည်ဟူသော သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကုဋ္ဌာဝနမှ ဥဇ္ဇေနီသို့ စက်ရုပ်ကြီး ပြေးသွားလှုပ်ရှားနိုင်ရန် လမ်းကို မသိမသာ မထင်မရှား ဖောက်လုပ် ထားပြီးဖြစ်သည်။ မကြာမီအတွင်းမှာပင် ဘီလူးတစ်ကောင်ဟူသော သတင်းမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ရပ်စာမျှ ကြီးမား လှသော ဆင်ဖြူကြီးတစ်ကောင် ကုဋ္ဌာဝနတွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းသို့ ပြောင်းလဲလာသည်။

သတင်းသည် ဘုရင်ဥတေနနန်းတော်သို့ မကြာမတင်ပင် ရောက်ရှိ၍လာသည်။ သတင်းယူလာသူကား ကောသမ္ဗိမှ ထင်ရှားသော မုဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အမှန်သော်ကား စဏ္ဍပဇ္ဇောတ၏ စီမံကိန်းစက်ဝိုင်းတွင် ပါဝင် ခဲ့သော ဥဇ္ဇေနီ၏ ပုဆိန်ရိုး အထောက်တော် မုဆိုးကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဥတေနဘုရင်အဖို့ ကောသမ္ဗိဝန်းကျင်တွင် ဆင်ဖမ်းရသည်မှာ ရိုးနေပေပြီ။ ဥဇ္ဇေနီဝန်းကျင်မှ ဆင်မှန်သမျှ သည် ဟတ္ထိကန္တမန္တန်အစွမ်းကြောင့် ဥတေနဘုရင် အလိုရှိသမျှ လက်ဝယ်ရောက်ရှိလာကြသည်။ အကြမ်းဆုံး၊ အစွမ်းဆုံးသော ဆင်ဆိုးကြီးများကို ဖမ်းရ၌ပင် အခက်အခဲဟူ၍ မရှိခဲ့။ သို့ဖြစ်၍ ကြီးမားသောဆင်၊ ထူးခြားသောဆင်၊ အထူး သဖြင့် နိုင်ငံတကာဘုရင်တို့အဖို့ မင်္ဂလာဟူ၍ သတ်မှတ်အပ်သော ဆင်ဖြူများကိုတွေ့၍ သတင်းပို့လာခဲ့လျှင် ပိုသူအား ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးမည်ဟူ၍ပင် ကောသမ္ဗိမုဆိုးလောကသို့ ကြေညာထားသည်။

“မောင်မင်း ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ကုဋ္ဌာဝနမှာပါ ဘုရား”

“သေချာရဲ့လား။ တစ်ဆင့်ကြားတာလား၊ ကိုယ်တိုင်မြင်တာလား”

“တစ်ဆင့်ကြား မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်အမြင် ဖြစ်ကြောင်းပါ။ တောကောင်မရတာကြာလို့ ဒီကနေ့ ကုဋ္ဌာဝနကို စွန့်စားအသွားမှာ ရှေးဦးစွာ ဆင်ချေး စိမ်းစိမ်လတ်လတ်များကို အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ တွေ့ရကြောင်းပါ။ ဆင်ကို ကြောက်ပေမယ့် အရှင်မင်းကြီးကို သတိရလို့ စွန့်စားပြီး ချောင်းမြောင်းစူးစမ်းတဲ့အခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ရပ်မျှ မြင့်မား ကြီးထွားလှတဲ့ ဆင်ကြီးကို ကုဋ္ဌာဝန တစ်နေရာမှာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းပါ။ သည့်ထက်ပိုပြီး ထူးခြား တာကတော့ ...”

မုဆိုး၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ဥတေနဘုရင် စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် “လျှောက်တင်ပါဦး ထူးခြားပုံက” ဟု ဖြတ်၍ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဆင်ဖြူတော်ကြီးဘုရား”

“ကောင်းလှပေပြီ။ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နက်ဖြန်ကို ဆင်ဖမ်းထွက်မည်။ မောင်မင်း၏ လျှောက် တင်ချက် မှန်ကန်ခဲ့သော် ကြီးမားသော ဆုတော်လာဘ်တော်များ ချမည်”

နက်ဖြန်ကိုဆင်ဖမ်းထွက်မည်ဟူသောသတင်းသည်ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင်ဥဇ္ဇေနီသို့ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် ကောသမ္ဗိဘုရင် ရောက်လာသည့်အခါ အနေအထား အသင့်ဖြစ်စေရန် စီစဉ်နိုင်ပေပြီဖြစ်၏။

နောက်တစ်ရက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဥတေနဘုရင်နှင့် ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့သားများသည် ကုဋ္ဌာဝနသို့ ရောက်လာကြ

သောအခါ မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ကုဋ္ဌာဝနတောစပ်၌ မိမိတစ်သက်တာတွင် မိမိငယ်စဉ်က ဝေးခေါင် နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးအတွင်း၌ပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးသော ထူးထူးခြားခြား ကြီးမားခန့်ထည်၍ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူသော ဆင်ဖြူတော်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသောအခါ ဆင်မှန်လျှင် စိုးရွံ့စိတ် အနည်းငယ်မျှမရှိသော ဘုရင်ဥတေနက တစ်ဟုန်ထိုး ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ နောက်တော်ပါးများကလည်း သူတို့ဘုရင်၏ အစွမ်းကို စိတ်ချပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်နှင့်အတူ ဝိုင်းရံ၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဥတေနဘုရင် ဆင်ဖမ်းဟန်ကား လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ စွဲကိုင်၍ အကြမ်းဖက် ဖမ်းဆီးခြင်းမဟုတ်။ အကြမ်းဖက် ဖမ်းဆီးရိုး ထုံးစံမရှိ။ ဟတ္ထိကန္တမန္တန်၊ ဟတ္ထိကန္တစောင်းသံ အစွမ်းဖြင့်သာ လှပစွာ ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

သင်ကြားထားအပ်ပြီးသော ဆင်ယဉ်အပေါ်တွင် ထိုင်၍ စောင်းကိုပိုက်၍ လိုက်သည်။ ဆင်ကြားလောက်သော နေရာသို့ ရောက်လျှင် မန္တန်ကို ရွတ်သီ၍ စောင်းညှို့ကို တီးခတ်သည်။

ဟတ္ထိကန္တစောင်းတွင် စောင်းညှို့ကြိုး သုံးချောင်းမျှသာရှိပေရာ မန္တန်ရွတ်သီရင်း ပထမစောင်းညှို့ကို တီးခတ် လျှင် ဆင်မှန်သမျှ ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးကြရသည်။ ဒုတိယစောင်းညှို့ကို တီးခတ်လျှင် ဆင်မှန်သမျှသည် စောင်း တော်ရှင် ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြစမြဲဖြစ်၍ တတိယစောင်းညှို့ကို တီးခတ်သော် အဘယ်မျှ ရုန်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော ဆင်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ယဉ်ပါးအပ်ပြီးသော ခွေးလိမ္မာသည် သခင်၏အပါး၌ ခစားသကဲ့သို့ စောင်းတော် ရှင် အနီး၌ ပျပ်ဝပ် ငြိမ်သွားကြစမြဲ ဖြစ်၏။

ဆင်များကို ပြေးစေသော ပထမစောင်းညှို့ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ အကြောင်းကား ဟတ္ထိကန္တမန္တန်နှင့် စောင်း သည် ဥတေနဘုရင် ဒုတိယဖခင် အလ္လကပ္ပရသေ့ကြီး တရားအားထုတ်သည့်နေရာတွင် ဆင်များက နှောင့်ယှက်သော ကြောင့် ဆင်များကို မောင်းနှင်ပစ်ရန် အဓိကထား၍ ရရှိခဲ့သော စောင်းနှင့် မန္တန် ဖြစ်ပေ၏။ ဥတေနအဖို့မူကား ဆင်များကို မောင်းနှင်ပစ်ဖို့မလို၊ အသုံးပြုရန်သာလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တောကစားခြင်းသည်ဘုရင်များနှင့်ထိုခေတ်ထိုအခါကအထက်တန်းလွှာယောက်ျားတို့နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ တောကစားရာတွင်လည်း တော၏ဘုရင်ဖြစ်သော ဆင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းရှိလျှင် အပျော်မွေ့ဆုံး အလုပ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တောတွင်မွေး၊ တောတွင်ကြီး၍ ဆင်များကို နိုင်နင်းလျက်ရှိသော ဥတေနအဖို့ကား ဆင်ဖမ်း ရသောအလုပ်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်လျက်ရှိရသည်။ အကြောင်းမှာမူကား ဆင်ဖမ်းရာ၌ လွယ်ကူလှသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခက်ခဲထူးခြားသော ဆင်များကို ရှာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုသော် ကုဋ္ဌာဝနတွင် တွေ့ရသော ဆင်ကြီးမှာ မကြုံဖူးအောင် ကြီးမားသည့်ပြင် နိုင်ငံကျက်သရေကိုဆောင် မည့် ဆင်ဖြူကြီးလည်းဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်ဥတေနအဖို့ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆင်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သည်။

သို့သော် အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာကား ဆင်ဇာတိမှန်လျှင် မိမိ၏ စောင်းညှို့မန္တန်အောက်၌ ဝပ်စင်းရမြဲ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ယခု ဆင်ကြီးမှာကား စောင်းသံကြားနိုင်ပါလျက် မထိမဲ့မြင်သဘောဖြင့် တောအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသည်ကို တွေ့နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြေးရာမှ နောက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ ရန်မူမယောင်လည်း ပြုသည်။ ထိုအခါ ဥတေနအဖို့ မတုန်လှုပ်သော်လည်း နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါလာသော အခြံအရံများအဖို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ဆင်ကြီးက သူ့အနီးသို့ အကပ်မခံ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ထွက်ပြေးတော့မယောင်၊ ပြန်လှန် ရန်မူချင် သယောင် အမူအရာမျိုးစုံကို တွေ့နေရသည်။ ဤဆင်ကြီးကို ဥတေန အလွတ်မခံနိုင်။ သူ့အမိန့်ကို မနာခံ၍ တစ်နည်း တော့လည်း သဘောကျသည်။ အကြောင်းမူကား အမိန့်ကို နာခံသူချည်း မပြတ် တွေ့ကြုံနေရသူအဖို့ ရဲဖန် အမိန့်

မနာခံသူကို တွေ့ရလျှင် နှစ်သက်တတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းမှာလည်း အလွယ်ချည်းသာတွေ့နေရသော ဥတေနအဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းရမည်ကြောင့် ပျော်သယောင် ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်း ငါ့လက်က လွတ်နိုင်အံ့လောဟု မာန်သွင်းကာ အားသွန်၍လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးကို ဆင်ငယ်ဖြင့် လိုက်နေရသည်မှာ အားမလိုအားမရရှိလာသောကြောင့် အတူပါလာသည့် သိန္ဓဝလက်သုံးတော်မြင်းသို့ ပြောင်းလဲ၍စီးသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား နောက်တော်ပါတို့ကို စောင်းငဲ့၍ မကြည့်တော့ဘဲ ဒင်းက ပြေးနိုင်မည်လား၊ ငါက လိုက်နိုင်မည်လားဟု ဒေါမာန်ဝင်လာကာ တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆင်ကြီးကိုကား လိုက်၍မမီခဲ့ပေ။

သို့နှင့် နောက်တော်ပါများနှင့် အုပ်စုကွဲ၍ ဆင်ကြီးနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။ နောက်လိုက်များနှင့် သာမန်ကွဲခြင်းမျှ မဟုတ်၊ မမြင်ရလောက်အောင်ပင် အလှမ်းကွာလာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ပြေးရင်းလိုက်ရင်း ကုဋ္ဌာဝနတောအလွန် ဥဇ္ဇေနိနယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆင်ကြီး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆင်ကြီးသည် မိမိ၏အမိန့်ကို နာခံပြီး အလွယ်တကူ ဖမ်းယူနိုင်ပြီဟု ယူဆကာ ဆင်ကြီး၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီး၏နံပါးမှ တံခါးတစ်ချပ်သည် မျက်လှည့်ပြသကဲ့သို့ ဖြုန်းခနဲ ပွင့်၍သွားကာ ဆင်ဝမ်းဖိုက်အတွင်းမှ ဥဇ္ဇေနိ၏ လက်နက်ကိုင်ရဲမက်များ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဆင်းသက်လာကြသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရသည်။

ဆင်ဝမ်းဖိုက်အတွင်းမှသာ မဟုတ်၊ ထိုအခိုက်တွင် တောတွင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တပ်နှစ်တပ်သည် ဥတေနအား ဝိုင်းညှပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိမိအား စက်ရုပ်ဆင် ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းကြတော့မည်ကို ဘုရင်ဥတေန သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ မိမိနောက်ပါတပ်ကိုလည်း အစအနပင် မမြင်ရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဥတေနက ရှေ့တွင်လွယ်ထားသော စောင်းကို ကျောဘက်သို့ လှည့်ထားလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့် အများဖြစ်သော်လည်း စွမ်းအားရှိသမျှ ခုခံရန်အတွက် ခါးတွင် ချပ်လျပ်ပါသော တောလိုက်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ -

“ဥတေနဘုရင် ။ ။ ငါတို့သည် သင့်ရန်သူ မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းရှိ၍ သင့်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သင် မခုခံလျှင် ငြိမ်းချမ်းစွာဖမ်း၍ ငါတို့ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခေါ်ဆောင်သွားပါမည်”

ဟု ရှေ့ပိုင်းသို့ထွက်လာကာ အောင်မြင်လှသော အသံဖြင့် ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်သော သေနာပတိ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဥတေန၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မှန်လှပေ၏။ စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်သည်။ ကောသမ္မိသည် ဥဇ္ဇေနိ၏ ရန်သူမဟုတ်ပေ။ ရန်သူဖြစ်လောက်ဖို့ရန် အကြောင်း စိုးစဉ်းမျှလည်း မရှိခဲ့ပေ။ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းဖြင့် ချစ်ကြည်၍နေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ စစ်မှူးထံမှ သင့်ရန်သူမဟုတ်ပါဟူသော စကား၊ မခက်ထန်သော အသံတို့သည် ဥတေန၏ဒေါသကို ပြေပျောက်စေ၏။

သို့ရာတွင် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည့်ပြင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ရှိနေသဖြင့် “သင်တို့က ငါတစ်ယောက်တည်းကို ကလိမ်ညာဏ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီးဖမ်းတာဟာ တယ်ပြီး အစွမ်းကောင်းကြတာပေါ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ “ဒါကတော့ တပ်ချင်း ရင်ဆိုင်ရမယ်ထင်လို့ တပ်ကို တွေ့တာပါ” ဟု စစ်မှူးက ပြန်ပြောသည်။

“ဘာအတွက် ငါ့ကိုဖမ်းတာလဲ”

“ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုတော်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါ”

“ကောင်းပြီ၊ သင်တို့ဆန္ဒအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာလိုက်ခဲ့ပါမည်။ သို့သော် ငါ့ကို အန္တရာယ်ပြုခဲ့လျှင် ကောသမ္မိက ဥဇ္ဇေနီကို မှုန်မှုန်ညက်ညက် ခြေပစ်လိမ့်မည်”

“ဒါက နောက်ကိစ္စပါ ဘုရင်ဥတေန ... ယခု ငြိမ်းချမ်းစွာ လိုက်ပါလျှင် ဝမ်းမြောက်ရပါမည်”

ထို့နောက် စစ်သည်တော်နှစ်ဦးက ဘုရင်ဥတေနအနီးသို့ တိုးလာကာ ကတ္တီပါကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်သောအခါ ဥတေနက -

“ဘယ်လိုလဲ စစ်မှူးကြီး ... ငြိမ်းချမ်းစွာ ခေါ်ဆောင်မယ်လဲဆိုတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းကို သင်တို့ တစ်တပ်လုံး ဝိုင်းရံလိုလဲ ထားတယ်။ ဒါလောက်ပဲ အကြောက်ကြီးရသလား”

“သည်းခံပါ ဘုရင်ဥတေန ... တပ်က တခြားတစ်နေရာက ပြန်ကြမှာပါ။ သင်နှင့်အတူ ငါတို့နှစ်ဦးတည်း လိုက်ပါပါ့မယ်။ နန်းတော်ထဲရောက်သည်အထိသာ ချည်ပါ့မယ်။ ဘေးကလူတွေ မမြင်အောင် သင့်ကိုယ်မှာ ကတ္တီပါ လွှမ်းခြုံထားပါ့မယ်”

ဘုရင်ဥတေန ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ မြင်ပေါ်သို့တက်စေ၍ ကတ္တီပါကြိုးဖြင့် လက်ပြန်ချည်သည်။ ကတ္တီပါ ခြုံထည်ကို လွှမ်းပေးသည်။ စစ်မှူးနှစ်ယောက်က ဥတေန၏ဝဲယာသို့ မြင်းဖြင့် ဝိုင်းညှပ် ရပ်တည်လိုက်ကြသည်။ ယန္တရား ဆင်ရုပ်ကြီးသည် လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် တကယ့်ဆင်ကြီးကဲ့သို့ ကုဋ္ဌာဝနဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားသည်ကို ဥတေန အံ့ဩစွာကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်းရံထားသော စစ်သည်တော်များသည် အမိန့်ပေးသံ၊ လှုပ်ရှား သံများ ကြားရပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စစ်မှူးနှစ်ဦး ဝိုင်းရံထားသော ဘုရင်ဥတေနတို့သည် ဥဇ္ဇေနီကို ကွေ့ပတ်၍ ထွက်ခွာလာကြပြီးနောက် မလွယ် တံခါးဖြစ်ဟန်ရှိသော တံခါးမှ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်။ နန်းတော်ဝင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ဥတေနအား ကျယ်ဝန်း သော အခန်းတစ်ခုတွင် ကြိုးကိုဖြေ၍ ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။

ပရိယာယ် စက်ကွင်းဝယ်

[၁]

အဘယ်မျှ လျှို့ဝှက်ထားစေကာမူ ကောသမ္မိဘုရင်အား ငါတို့တပ်မတော်က ဖမ်းမိလာသည်ဟူသော သတင်းသည် ဥဇ္ဇေနီနိုင်ငံအလုံး လွှမ်းမိုး ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကား မပြောဝံ့ကြ။ အကြောင်းကား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်မသိ၊ လျှို့ဝှက်သတင်းကြီးဖြစ်နေ၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်သာ ပြောဝံ့ကြရသည်။ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေး ကျယ်ပါဘိ။

တစ်နိုင်ငံလုံးကို တိုက်ခိုက်ယူရသည်မဟုတ်ဘဲနှင့် ဘုရင်တစ်ပါးအား ဖမ်းဆီးရမိခြင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်ခေါင့် ဖြစ်ခဲ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် ကောသမ္မိနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း စိုးစဉ်းမျှ မကြားခဲ့ကြရ။ ဥဇ္ဇေနီတပ်မတော်၏ လှုပ်ရှားမှုဟူ၍လည်း ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ခဲ့ကြရ။ သို့ပါလျက် ကောသမ္မိဘုရင်အား အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းမိလာ သည်ဟူသော သတင်းမှာ တောမီးပမာ ဥဇ္ဇေနီတစ်ခွင်လုံးသို့ လှိုက်၍ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။

ကောသမ္မိဟူသည် သာမန် တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကလေး မဟုတ်၊ ဥဇ္ဇေနီအလားတူ အင်အားကြီး လက်နက် နိုင်ငံကြီးဖြစ်သည်။ သာမန် လက်နက်နိုင်ငံမျှပင် မဟုတ်၊ နိုင်ငံတိုင်းအတွက် အရေးပါဆုံးလက်နက်ဖြစ်သော ဆင်များ ပိုင်ရှင် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဆင်များကို သာမန်ပိုင်ရုံမျှမဟုတ်၊ တောအတွင်း တောင်အတွင်း ရှိသမျှ ဆင်အားလုံးကို အလိုရှိလျှင် ရှိသလောက် ရယူနိုင်သော ဟတ္ထိကန္တ မန္တရားပိုင်ရှင်၊ ဟတ္ထိကန္တ စောင်းတော်ပိုင်ရှင် ဘုရင်၏ နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ဤနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းလာသည်ဟူသော သတင်းမှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိသော်လည်း သတင်းမူကား တစ်နိုင်ငံလုံး လှိုက်၍ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ဖမ်းမိသည်ဟူသော သတင်းနှင့်အတူ ဖမ်းမိလာသော ကောသမ္မိဘုရင်၏ ရုပ်ရည်ပုံစံသတင်းသည်လည်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ အချို့က ဘီလူးကြီးသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့် ကြောက်ဖွယ်လူကြီးဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က မန္တရားပိုင်ရှင် ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့် ရသေ့ရဟန်းလို အဝတ်အဆင်နှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့၊ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းနှင့် သူ့မန္တရားစောင်းကို မပြတ်လွယ်ထား သော ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ဘုရင်ချောကလေးဟု ပြောကြသည်။

ကောသမ္မိပြည်ရှင် ဘုရင်ဥတေန၏ သတင်းများသည် ရှေးမဆွကပင် အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိခင် ဝမ်းတွင်း ပဋိသန္ဓေရှိစဉ်ကပင် သူ့မိခင်ကို ငှက်ဆင်ချီ၍သွားခြင်း၊ တောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကြီးပြင်း၍

လာရခြင်း၊ သူ့ ဒုတိယဖခင် ရသေ့ကြီးထံမှ ဆင်နိုင်သော ဟတ္ထိကန္တ မန္တရားနှင့် ထူးဆန်းသောစောင်းကို ရရှိခြင်း၊ ကောသမ္ဘိသို့ ဆင်တပ်ဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း စသော ဥတေနဘုရင်၏ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် သတင်းများမှာ ဝန်းကျင်နိုင်ငံများသို့ရှေးမဆွကပင် ပုံပြင်သဖွယ် ပျံ့နှံ့နေသကဲ့သို့သူ့ကို ယခု ဖမ်းဆီးလာသည်ဆိုသောအခါတွင်လည်း ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်နှင့် မယုံရခက် ယုံရခက် သတင်းများ ဖြစ်နေပေသည်။

ဥက္ကာဋေယျ ကောလာဟလ သတင်းဟူသည် တစ်ဝက်မှန် တစ်ဝက်မှားဟု ဆိုတတ်ကြသော်လည်း ဘုရင် ဥတေန၏ ယခင်သတင်းများမှာ မှန်သကဲ့သို့ ဖမ်းမိလာသည်ဟူသော ယခုသတင်းမှာလည်း မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ကောသမ္ဘိဘုရင်အား ဖမ်းဆီးရန် စီစဉ်ခြင်းနှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းတို့မှာ ဥဇ္ဇေနီ၏ စဏ္ဍာပဇ္ဇောတ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးစီးသော ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ဖြစ်၍ သတင်းမှာ ပွင့်လင်း၍မလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်နက်နိုင်ငံကြီးရှင်၊ မန္တရားတန်ခိုးရှင် ဘုရင်အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းဟူသော ကိစ္စမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသင့်သော ကိစ္စကြီးဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ပြုလုပ်နေရပါသနည်း ဟူသည်မှာကား ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီး၏ အသိရခက်သော သဘောထားပင် ဖြစ်ပေမည်။

[၂]

မိမိအဖို့ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စမှာ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီးသည် မိမိအား ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ဝင့်ကြွားစွာတွေ့ဆုံ၍ အရှက်ကွဲရတော့မည်ဟု ဥတေနဘုရင် ထင်ခဲ့မိ၏။ ယခု တွေ့ဆုံရသောအခါ မိမိထင်ခဲ့သလို မဟုတ်။ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီး ဝန်းကျင်တွင် သုံးယောက်တည်းသာ ခြံရံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ အမတ်ကြီးဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ဦးမှာ တပ်မတော်ဝန်ထမ်း စစ်မှူးများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးမှာ မိမိအား ဦးဆောင်ဖမ်းဆီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဘုရင့်အတွင်းသား လူယုံများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

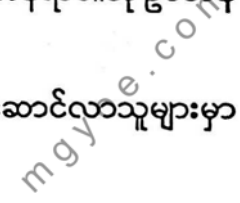
ထိုအခါကျမှ နေ့လယ်ပိုင်းက မိမိကြုံတွေ့ခဲ့သော အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိ၏။

ဥဇ္ဇေနီစစ်ကြောင်းအတွင်းသို့ မြင်းဖြင့် ကျွံ၍ဝင်ခဲ့သော မိမိကို ဝဲယာ ညှပ်၍ဖမ်းသည်။ အဘယ်မျှ အင်အား ရှိစေကာမူ တစ်ယောက်နှင့် အများဖြစ်၍ မတတ်သာခဲ့ပေ။ မခံချင်စိတ်ကြောင့် မိမိတပ်မှခွာကာ ကျွံ၍ဝင်ခဲ့မိသော မိမိအမှား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥဇ္ဇေနီတပ်မတော်သားများသည် မိမိအား ဖမ်းဆီးရာ၌ တတ်နိုင်သမျှ မိမိအား မနာ မကျင် အထိအခိုက်မရှိစေရန် ပြုမူကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ မိမိထံမှ လက်နက်ကို သိမ်းယူသော်လည်း စောင်းကို မူကား မိမိက တားမြစ်သောအခါ မသိမ်းယူဘဲ အလွယ်တကူပင် ခွင့်ပြုထားခဲ့သည်။

မိမိအား ဖမ်းဆီး၍ နန်းတော်ဝင်းသို့ သွင်းခဲ့ရာ၌ မိမိကို ကမ္မလာဖြင့် လွှမ်းခြုံကာ မြင်းစီးလျက်နှင့်ပင် သူတို့နှင့်အတူ ရောနှောကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မိမိအား သူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းဖြင့် ကိုယ်ရောင်ပျောက်စေလိုဟန် ရှိ၏။ အစောင့်များ ကျဉ်းကျပ်သော်လည်း နန်းတော်အချုပ်ခန်းတွင် မတုပ်မနှောင်ဘဲ လွတ်လပ်စွာထားသည်။

ယခုလည်း ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံသည့်အချိန်မှာ နေ့လယ်ပိုင်း မဟုတ်။ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ညီလာခံ မဟုတ်။ သီးသန့်တွေ့ဆုံသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ဧကန္တ မိမိအပေါ်၌ သဘောထား တစ်စုံတစ်ရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု ဥတေန ဘုရင် တွေးသည်။

ဥတေနအား လူရောင်မကွဲတကွဲ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်တွင် ဥဇ္ဇေနီ ဘုရင့်ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသူများမှာ

အဆင့်မြင့် တပ်မတော်သား ခြောက်ဦးဖြစ်၏။ ဥတေန၏ လက်များကို ကတ္တီပါကြိုးဖြင့် နောက်ပြန်ချည်သည်။ သို့ရာတွင် ခိုင်ရုံမျှသာဖြစ်၍ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မရှိ။ ထို့နောက် နန်းတော်ဆောင် ရိပ်များမှ ဖြတ်သန်း၍ ဘုရင့် ခန်းမဆောင်သို့ သွင်းသည်။ လေးယောက်သည် အောက်တွင်နေခဲ့၍ နှစ်ယောက်က တံခါးဝမှ အတွင်းသို့ သွင်းလိုက် သောအခါ မီးရောင်များအောက်တွင် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် ဖော်ပြပါ သုံးဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘုရင်နှင့် သုံးဦးစလုံးက ဥတေနသို့ ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အရပ် အမောင်းကောင်း၍ ကျောက်တိုင်ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းသော ဥတေနဘုရင်သည် ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကား ကားထားကာ တံခါးပေါက်ဝတွင် မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ မီးရောင်သည် သာမန်အချိန်မျိုးတွင် ဘုရင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စွပ်ဆင်အပ်သော ဥတေန၏ မကိုဋ်ငယ်သို့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားစေလျက်ရှိ၏။

လက်ပြန်ကြိုး ချည်ထားသဖြင့် နောက်သို့ပစ်လျက်ရှိသည့် ရှည်လျားပြည့်ဖြိုးသော လက်ရုံးနှစ်ဖက်သည် တစ်ဖက်တစ်ချက် ကြွတက်လျက်ရှိ၏။ မိုးမောက် ပွင့်ကားလျက်ရှိသော ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လွယ်ထားသော ကတ္တီပါ စောင်းကြိုးက ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်။

ဥတေန၏ နုပျိုသောမျက်နှာတွင် ရွံ့ကြောက်သည့်အသွင် မရှိ။ ဖြောင့်တန်းသော နှာတံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာသို့စူးစိုက်ကာ မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ထားသည်။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်း သို့ ဝင်လာသည့်အခိုက်ကပင် ဥတေနက ဥဇ္ဇေနီဘုရင်နှင့် အားလုံး၏ အသွင်အပြင်များကို အကဲခတ်လိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

စက္ကပဇ္ဇောတ ဘုရင်သည် စရိုက်ကြမ်းသကဲ့သို့ သဘောထားလည်း ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ကြားခဲ့ရဖူး၏။ သွင်ပြင် ဟန်ပန်ကို တွေ့ရသည်မှာ ဟုတ်ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိအား ယခု တွေ့ဆုံရာ၌မူ သိမ်မွေ့သယောင် ရှိသည်။ မျက်နှာသည် ခန့်ထည်သော်လည်း ပြုံးနေသယောင် ရှိသည်။

ထိုအခိုက် ဘုရင်က သူ့သေနာပတိသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သောအခါ သေနာပတိက ဥတေန၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရပ်လျက်ရှိသော သူ့ရဲဘော်များကို “ကြိုးဖြုတ်လိုက်ကြဟေ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်ကို အံ့ဩစွာ ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဖြုတ်ရမလို၊ မဖြုတ်ရမလို တို့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်လျက် ရှိနေကြသည်ကို နောက် ထပ် “ကြိုးဖြုတ်လိုက်” ဟူသော ခပ်တင်းတင်းအမိန့်နှင့်အတူ “ဖြုတ်ပြီးရင် မင်းတို့ အပြင်က သွားစောင့်နေကြ” ဟူသော အမိန့်ကိုလည်း ဆက်၍ပေးလိုက်သောအခါ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဥတေန၏ ကြိုးများကို ဖြုတ်၍ ထွက်သွားကြသည်။ တံခါးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ ပိတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ဘုရင့်ရှေ့တော်၌ အင်အား ကောင်းသော ရန်သူတစ်ယောက်အား ခြေလွတ်လက်လွတ် အနေခိုင်းလိုက်သည်မှာ ရဲဘော်များအဖို့ ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားကြဖို့ ရှိသည်။ ဥတေနကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်မိ၏။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဥတေနသို့ စ၍ စကားပြော၏။

- “ဘုရင်ဥတေန ... အတော်စိတ်ဆင်းရဲနေသလား”
- “သူတစ်ပါးလက်မှာ အဖမ်းတောင်ခံနေရမှတော့ စိတ်ဆင်းရဲတာ၊ လူဆင်းရဲတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”
- “ခဏပါ၊ ကြာကြာမထားပါဘူး”
- “ကြာကြာတွေ၊ နှေးနှေးတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ သတ်မှာဖြင့်လဲ မြန်မြန်သတ်လိုက်ကြပေါ့”
- “ဥတေနကို သတ်ဖို့ ဖမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“မသတ်ဘဲနဲ့ အပျော်ဖမ်းတာတဲ့လား”

“ဟုတ်ပေတာပေါ့။ ဘုရင်ဥတေနက ဆင်တွေကို အပျော်ဖမ်းတယ်။ ငါတို့က ဥတေနကို အပျော်ဖမ်းတယ်”
ထိုစကားကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်သောအခါ အမတ်ကြီးနှင့် သေနာပတိတို့က မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒါကတော့ သက်သက်လိမ်တာပဲ။ တကယ့်ဆင်သာဆိုရင် ကျုပ်လက်က မလွတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ ဥတေနဘုရင် ... လိမ်တယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲသား စကားပါ။ မင်းစကားဆိုရင် ရာဇပရိယာယ်လို့ ခေါ်သဗျ”

“နိုင်တော့ ပြောနိုင်တာပေါ့လေ”

“ကဲ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ အလုပ်စကား ပြောကြရအောင် ... ပထမဆုံးပြောချင်တာက ဥတေနဘုရင် ဟာ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် နန်းတော်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားမယ်။ ထိုက်တန်တဲ့ အဆောင် အယောင်ကိုလဲ ပေးထားမယ်”

“ကျုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားဖမ်းပြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အချိန်ဆွဲထားကြမှာလဲ။ သတ်ရင်လဲ သတ်၊ မသတ်ရင်လဲ လွှတ်”

“အကြောင်းရှိလို့ ဖမ်းသပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအကြောင်းကတော့ ဘုရင်ဥတေနရဲ့ ဟတ္ထိကန္တ မန္တန်ကို လိုချင်လို့ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဘုရင်ဥတေနအဖို့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပြန်လွယ်ထားသော စောင်းကိုပင် စမ်းသပ် လိုက်မိသည်။ ဤမန္တန်နှင့် ဤစောင်းသည် မိမိ၏ အသက်သွေးခဲပမာ ဖြစ်၏။ ယခု မန္တန်ကို တောင်းဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မန္တန်တွင်ပဲလား။ မန္တန်အပြင် ဘာကိုမျှ တိုး၍ မတောင်းဆိုဘူးလား။ သေချာစွာ သိလိုသည်။

ထို့ကြောင့် “မန္တန်ကိုလား” ဟု မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟတ္ထိကန္တ မန္တန်ကို လိုချင်တယ်”

“မပေးရင်ကော”

“မပေးရင် ထိုက်တန်တဲ့ဒဏ် သင့်မှာပဲ။ ထိုက်တန်တဲ့ဒဏ် ဆိုတာကတော့ ...”

ဥတေန ဆိုင်း၍ စဉ်းစားနေဟန်ပြုသည်။ ဥဇ္ဇေနီဘုရင်သည် မိမိထံမှ မပြည့်မစုံသော သတင်းကိုသာ ကြားသိ ထားဟန်ရှိသည်။ မန္တန်ကိုသာ တောင်းဆိုသည်။ စောင်းကို မတောင်းဆိုပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် မန္တန်သည် စောင်းနှင့် တွဲဖက်ပြီးမှ အသုံးပြုရသည်။ မန္တန်ကိုရွတ်ဆိုရင်း လိုအပ်သော စောင်းညှို့များကို တီးခတ်မှသာ ဆင်များကို လိုအပ် သလို အောင်နိုင်သည်။ စောင်း မပါဘဲ မန္တန်ချည်း အောင်နိုင်ဖို့မရှိ။ ဤသို့ အပြည့်အစုံ သိထားဟန်မတူ။ မန္တန်ကိုရလျှင် ဆင်များကို အောင်နိုင်ပြီဟု ထင်ဟန်ရှိသည်။ ဤအချက်သည် မိမိအဖို့ ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ပြုလုပ်ရန်လိုသည်။

ဥတေန စဉ်းစားနေခိုက် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်က သိမ်မွေ့သယောင်၊ ခက်ထန်သယောင် လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဘုရင်ဥတေန ... ကျုပ်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မရှာလိုဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံကိုမှလဲ နယ်မချဲ့လိုပါဘူး။ ကောသလတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အားအားရှိတိုင်း တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေတဲ့ နိုင်ငံလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ်ပဲ လုံလုံခြုံခြုံ နေချင်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဘုရင်ဥတေနရဲ့ ပညာကိုတော့ လိုချင်တယ်။ ဘုရင်ဥတေနလိုပဲ ဆင်များနဲ့ တောကစား ချင်တယ်။

“မန္တန်ကိုပေးဖို့ ဥတေနဘုရင်အဖို့ အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးဟာ မန္တန်ပိုင်ရှင်များ

ဖြစ်လာကြရင် ဥဇ္ဇေနီနဲ့ ကောသမ္မိဟာ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖွင့်ကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီရည်မှန်းချက်ကြောင့် သင့်ကို ဖမ်းဆီးတဲ့ကိစ္စမှာ တတ်နိုင်သမျှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဟတ္ထိကန္တ မန္တန်ကို ပေးမှာလား”

“ဘုရင်ကြီးရဲ့ သဘောထားကို နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ မန္တန်ပေးဖို့ ကျုပ်ဘက်ကတော့ တာဝန်မကြီးပါဘူး။ သို့ရာ တွင် ဘုရင်ကြီးဘက်မှာတော့ မန္တန်ကိုယူဖို့ရန် အခက်အခဲ ရှိပေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုအခက်အခဲလဲ”

“ပညာသင်ကြားမှုဆိုတာ ဘယ့်လောက် ကြီးမြင့်သူပင်ဖြစ်စေ သင်ကြားပေးသူက ဆရာ၊ ခံယူသူက တပည့် ပါပဲ။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်ဆီက ပညာကို အလိုရှိရင် ကျုပ်ကို ရှိခိုးပြီးမှ သင်ယူနိုင်သူဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီး၏ ဟင်းခနဲ ညည်းညူသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ အမတ်ကြီး သေနာပတိတို့နှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အတန်ကြာမှ ဥတေနဆီသို့ ဦးခေါင်းမော့လာကာ -

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သင့်ထံမှာ ရှိခိုးသင်ယူဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။ သို့သော် ကျုပ်ကိုယ်စား ရှိခိုး သင်ယူမည့်သူ ဆိုရင်ကော ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား”

“မည်သူ့ကိုမဆို ရှိခိုးသင်ယူလျှင် သင်ကြားပေးပါမည်”

“ကောင်းပြီ၊ စီစဉ်ပေးပါမည်။ ယခုဆိုလျှင် သင့်အပေါ်၌ ကျုပ်တို့သဘောထားကို နားလည်လောက်ပေပြီ။ သင့်ကို ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ် မထားလိုပါ။ ထွက်မပြေးဘူးလို့ သင် ကတိပြုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားမည်ဟု ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်လျှင်လည်း လွတ်နိုင်ဖို့ မရှိပါ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကတိပေးမည်လား”

“ကတိပေးပါသည်။ သို့သော် မေးရန်တစ်ချက် ကျန်ရှိနေသေးသည်။ မန္တန်သင်ကြားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်မည်လား”

“လွှတ်ပါမည်။ သာမန်လွှတ်ရုံမဟုတ်၊ သင့်နိုင်ငံ နယ်ပယ်ထိ အရောက် ထိုက်တန်သော အခမ်းအနားဖြင့် ပို့ဆောင်ပါမည်”

[၃]

ဥဇ္ဇေနီဘုရင်ကြီးသည် ဥတေနနှင့်တွေ့ဆုံရာ အဆောင်မှ နန်းတော်သို့ရောက်လာသောအခါ ပွဲတော်ဆောင်တွင် ပွဲတော်အုပ်များ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီကို တွေ့ရသည်။ ပွဲတော်ဆောင်သို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးအား အခန်းဝမှ လက်ကိုဆွဲကာ သမီးတော်က ဆီးကြိုသည်။ ဝါသုလဒတ္တာတည်း။

“ခမည်းတော်ကို တွေ့ချင်လို့ ဥယျာဉ်က ပြန်လာကတည်းက တစ်ညနေလုံး သမီးလိုက်ရှာနေတာ အဝတ် တောင် မလဲရသေးဘူး။ ခမည်းတော် ပွဲတော် မတည်ရသေးဘူးဆိုလို့ ပွဲတော်ဆောင်က လာစောင့်နေတာ”

ဘုရင်ကြီးက ဝါသုလဒတ္တာ၏ နဖူးပြင်ကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ပွဲတော်အုပ်များဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဝါသုလဒတ္တာက သူ့ဖခင်ကို လက်တွဲရင်း လိုက်ပါလာသည်။ မင်းယောက်ျားလေးယောင်ယောင် ဥယျာဉ်ထွက် အဝတ်အဆင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှနေသော သမီးကို ဘုရင်ကြီးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။

“ဥယျာဉ်မှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“မတန်ပါဘူး၊ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရခဲ့ဘူး”

ဘုရင်ကြီးက ပြုံးရင်း “သမီးကိုယ်တိုင် ပွဲတော်ဆက်မလို့ ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ ... ဆက်မှာပေါ့။ ပွဲတော်ဆက်ရင်း ခမည်းတော်ကို မေးစရာတွေ ရှိနေတယ်”

“ခမည်းတော်လဲ သမီးတော်နဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ အခေါ်ခိုင်းမလို့။ ဒီလိုဆိုရင် ခမည်းတော်နဲ့ သမီးနဲ့ ပွဲတော် တည်ရင်း စကားပြောကြရအောင်”

“စကားနှင့်အတူ ဘုရင်ကြီးက အနီးတွင် ခစားဝိုင်းရံလျက်ရှိကြသော မိဖုရားများ၊ အခြေအရံများကို လက်ဟန် ပြလိုက်သောအခါ အားလုံးပင် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ ဘုရင်ကြီးက -

“ဆိုပါဦး၊ သမီးက ဘာတွေကြားလို့ ဘာတွေများ မေးစရာရှိလို့လဲ”

“ကောသမ္ဘိဘုရင်ကို ခမည်းတော်တို့ ဖမ်းမိလာတယ်ဆို ...”

“ဒါ လျှို့ဝှက်ကိစ္စပဲ။ သမီး ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“သတင်းဆိုတာ လျှို့ဝှက်လေ လူသိလေပဲ။ တစ်နန်းတော်လုံး တိုးတိုးတိတ်တိတ် လူတိုင်းပြောနေကြတယ်။ သမီး ဝမ်းသာချင်လို့ မေးတာပါ”

“မှန်ပါတယ်”

“သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကောသမ္ဘိဘုရင်က လူစွမ်းကောင်းဆိုပဲ။ လူမပြောနဲ့ ဆင်တွေကတောင် သူ့ကို ကြောက်ရသတဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကိုတောင် ဖမ်းလာတယ်ဆိုတော့ ခမည်းတော်တို့ သိပ်တော်တာပေါ့။ အခု သတ်ပစ်လိုက် ပြီလား။ သတ်မှာလား”

“မသတ်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ပြီးတော့ အဲဒီဘုရင်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူချောလူလှကလေးဆို ...”

ဟု မပွင့်တပွင့် မရဲတရဲ မေးလိုက်ရင်း ဆက်၍ -

“သတင်းတွေက အဲဒီဘုရင်ဟာ ခမည်းတော်လိုပဲ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ ကြောက်စရာ လူ့ဘီလူးကြီး လို့လဲ ပြောကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့ လူချောလူလှကလေးလို့လဲ ပြောကြတယ်။ ကွဲကွဲ ပြားပြား သိချင်လို့ပါ”

ဝါသုလဒတ္တာ၏ မလုံတလုံ စကားများကြောင့် ဘုရင်ကြီးက သမီးချောကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။ ပြုံးခြင်းမှာ သမီးပျို၏ အချိန်အရွယ်၊ စိတ်နိုးကြွလာဟန်ရှိသော မလုံတစ်ဝက် လုံတစ်ဝက် စကားကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ သည် သမီးအတွက်ပင်လျှင် လျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့ရသော မိမိ၏ စိမ့်ကိန်းဘောင်အတွင်းသို့ အခြေအနေက အလိုက်သင့် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ဆင်းရဲသားဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ဖြစ်စေ သမီးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ထိုသမီးအတွက် ထိုက်သင့် သော အလားအလာကို စိမ့်ကိန်းထုတ်ကြရတော့သည်မှာ မိဘတို့ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေ၏။ သမီးချော ဝါသုလဒတ္တာ အတွက် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ စိတ်ကူးစိမ့်ကိန်းထုတ်ခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရှိပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သည်။

အချောအလှလည်းဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးသော ဘုရင့်သမီးလည်းဖြစ်၍ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လွယ်မယောင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အဆင်းရော၊ အချင်းပါ မြင့်လွန်းနေ၍ပင် အခက်ဖြစ်ရသည်။

မဝံ့မရဲဖြင့် လှမ်းချူလိုကြသော သာမန် မင်းညီမင်းသားတို့ ဝါသုလဒတ္တာ ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခမည်းတော် မယ်တော်၊ အထူးသဖြင့် ခမည်းတော်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ သာမန် မထင်မရှား မင်းညီမင်းသားတို့၏ မြို့စား၊ ရွာစား ကတော်နေရာမျိုး မဟုတ်။ ဘုရင်တစ်ပါး၏ မိဖုရား၊ မိဖုရားမှ ဒုတိယနေရာ၊ တတိယနေရာလို မိဖုရားမျိုး မဟုတ်၊ အဂ္ဂမဟေသီ တောင်ညာစံဒေဝီလို နေရာမျိုး။

ဤအချက်တွင် ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့ သဘောထားမှာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာက မစားရ အလျှင်း၊ စားရ ဆီထမင်း ဆိုသော သဘောထားပင်ဖြစ်သည်။ သဘောထားရုံမျှမဟုတ် တစ်ချိန်က ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့နှင့် မိသားစုအတွင်းရေး ဆွေးနွေးပွဲတွင် သူ့သဘောထားကို အတိအလင်း ဖွင့်၍ပင် ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းမှ ဖြစ်မလာခဲ့သော် တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝဖြင့်ပင် အရိုးထုတ်မည်ဟုပင် ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ကိုက်ညီအောင် နေသည်။ နီးစပ်လာသမျှ မည်သည့် မင်းညီမင်းသားမှ ကပ်၍မရ။ တစ်ပင်တိုင်နန်းတွင် ယင်ဖိုသန်းပင် မခံခဲ့ပေ။ ကာယကံမြောက် အပထား၍ လူငယ်ဘဝ အချစ်ကိစ္စဆို၍ စကားစွန်း စကားစမျှပင် မကြားခဲ့ရပေ။

ခမည်းတော်နှင့်တူ၍ စရိုက်ကလည်း ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်က ချောသောမိခင်နှင့် တူ၍ စရိုက်က ဖခင်နှင့်တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဥယျာဉ်မွေ့သည်။ တောလိုက်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။

သည်တော့လည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသော သမီး၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေးမှာ ဖခင်မိခင်တို့ တာဝန် လုံးလုံးရှိတော့သလိုဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် အေးအေးနေတတ်သော မိခင်ထက် ဖခင်ကြီး၏တာဝန်ဖြစ်လာသည်။

အဂ္ဂမဟေသီအောက် ရည်မှန်းချက်မရှိလေသောအခါ အဂ္ဂမဟေသီဖြစ်နိုင်သော ဘုရင်များကို စဉ်းစားလာ ရသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် အဇာတသတ်မှာ မင်းပျိုမင်းလွင်ဖြစ်သော်လည်း လူ့စည်းကမ်း ပျက်ယွင်းသည်အထိ စရိုက်ကြမ်းလွန်းသည်ကို သဘောမကျနိုင်ပေ။ ကောသဘုရင်မှာ အိုမင်း၍ မိဖုရားကလည်း များလှစွာသည်။ ဝေသာလီမင်းများမှာ မင်းဟုပင်ဆိုသော်လည်း စဉ်းစားအပ်သူများ မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမှာ မိမိတို့ ဧကရာဇ် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘုံရန်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ ပဒေသရာဇ်များအလယ်တွင် အနှေးနှင့်အမြန် ပျက်စီးရမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

ကောသမ္ဘီဘုရင်ကား တောတွင်းမှ ရှောင်တခင် ပေါ်ပေါက်လာသော ဘုရင်ဖြစ်သည်။ မူလ ကောသမ္ဘီ ပူရန္တပူ မင်း နတ်ရွာစံသည့်အချိန်တွင် ကောသမ္ဘီသည် ပျက်စီးတော့မယောင် ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခိုက် ဖခင်၏အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရန် တောတွင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ဆင်များအရှင် ဖြစ်သည်။

ပျိုရွယ်သော ဥတေနသည် တောတွင်း၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသောကြောင့် အတန် ရုန်ရင်းဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်ရင်း ကောင်းသည်ဟု အထောက်တော်များထံမှ ကြားသိခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။ သူ၏ အားကြီးချက်သည် ဟတ္တိကန္တ မန္တန်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ၏ အားနည်းချက်သည်လည်း ဆင်ဖမ်းကိစ္စတွင် ပျော်မွေ့ခြင်း၊ တောတွင်း ပျော်မွေ့လွန်းခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခက်သည်ကား ဧကရာဇ်ကိုသာ ရည်မှန်းသော မိမိတို့အတွက် ဧကရာဇ်တစ်ပါးပါးသည် ဝါသုလဒတ္တာကို တောင်းဆိုပုံကြမည် မဟုတ်။ မိမိတို့ကလည်း အကြောင်းမဲ့ ပေးဆက်၍ မလျော်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဥတေနကို ဖမ်းသော စီမံကိန်းတွင် မိမိ၏ ပရိယာယ်များကို သွတ်သွင်းရင်းဖြင့် သမီးတော်အတွက်ပါ အဆင်ပြေစေသော အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ဖခင်ကြီးအဖို့ တိတ်တခိုး ဝမ်းမြောက်နေရသည်။

သမီးချစ် ဝါသုလဒတ္တာ၏ ကံဇာတာစန်းသည် ပွင့်လန်းလာဟန် ရှိ၏။ အကြောင်းကား စီမံကိန်းတံခါးများသည် တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ပွင့်၍လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားနှင့်စပ်လျဉ်းလာလျှင် စကားဟခဲသော ဝါသုလဒတ္တာ သည် ဥတေနအား မေးမြန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စီမံကိန်းကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ရန်သာ ကျန်ပေ တော့သည်။

“ခမည်းတော် ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ။ ပွဲတော်တောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မတည်ဘူး။ သမီးတော် မေးနေတယ် လေ”

“အဲ ... အဲ ... သမီးတော်မေးတာ ဘာပါလိမ့်”

“ဥတေနဘုရင်ဆိုတာက အဘိုးကြီးလား၊ ကြောက်စရာကြီးလား၊ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်လား”

“မင်းပျိုမင်းလွင် လူငယ်ဘုရင်ပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ...”

“နို့ပေမယ့် ... ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကုဋ္ဌ”

“ဟင် ... ကုဋ္ဌကြီးလား။ ဒါကြောင့်မို့ အရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ပြောကြတာဖြစ်မှာပေါ့။ ကုဋ္ဌဘုရင်ရယ်လို့ ...”

“ကုဋ္ဌမှ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ခရသင်းစွဲသလို ဖြူဖွေးပြီး မြင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ”

“နို့ပေမယ့် သူဟာ မန္တန်သခင် ပညာရှင်ဖြစ်ပေတယ်”

“ဒါကတော့ ဟိုးဟိုးကျော်နေတဲ့ သတင်းပဲ”

ပွဲတော် ပြီးစီးသွားသည်။ ဝါသုလဒတ္တာက လက်ဆေးပေးသည်။ လက်သုတ်ပေးသည်။ ရေငှဲပေးသည်။

“ဒီမှာသမီး ... သမီးကို ခေါ်မလို့ဆိုတာ ဒီကိစ္စ သမီးနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပဲ။ သူ့ကို ခမည်းတော်တို့ဖမ်းတာက သူ့ပညာကို လိုချင်လို့ပဲ။ နို့ပေမယ့် သူ့ပညာက လွယ်လွယ်နဲ့ ယူလို့မရဘူး”

“ဒါပေါ့ ... အဖိုးတန်တဲ့ပညာဆိုတာ ခက်ခဲပေမှာပေါ့”

“ပညာက ခက်လှမယ် မထင်ပါဘူး။ ယူဖို့က ခက်နေတာ”

“ဘယ်လိုခက်တာပါလိမ့်”

“သူ့ကို ရှိခိုးယူမှ သူ့ပညာရမယ်တဲ့”

“ပညာဆိုတာ ဆရာကို ရှိခိုးယူရတာ ပဝေဏီ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မဟုတ်လား ခမည်းတော်”

“ခမည်းတော်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ရှိခိုးနိုင်မလဲ။ အဲဒါ သမီး ကူညီပေးလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“သမီးက သူ့ဆီမှာ ရှိခိုးပြီး သင်ယူရမှာပေါ့။ သမီးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ရှိခိုးဖို့ တာဝန်မကြီးလှပါဘူး”

“အမယ်လေး ... သမီးက ဒီအကျဉ်းသား ကုဋ္ဌကြီးကို ရှိခိုးရမယ်တဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခမည်းတော်တို့က

ကိုယ်ချင်းစားဦးမှပေါ့”

“ဒါကို ခမည်းတော် စီစဉ်ပေးမယ်လေ။ သူ့ကို ပြောင် ရှိမခိုးရပါဘူး။ သူ့နဲ့လဲ မတွေ့ရပါဘူး။ ကန့်လန့်ကာ ထူထူကြီး ကာပေးထားမယ်။ ကန့်လန့်ကာတစ်ဖက်မှာ သမီးကနေပြီး သင်ယူပေါ့။ သူက တစ်ဖက်က သင်ပေးလိမ့် မယ်”

“ဖွင့်များကြည့်ရင် ဒုက္ခပါပဲ”

“ဖွင့်မကြည့်အောင် စီစဉ်ပေးထားမယ်လေ။ ခမည်းတော်မှာ သမီးအပြင် ယုံကြည်ရမယ့်သူ မရှိဘူး။ ဒီပညာ သမီးရရင် ခမည်းတော်ရတာနဲ့ အတူတူပေါ့။ ဒီပညာရလျှာရင် သမီး တောကစားဖို့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်း လိုက်မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပညာရထားရင် ခမည်းတော်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ကြံချင်ရာကြံနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဘယ်တော့ သင်ရမှာလဲ ... ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သမီးကိုပြောမယ်လေ။ နက်ဖြန် ညလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

[၄]

ကတိစကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးတို့အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အချုပ်အနှောင်၊ အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်စွာထားသည်။ မူရင်း အချုပ်နေရာမှ လွတ်လပ်သော သီးသန့်အဆောင် တဲနန်းသို့ ချက်ချင်းပင် ရွှေ့ပြောင်း စီစဉ်ပေးသည်။ ရွှေ့ပြောင်းသော တဲနန်းဆောင်သည် အတန်ပင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဥတေနအနီးတွင် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစေရန် မင်းမှုထမ်းငယ် တစ်ယောက်မှအပ ဘယ်သူမျှမရှိ။ အစောင့်အထိန်းများရှိလျှင် တဲနန်းဆောင် အပြင်အပမှပင် စောင့်ကြည့်မည်ဟု ထင်သည်။

ပညာဟူသည် တန်ခိုးကြီးမားပါဘိ၏။ အချုပ်အနှောင်ဘဝမှာပင် ပညာကြောင့် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရပေသည်။ ဒုတိယခမည်းတော်၏ ကျေးဇူး၊ မယ်တော်၏ ကျေးဇူး၊ ပညာရှင်၏ ကျေးဇူးသည် ကြီးမားပေစွာ ဆင်ခြင်သည်။ မန္တန်ကို သင်ပေးပြီးလျှင် လွတ်မည် ဆိုသည်။ မန္တန် သင်ကြားဖို့ရန်မှာ ကြာမြင့်ဖို့ မရှိ။ မြန်မြန်သင်ကြားပါစေဟု တောင့်တသည်။

ထိုအခိုက် အဆောင်တံခါးဝမှ ဘုရင်ကြီး၏ ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကြားလိုက်ရပြီး အဆောင်တွင်းသို့ဘုရင်ကြီး ကြွရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မိမိမှာ အချုပ်သားလည်းဖြစ် ငယ်ရွယ်သူလည်းဖြစ်၍ ဤခန်းဆောင်တွင် အိမ်ရှင်ပမာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်ကြီးအား ဦးညွှတ်၍ ရိုသေစွာကြိုဆိုပြီး ခေါင်းရင်းပိုင်းသို့ နေရာညွှန်ပြသည်။

“နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ လိုတာအားလုံး ပြည့်စုံရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါ၏” ဟု ဥတေနက ပြန်ပြောခိုက် နောက်ပိုင်းမှ ပါလာသူများကို ဘုရင်ကြီးက လက်ပြလိုက် သောအခါ အားလုံးပင် အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ အမူအရာသည် ညဉ့်ဦးပိုင်း တွေ့ဆုံစဉ်ကကဲ့သို့ပင် နူးညံ့ပြေပြစ်လျက်ရှိသည်။

“မန္တန်ကို မြန်မြန်လိုချင်လှပြီ။ မြန်မြန်သင်ကြားပြီးရင် သင်လဲ မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့။ မန္တန်သင်ကြားဖို့ အစီအစဉ်အားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

mg yoe . com

“သင်ကြားပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ခက်တာက မန္တန်သင်ကြားရေးမှာ အဆင်မပြေတာကလေးတွေတော့ နည်းနည်းရှိနေတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ”

“အတွင်းရေးစကားတစ်ခု ပြောရမှာဖြင့် ငါတို့မှာ အမြင်အဆင်မလှသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ခါးကုန်းတယ်။ ကိုယ်သိမ်တယ်၊ မျက်စိစွေစောင်းတယ်၊ မှုန်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဉာဏ်ထက်တယ်။ အသိအမြင်လွယ်တယ်၊ စိတ်ချရတယ်။ သူ့ကို သင်ကြားပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပင်ဖြစ်စေ အကြောင်းမရှိပါ။ ရှိခိုးသင်ယူနိုင်လျှင် သင်ကြားပေးဖို့ အသင့်ပါ”

“ပြောချင်တာက အဆင်မလှ၊ အမြင်မလှ၊ အမျိုးသမီးလဲ ဖြစ်လေတော့ သူ့ကို အမြင်မခံချင်ဘူး။ ရှက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဒီခန်းဆောင် အလယ်လောက်မှာ ကန့်လန့်ကာကြီး ကာပေးမယ်။ သူ့က ကန့်လန့်ကာ အပြင်ဘက်က ရှိခိုး သင်ယူလိမ့်မယ်။ သင်က အတွင်းဘက်က ပို့ချပေးဖို့ပဲ။ ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့ပို့ချရမှာလဲ”

“နက်ဖြန် ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ ကန့်လန့်ကာကြီး ကာပေးမယ်။ ညဉ့်ဦးပိုင်း သူရောက်လာရင် ပညာသင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီလို့ အပြင်ဘက်က ပြောလိမ့်မယ်။ သင်က မတော်တဆ ကန့်လန့် ကာအပြင် ထွက်လိုက်ရင် သူ ရှက်ပြီး ထွက်ပြေးလို့ မန္တန်သင်ကြားရေး ပျက်ပြားဖို့ရှိပါတယ်”

“နားလည်ပါပြီ။ သူ့သိက္ခာကို စောင့်စည်းပါ့မယ်”

“ဒါပါပဲ။ ကဲ ... သင်လဲ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အိပ်ချင်ရောပေါ့။ အနားယူပေတော့။ လိုအပ်သမျှကို ပြောပါ။ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း နေရာမှထကာ ပြန်သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ဥတေနက ခန်းမဆောင်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ပညာရလိုမှု ကြောင့် မိမိအား ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သည်မှအပ ဘုရင်၏ ဖော်ရွေမှု၊ လိုက်လျောမှုတို့ကြောင့် မိမိ၏ အကျဉ်းသား ဘဝကိုပင် မေ့လျော့သယောင် ရှိခဲ့သည်။

ကုဋ္ဌနှင့် ကန်းမ

[၁]

ဥဇ္ဇေနီနန်းတော်ဝင်း တစ်ခုလုံးမှာ ဝါသုလဒတ္တာ မရောက်ဖူးသောနေရာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်၏။ ဥတေန ကိုထားရှိသော ဧည့်ဆောင်ရိပ်သာသို့မူကား အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ပင် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ခေါက် ရောက်လာရာ၌ကား အတန်ငယ် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

အခြွေအရံကင်းမဲ့၍ ညဉ့်အမှောင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ နာမည်ကြီးသော ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ မဟုတ်စေကာမူ မန္တန်သင်ယူရန် အသံဖြင့် ဆက်ဆံရတော့မည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဧည့်ရိပ်သာအနီးသို့ ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်၍ပို့သည်။ အကျဉ်းသားကို ထားရာဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ရိပ်သာနန်းဆောင်အနီးတွင် အစောင့်များ ရှိကောင်းရှိမည်ဟု တွေးထင်ရသည်။

မန္တန်ကို လျှို့ဝှက်သင်ကြားရမည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လျှို့ဝှက်သင်ကြားမှုထက် ကြီးမားသော အခြား လျှို့ဝှက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသေးအံ့ဟု ထင်မိသည်။ ဤဘုရင်ကို ဖမ်းမိလာသည့်အချိန်မှစ၍ အကြားအမြင်၊ အတွေ့ အသိများမှာ အားလုံး သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ခမည်းတော်တို့တွင် မည်သည့် အကြံအစည်များ ရှိနေသည် မသိရ။ ဧကန္တ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကြီးကျယ်သောကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု ဝါသုလဒတ္တာ စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ခမည်းတော် အစီအစဉ်အတိုင်းသာ လုပ်ရပေမည်။ မန္တန် သင်ကြား ပြီးလျှင် မိမိတာဝန် ပြီးစီးမည်။

ဧည့်နန်းဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မီးရောင် ထင်းထင်းလင်းလင်းအောက်တွင် ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်၍ တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိသော ကတ္တီပါ ကန့်လန့်ကာအစိမ်းကြီး ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကန့်လန့်ကာနှင့် ကပ်၍ အလယ်လောက်တွင် ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်ပေါ်၌ ကတ္တီပါအနီကြီးတစ်ခု ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိထိုင်၍ မန္တန်သင်ယူရန် နေရာဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

အစီအစဉ်မှာ ထိုနေရာတွင်ထိုင်၍ မန္တန်သင်ယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း မိမိက စတင်ပြောကြား လိုက်ရမည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်မှ ဥတေနဘုရင်က မန္တန်ကို ပို့ချပေးမည်။ မိမိက လိုက်ဆို ကျက်မှတ်ရမည်။

ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျလျှင်ပင် ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော်လည်း ကန့်လန့်ကာ တစ်ဖက်တွင် ဥတေနဘုရင် ရှိသည်ဟူသော အသံကြောင့် အနေကျသလို ဖြစ်နေမိသည်။ အချိန်မှာ မှောင်စသာသာ

ညဉ့်ဦးပိုင်းဖြစ်၏။

ဤဘုရင်သည် ပညာတတ်၍ နာမည်ကြီးသော်လည်း ကုဋ္ဌ လူနုဟု ဆိုသည်။ ကုဋ္ဌပင် ဖြစ်စေကာမူ နာမည်ကြီးသော ဘုရင်တစ်ပါးကို အခွင့်သာခိုက် တွေ့မြင်ရသော် ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟုလည်း အမျိုးသမီးတို့၏ စပ်စုတတ်သော ညဉ့်အတိုင်း စဉ်းစားမိသည်။ ကုဋ္ဌအနာကြောင့် အမြင်မလှ၊ အဆင်မလှ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေး ဖြူလျက်ရှိသော ဘုရင်ကို မိမိတို့ ပညာယူရမည့် ကျေးဇူးကြောင့် လူမြင်သူမြင် မဖြစ်ရန် ခမည်းတော်တို့ ဤမျှ လျှို့ဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

နေရာတွင် ထိုင်မိခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်မှ တရုတ်လှုပ်လှုပ် ရှားလာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ မမြင်ရသော်လည်း ကန့်လန့်ကာ အလွှာကလေးသာ ခြားသဖြင့် နီးကပ်လွန်းလှသော ခြေသံမှာ သူစိမ်းတစ်ဦး မိမိအနီးတွင် ရှိနေပါကလား ဟူသော အသိကြောင့် ရင်ခုန်ရမိသည်။ မိမိသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်မှတစ်ပါး ရွံ့ကြောက်ရမည့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဖူးရာ လူကိုမမြင်ရသော ဤနေရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် စိုးရွံ့နေရသနည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။

“မန္တန်သင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ကြိုးစား၍ အသံထွက်လိုက်ရသည်။ အသံမှာ နည်းငယ် တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်။ အသံသာ မဟုတ်၊ ရှိခိုးထား သော လက်ဖျားကလေးများမှာလည်း မသိမသာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

“ရှိခိုးနေရဲ့လား” တစ်ဖက်မှအသံ။

“ခိုးပါသည်”

“မန္တန်သင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီဆရာ ... ရှိခိုးနေပါသည်ဆရာလို့ ပြန်ပြော ...”

‘အို ... ဘုရားသခင်’

ထွက်လာသောအသံ မဟုတ်၊ ဝမ်းထဲမှ အံ့ဩစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသော စိတ်ကူးအသံဖြစ်သည်။ အသံရှင် သည် အကျဉ်းသားပင်ဖြစ်သော်လည်း စိုးမိုး ထန်မာလှပါတကား။ ကိစ္စမရှိ၊ ပညာရှင်သည် ပညာယူ တပည့်အပေါ် စိုးမိုး ထန်မာသင့်ပါ၏။ သို့သော် အံ့ဩရသည့် အခြားအကြောင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းသည်ကား အသံရှင်၏ အသံသည် ဆရာအဟန်၊ လူကြီးအဟန် ဆောင်ထားသော်လည်း ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ နုနယ်လတ်ဆတ်သော အသံဖြစ်သည်။ အသံအတိုင်းသာဆိုပါလျှင် ပျိုရွယ်နုနယ်သော လူငယ်လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရှိသည်။

သို့သော် ကုဋ္ဌရောဂါရှင် ခရသင်း လူဖြူတစ်ယောက်သည် ပျိုရွယ်သူဖြစ်စေကာမူ လူချောတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ လူမမြင်ရသေးသော အသံကိုကြားရသောအခါ အသံရှင်ကို စိတ်ကူးရုပ်ဖော်ကြည့်တတ်သော လူ့သဘာဝ အတိုင်း စိတ်ကူးလိုက်မိပြီးနောက် ခမည်းတော်၏ သင်ကြားချက်ကို သတိရလာသောကြောင့် စိတ်ကူးကို ပြင်လိုက် ရသည်။

“ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ပြင်ပြော ...”

“မန္တန်သင်ယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာ”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့။ ပညာဆိုတာ ရှိရှိသေသေ သဘောထားရတယ်။ ပညာကိုလဲ ရှိသေရတယ်၊ ဆရာကိုလဲ ရှိသေရတယ်။ ရှိခိုးနေရဲ့လား”

“ခိုးပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ သင်တော့မည်။ မသင်မီ အစအဆုံး တစ်ခေါက်ရွတ်ပြမယ်။ နားထောင်”

mgyoe.com

ဟရံဟရီ ပတ္တပင်္ဂံ၊ ပိဋက ဟရီဟရီ စ မာဟိန္ဒြိ၊
 ဗာဟိန္ဒြိ၊ နရစန္ဒြိ၊ တြစန္ဒြိ။ ဘေဒါယလာ ဂြဟာဂဇသျှ
 စိန္တာ မုဏိကော၊ ကြံကြံဘန္တုမေ၊ ဇယျမင်္ဂလံ။

စကားပြောရာတွင် သာမန်ရိုးရိုးမျှဖြစ်သော်လည်း ဂါထာရွတ်ရာတွင်မူ အသံဝါ ရင့်ရင့်ကျက်ကျက်ဖြင့် ရကောက် လျှာလိပ်သံများ၊ ပါဠိဆင့် လျှာလိပ်သံများကို ခန့်ခန့်ထည်ထည် ကြားလိုက်ရသည်။

“အဲဒါကို တစ်ပိုဒ်ချင်း ချပေးမယ်၊ ရအောင်လိုက်ဆိုရမယ်။ ကဲ ... လိုက်ဆို၊ အရွံ ဟရီ”

“အယွံ ဟယီ”

“အယွံ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ... အရွံလို့ ရကောက်သံ ပီပီသသ လျှာလိပ်ပြီးဆို”

“အယွံ”

“ဂါထာမန္တန် ရွတ်ဖတ်တယ်ဆိုတာ ဂရု လဟု အလေးအပေါ့ မှန်မှန်ကန်ကန် ပီပီသသ ရွတ်ဖတ်ရတယ်။ မရွတ်ရင် အလကားပဲ။ ဘာမှ အစွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပီပီဆို အရွံလို့ ...”

“အယွံ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင်တို့သခင်ကပြောတော့ တော်လှချည့်ဆို။ ခုတော့ အကွရာတောင် ပီပြင်အောင် မဆိုတတ်ပါလား”

“ဆိုမှ မဆိုတတ်ပဲဟာ၊ ဆိုတတ်သလို ဆိုမှာပေါ့”

တစ်ဖက်မှ ထန်သံ မာန်သံကြောင့် ဝါသုလဒတ္တာ ဒေါလေးထလာသည်။

“ဆိုတတ်သလို ဆိုလို့မရဘူး၊ ပီအောင်ဆိုရမယ်။ လျှာရှိရင် ဆိုတတ်ရမယ်။ လျှာလိပ်ပြီးဆို အရွံလို့”

“အယွံ”

“လျှာက ဒါလောက်ပဲ ထူရသလားဟင် ... ကုန်းမ။ အစ တစ်လုံးတည်းတောင် ဒါလောက်ခက်နေရင် တစ်ပုဒ်လုံးကို နင် ဘယ်နှယ်လုပ် သင်မလဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ အချိန်တွေကုန်ရတော့မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ‘ကုန်းမ’ လို့ ဆိုလိုက်တာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ။ နင့်ကို မဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကို ဆိုရဦးမှာလဲ၊ ကုန်းမ-ကန်းမ”

ခမည်းတော် မယ်တော်မှတစ်ပါး မည်သူ့ သေးသေးတင်မှ မခံရစဖူးသော ဘုရင့်သမီးတော်၊ တစ်နန်းတော်လုံး ဖူးဖူးမှုတ်ခံ အလိုလိုက်ခံရသူဖြစ်ခဲ့ရုံမက ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ဆတ်သော ဝါသုလဒတ္တာအဖို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တစ်ခွန်း အပြောခံလိုက်ရသောအခါ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်၍ ထိုင်နေရာမှပင် ရုတ်တရက် ထလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အမယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ ကုဋ္ဌဘုရင်၊ အနုဘုရင် အကျဉ်းသားကများ ငါ့ကို ကုန်းမတဲ့၊ ကန်းမတဲ့လား ... ဟင်”

“အလို ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ ကုဋ္ဌဘုရင်လို့ ဆိုလိုက်တာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ။ နင့်ကို မဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကို ဆိုရဦးမှာလဲ၊ ကုဋ္ဌ - အနု”

သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်လည်ချေပလိုက်ရသောကြောင့် ကျေနပ်သယောင် ဖြစ်သွား၏။ သာမန်အချိန်၊ သာမန်

ပုဂ္ဂိုလ်သာဆိုလျှင် မိမိအား ဤမျှ စော်ကား မောက်မာလာသူအား လက်မရွံ့များကိုခေါ်၍ အဖမ်းခိုင်းပြီးလျှင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် တုံ့ပြန်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် သူ့ပညာကြောင့် သူ့ကို ကျိုးရချိန်တွင် ပညာရှင် ဘုရင်တစ်ပါးလည်းဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှနှင့်ပင် သည်းခံလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် မိမိအသံအဆုံးတွင် ခြေသံပြင်းပြင်း နှစ်ချက်မျှ ရှေ့သို့တိုးလာသည်ကိုကြားရရင်း “သယ် ... ဒီကန်းမ၊ ငါ့ကိုများ ...” ဟူသော ဒေါသသံနှင့်အတူ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဥတေနက ဖြန်းခနဲဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား အနီးကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြရာက ပထမသော် နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ဒေါသမျက်နှာထားများ ဖြစ်နေခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥတေနက “အလို ... အလို ... ဘယ်လိုများပါလိမ့်” ဟူသော သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အာမေဠိတ်သံနှင့်အတူ ဝါသုလဒတ္တာအဖို့လည်း အံ့အားသင့်လွန်းလှသဖြင့် ဥတေန၏မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ရှက်ရွံ့နေဟန်၊ တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် “အို ... အို” ဟူသော မပွင့်တပွင့် အသံမျှင်းကလေးသာ ထွက်နေမိတော့သည်။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်သည်ဖြစ်စေ ယောက်ျားကသာ စတင်ရမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း -

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဗျာ။ အထင်နဲ့အမြင်၊ အကြားနဲ့အတွေ့က ကွာလှချည့်လား။ ဘုရင်ကြီးကပြောတော့ ကုန်းမတဲ့၊ ကန်းမတဲ့။ အမြင်ကျတော့ ချောလှ လှလှချည့်လား။ မသိလို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမိတာကို သည်းခံပါဗျာနော်။ နှမက ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ဘုရင့်သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာပါ။ နှမတော်ကိုလဲ ဥတေနဘုရင်ဟာ ကုဋ္ဌ - တစ်ကိုယ်လုံး ရောဂါတွေ စွဲနေတဲ့သူလို့ ခမည်းတော်က ပြောထားလို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမိတာပါ။ အခုတော့ ...”

“အခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ... ဆုံးအောင်ပြောလေ”

“နှမတော်တို့ အလျင်ကြားထားတဲ့အတိုင်း မှန်နေလို့ပေါ့”

“ဘယ်လိုများ ကြားထားပါလိမ့်ဗျာ”

“ဥတေနဘုရင်ဆိုတာ၊ အဲ ... အဲ ... အခုမြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ကြားခဲ့တာပေါ့။ ခမည်းတော်ကို မေးကြည့်တော့ ခမည်းတော်က မုသားပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့် ...”

“ကဲ ... ကဲ ... အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ။ ကန့်လန့်ကာအတွင်းဘက်ကို ဝင်ပါ။ အပြင်ဘက်မှာဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

ဟု ဆိုကာ လက်ကိုဆွဲလိုက်သောအခါ ဝါသုလဒတ္တာက အတွင်းဘက်သို့ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

အတွင်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ “နှမတော်ကို မြင်လိုက်ရကတည်းက အရူးအမူး ချစ်မိသွားပါပြီ” ဟု ချစ်ရေးဆိုလိုက်သည်။

“မြန်လှချည့်လား မောင်တော်။ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလို အခွင့်ကြုံလာရင် ဒီလိုချည်းဖြစ်ကြမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“မောင်တော်က လူငယ်ဘုရင်ပေမယ့် မုသား မပြောတတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ။ တကယ်လို့ နှမကသာ အလိုတူမယ်ဆိုရင် နှမတော်ဟာ မောင်တော်ရဲ့ တောင်ညာစံ အဂ္ဂမဟေသီပါပဲ”

“အဂ္ဂမဟေသီတွေ ဘာတွေ ထားပါဦး။ မောင်တော်ဟာ ဥဇ္ဇေနီရဲ့ အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ သတိပြုပါဦး”

“ဒါကတော့ လွတ်အောင် ကြိုးစားရပေမှာပေါ့။ မကြိုးစားလဲ နှမရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးက သက်ညှာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရပါတယ်”